

колекция
COSMOPOLITAN

Джоан Рос

Завръщането

Понякога вглеждането в миналото може да ти помогне да намериш бъдещето си...

ДЖОАН РОС ЗАВРЪЩАНЕТО

Превод: Валентина Рашева

chitanka.info

„С емоционалната си дълбочина разказът на Рос ще се хареса на почитателите на Нора Робъртс.“

Първата любов никога не се забравя.

Когато бившият военноморски тюлен Сакс Дюшет се завръща в родния си град Шелтър Бей, единственото му желание е да забрави войната и да продължи живота си по възможно най-обикновения начин. Плановете му обаче са разбити на пух и прах от ентузиазиранияте му съграждани, които посрещат бившето „лошо момче“ като герой и местна знаменитост.

Принуден да оправдава очакванията на близки и приятели, Сакс е замесен в разследването на опасно престъпление, което го среща с шериф Кара Конуей. В сърцето му винаги е имало специално място за нея и повторната им среща е като подарък от съдбата. Ще успее ли Сакс да се справи с демоните си, за да спечели сърцето на любимата жена, или това ще се окаже най-трудната мисия в живота му?

Понякога вглеждането в миналото може да ти помогне да намериш бъдещето си...

1.

Сакс Дюшет беше чувал, че има хора, които никога не сънуват.

За съжаление, той не беше от тях. Понякога дори го мъчеха сънища наяве.

Както в момента. Вече усещаше познатите бодежи под кожата. Почувства как настръхват косъмчетата по ръцете и по врата му. Адреналин в огромни дози нахлу в кръвта му и се взриви като снаряд.

Наведе се. Опря длани на коленете и няколко пъти вдиша дълбоко.

— Стегни се де, вече не си в Афганистан! — Понякога човек трябва да изрече думите на глас, за да им даде повече сила.

Беше сам на брега, ако не се брои кучето, с което се беше сдобил наскоро. Гъстата мъгла по безлюдния плаж превръщаше обикновените предмети — водорасли, приведени от вятъра кипариси, изхвърлени от морето парчета дърво — в странни привидения. Тук ги нямаше тихите сини води на близкия залив Шелтър Бей. През вековете острите скали в този край на орегонското крайбрежие бяха пратили в отвъдното десетки кораби и техните екипажи.

Но докато се влачеше с последни сили нагоре през снега по стръмните афганистански планини, преследван от враговете, точно спомените за тази родна картина караха уморените му крака да продължават напред.

Когато прекара цели шест дни съвсем сам по непристъпните върхове на Хиндукуш, ранен, почти загубил ума си, докато своите го мислеха за мъртъв, точно джамбалаята^[1] от раци, която възнамеряваше да хапне, щом пристигне у дома, му даваше сили да продължи да се бие с талибанските главорези, изпратени да го довършат.

А през безкрайните дни като затворник във вражеското село разсъдъкът му оцеля само заради фантазията как седи на верандата на къщата си, кацнала на ръба на скалата, с леденостудена бира в ръка, заслушан в барабанящия по покрива дъжд.

После преживя няколко изпълнени с нервно очакване седмици, през които пак се чувстваше като затворник, но този път в болницата на военноморските сили в Бетесда. Накрая като един съвременен Одисей най-сетне се бе завърнал у дома от митарствата. Физически здрав и, да го кажем, *горе-долу* с всичкия си.

А освен това твърдо решен да остави войната зад гърба си и да заживее като нормален човек. Но това, както се оказа, звучеше лесно само на думи. Особено с тържествения парад в негова чест, който стягаха общинарите на Шелтър Бей и местната организация на ветераните.

Макар че целият град явно беше решил да го издигне на мраморен пиедестал, Сакс много добре знаеше, че не е никакъв герой.

— Може пък да ми излезе късметът да целуна мис Шелтър Бей — каза си той, търсейки нещо хубаво в цялата история с парада. Добре знаеше, че тържеството ще значи много за родителите му. Това беше и единствената причина да се съгласи изобщо да участва. Но сега — ако слуховете бяха верни, а той се боеше, че са съвсем верни — парадът заплашваше да засенчи ежегодния „Уикенд на китовете“ и фестивала „Хвърчила и морски специалитети“ взети заедно. — Да, това с целувката никак няма да е зле.

Сакс не беше целувал жена от сто години. Камо ли пък настоящата „мис Шелтър Бей“, която и без това е била коронясана в негово отсъствие. Тогава още е бил през девет земи в десета.

Доволно подтичвайки на вечерната си разходка, кучката, в чието потекло явно имаше ирландски вълкодав^[2] и която той беше нарекъл Велкро, отговори на думите му с весел лай и стресна една дългокрака чапла, крачеща по линията на прилива. Птицата изчезна в мъглата с пляскане на широките си синкави криле.

Домът, в който беше израснал, се намираше точно над „Бон тан“, ресторанта с традиционна каджунска^[3] кухня и танцова зала, държан навремето от родителите му — сериозно пострадал преди две години при една зловеща зимна буря. Два месеца по-късно сградата беше окончателно смазана от ураганни ветрове, дошли с тихоокеански тайфун. Тогава Морийн и Люсиен Дюшет бяха решили да се откажат от бизнеса и се пенсионираха.

Е, не съвсем.

В момента държаха магазин за стръв на пристанището и изглеждаха напълно доволни от живота. Най-вече, помисли си Сакс, защото бяха толкова щастливи заедно. И горди. И твърдоглави. Наложиха се Сакс да впрегне всичкия си чар и дипломация, за да ги накара да приемат от него парите за новата къща в града.

А когато Сакс окончателно се върна у дома, баба му и дядо му се преместиха да живеят при родителите му и му връчиха ключовете за къщата си, построена точно на брега, която беше прекалено голяма, за да я поддържат на тази възраст. Още не беше решил окончателно, но мисълта да възстанови „Бон тан“ все повече му харесваше. В Шелтър Бей много хора имаха нужда от работа. И от място, където да хапнат вкусна гозба, да отпуснат душа и да се позабавляват, което в днешно време сякаш ставаше все по-трудно.

В далечната блесна светкавица и обагри бялата морска пяна в блестящо неоново зелено. Досега не беше забелязал кучката да се плаши от бури, но тя изведнъж хукна по пясъка с бясна скорост, а лаят ѝ се смесваше с воя на вятъра. Велкро май беше поела нелеката задача да отърве целия плаж от нахалните чайки.

— Хайде тогава наслука — викна ѝ Сакс и потегли по каменните стъпала към върха на скалистия бряг.

Едва беше стигнал къщата, когато Велкро го настигна, понесла в уста нещо, което му се стори като избеляло парче дърво, изхвърлено от морето.

Кучката пусна предмета в краката му и красноречиво завъртя рошава опашка — време беше да поиграят на „хвърли и донеси“. Понеже нямаше кой знае какво да прави, той се наведе да вдигне парчето.

Велкро още не беше напълно усвоила кой в тази игра хвърля и кой носи, затова грабна находката в уста и пак хукна да бяга. Разбрала, че той няма намерение да я гони, кучката отново се върна и пусна предмета под едно дърво. После излая приканващо.

Сакс взе фенерче от къщата и отиде до дървото.

Изведнъж се закова на място.

— Да му се не види! — каза си той.

Беше напуснал армията и се беше върнал в Шелтър Бей, за да остави смъртта зад гърба си. Но ето какво му поднесоха в замяна

неразумната съдба и огромният петдесеткилограмов пес, който не се отлепяше от него — човешка кост.

[1] Гъста гозба с месо и зеленчуци, характерна за креолската кухня. — Б.пр. ↑

[2] Порода ловно куче, известна с огромния си размер и най-вече ръст (смята се за най-високата порода в света). — Б.пр. ↑

[3] Каджуни (Cajun) се наричат потомците на едни от най-ранните френскоговорящи заселници в Канада (предимно Нова Скотия), които англичаните прогонват насилствено още в началото на 18-ти век. Повечето от тях се заселват в днешна Луизиана. Днес те са най-известни с характерната си пикантна кухня, в която морските деликатеси са на особена почит. — Б.пр. ↑

2.

— Беше убийство грозно! — настояваше пострадалата от престъплението вече за десети път, откакто Кара Конуей, шерифът на Шелтър Бей, беше пристигнала пред дома ѝ.

— Това е от Шерлок Холмс, нали? — попита заместникът на Кара.

— Не. — Възрастната жена тръсна глава. Тя бе обсипана с дунапренови ролки, чийто цвят идеално подхождаше на бонбоненорозовия ѝ плюшен халат. — Засрами се, Джон О’Роарк! Ако беше внимавал повече в часовете по английски в десети клас, щеше да разпознаеш, че тези думи са излезли изпод перото на самия Бард! Това е цитат от „Хамлет“. Когато призракът, размишлявайки мрачно над собствената си смърт, казва „Убийство — грозно както най-доброто от всичките убийства, но от всички по-грозно, отвратително и подло!“^[1] Така да погубят моята бедна и невинна пощенска кутия — продължи старицата в изблик на истински яд. — И то за втори път този месец! Наистина е отвратително и подло.

И тримата погледнаха едновременно към „погубената“ пощенска кутия, обляна в светлината на охранителните лампи, които стопанката беше поставила около къщата си. Горката кутия беше обезглавена и съборена от поставката си. Най-вероятно с бейзболна бухалка, реши Кара.

Потискайки въздишка, Кара си припомни наум, че се беше върнала у дома от Южна Калифорния, за да поеме службата на баща си и да осигури безопасна среда за своя осемгодишен син. В този малък град, където корените на местните се впираха дълбоко в песъчливата почва, където всеки познаваше другия поне по име, където хората се грижеха един за друг, а децата можеха да играят на воля в градския парк, без около тях като притеснени квачки да кръжат разтревожени родители.

И където престъпността се изчерпваше с оплаквания от силен кучешки лай, неправилно пресичане, а от време на време и по някое

сбиване в „Смахнатия рак“ — любимата кръчма на местните рибари, които работеха здраво и пиеха още по-здраво.

Явно престъпността включваше и посегателства срещу пощенски кутии.

Затова човек трябва да внимава какво си пожелава.

Когато Джон ѝ позвъни, за да каже, че Една Лоутън е настояла самият шериф да дойде на „местопрестъплението“, Кара беше приключила с вечерята, беше проверила домашните на сина си и се надяваше на дълга и приятна ароматна вана с някой любовен роман, в който, за разлика от реалния живот, въпреки всички премеждия и трудности на главните герои и читателите е гарантиран щастлив край.

— Виждаш ли тези следи от гуми? — Една посочи със старческият си пръст следите в калния коловоз. — Ще трябва незабавно да вземеш отливки. Докато са пресни. После пускаш проверка на моделите автомобили за нашия окръг и ще откриеш злосторника. За да се въздаде истинско правосъдие.

— Не става точно така... — Кара се опита да прояви търпение.

Бившата ѝ учителка упорито вирна брадичка.

— Това съм го гледала в „От местопрестъплението“. И в „Закон и ред“.

— Всъщност шериф Конуей имаше предвид — намеси се нейният заместник, преди Кара да успее да обясни, че сериалите са все пак художествена измислица, — че нашите техници криминолози в момента работят с федералните по едно много важно разследване чак в Салем.

С федералните? Техници криминолози? Откога тяхната скромна служба от трима заместници и две диспечерки имаше техници криминолози? И какво ли можеха да правят тези измислени техници в щатската столица?

— Но ми се струва, че тази вечер няма да вали. — Той умело отрязва всяка възможност Кара да каже и дума.

Старателно избягвайки въпросителния ѝ поглед, Джон О’Роарк вдигна очи към обсипаното със звезди небе.

— Значи разбираме се шериф Конуей да изпрати техниците утре рано сутринта, за да вземат отливки. Нали така, шерифе? — попита той.

— Ами... да — отвърна Кара. И в главата ѝ веднага нахлуха спомени каква желязна дисциплина цареше едно време в часовете на пенсионираната учителка. — Разбира се — опита се да звучи колкото може по-ентузиазирано. — Абсолютно!

— Е, радвам се, че приемате случая сериозно — обяви възрастната жена.

— Винаги приемаме престъпността сериозно — каза Кара. Това поне беше чистата истина.

— Добър човек беше баща ти — неочаквано добави Една. Ролките подскочиха, когато тя поклати глава със съжаление. — Каква трагедия, така да го застрелят.

— Да... — Неочакваната смърт на баща ѝ, официално обявена за злополука по време на лов и то само година и половина, след като самата Кара овдовя, още беше отворена рана. И може би никога нямаше да зарасне.

— Ужасна трагедия. — Една вдигна глава към О'Роарк. — А ти така и не откри кой го застреля.

— Така е, госпожо. — Кара знаеше, че темата е много болезнена за Джон, който почти три десетилетия беше не само заместник на баща ѝ, но и най-добрият му приятел. Двамата ходеха заедно на лов през есента, на риболов през пролетта и лятото, целогодишно спореха по спортни теми и единственото, по което бяха на едно мнение, бе кое е най-доброто нещо на света в петък вечер — футболният мач на „Делфините“, гимназиалния отбор на Шелтър Бей.

— Но няма просто така да приключиш делото, нали? — не мириясваше Една.

— Не, госпожо. — Дрезгавият му от цигарите глас звучеше решително, но Кара знаеше, че в момента и двамата си мислят едно и също — освен ако ловецът, който беше объркал баща ѝ с дивеч, не си признаеше сам, те разполагаха само с една празна гилза, каквито продаваха навсякъде в магазините за оръжие, за ловни пособия, та даже и в големите супермаркети.

— Хубаво. — Една насочи фенерчето си към лехата разкошни розови и лилави петунии около пощенската кутия. — А тази бирена бутилка не беше там, когато си взех пощата днес следобед. Знаете ли какво означава това?

Кара, която не беше очаквала да я разпитват като ученичка, отвърна:

— Може да е изхвърлена от колата на този, който е съборил пощенската кутия?

— Който я е погубил — делово я поправи Една. — От нея вече нищо не става. Би трябвало да я вземете. Бутилката, не пощенската кутия. Да извлечете ДНК от нея. За да хвърлите малкото идиотче в затвора.

— Чудесна идея — намеси се пак Джон О'Роарк. — Дали случайно нямате ръкавици? Да не вземем да унищожим някое вещественно доказателство.

— Изкарахте голям късмет, понеже точно днес си купих нови домакински ръкавици. Няма защо да се притесняваме, че ще замърсим пробите с остатъци от препаратите за чинии. — Старицата се завъртя и розовите ѝ пантофи сръчно затопуркаха към поовехтялата сива къща.

— Изследвания на ДНК? — Кара вдигна вежди, когато останаха сами. — Отливки от автомобилни гуми? Я ми кажи какво съм пропуснала, докато с Трей решавахме задачи за умножение? Да не би шерифството в Шелтър Бей да е спечелило от лотарията? Как иначе да наберем достатъчно пари за нужното оборудване.

— Никакво оборудване не е нужно нито пък много време да накарам Лони да дойде тук сутринта и да излее малко гипс в следите от гумите — каза Джон и сви едрите си рамене.

Макар че заместникът ѝ беше подминал шейсетте, тялото му беше все така изправено и яко като в дните, когато работеше по риболовните траулери. Обветреното му лице беше покрито със ситни бръчици, но добряшкото излъчване караше хората веднага да му се доверят. Още едно нещо, по което си приличаше с покойния ѝ баща.

— А пък за анализа на ДНК... Племенницата ми Сидни — това е средната щерка на брат ми Уеб — идва веднъж седмично да чисти у Една. Тя ми е казвала, че старицата записва на видео всички епизоди от тези полицейски сериали.

— Ето защо постоянно звъни в шерифската служба — каза Кара.

— Може. Макар че според мен просто не иска да е сама. Така или иначе, тя се смята за експерт по криминалните въпроси, затова няма да е трудно да обвиним за забавянето на резултатите щатската

лаборатория, която е заета с нашумели убийства и терористични заплахи.

Двамата се обърнаха към Една, която тъкмо излизаше от къщата и пристъпваше към тях завидно целенасочено и енергично за жена, която гони деветдесетте.

— Добър човек си ти, Джон О’Роарк — каза Кара.

Той пак сви рамене — явно му беше неудобно да слуша комплименти по свой адрес.

— Нашата работа е да защитаваме и да служим на града. А тази вечер точно това правим — служим.

— Ето ръкавиците — обяви Една. — Сега ги извадих от пакета. Донесох и торбичка, за да сложите в нея доказателствата.

— Страхотна сте, госпожо Лоутън! — Джон с мъка напъха едрите си ръце в яркожълтите гумени ръкавици. — Утре сутрин Лони ще ви донесе нова пощенска кутия. След като приключи с вземането на отливки от гумите, ще я постави, където трябва.

— Благодаря много, Джон — рече старицата. И без особено да се смущава от униформата и блестящата значка на гърдите му, тя се повдигна на пръсти и го потупа по бузата. — Винаги си бил добро момче. Макар че все трябваше да ти извинявам отсъствията през първия ден на ловния сезон за сърните — всяка учебна година.

— Ама аз винаги носех бележка — оправда се той, съвсем искрено учуден.

— Глупости, подправяше почерка на майка си — срыза го тя.

Джон гърлено се засмя и даже не се опита да отрече обвинението.

Докато заместникът ѝ внимателно поставяше бирената бутилка в пликчето, мобилният телефон на Кара иззвъня. На екрана се изписа номерът на шерифството.

— Конуей — отговори тя.

— Шерифе — гласът на младата нощна диспечерна звучеше развълнувано, — току-що ми се обадиха за евентуално престъпление.

— Е, на нас това ни е работата.

— Ама става дума за истинско престъпление. — Да, гласът на Ашли Нелсън определено беше развълнуван. — Нали знаете, че Сакс Дюшет се е прибрал?

— Май чух нещо такова.

Щеше да е трудно да не го чуе, защото целият град говореше само за честването на местния герой от войната. Понеже познаваше и харесваше родителите му, а имаше и лична причина да бъде благодарна на брат му, Кара се надяваше едновременният калпазанин да не се беше върнал към старите навици.

— Взел си, моля ви се, и куче. Някакъв огромен пес, който уж купил от някакви рокери в Портланд.

Това с рокерите не звучеше много подобаващо за герой. Все пак може да не са били от някаква банда, а просто обикновени момчета, които обичат мотоциклети. Или даже да са от групата „Гръмвержците“, които ескортираха погребенията на военни ветерани из цялата страна.

— Кучето изровило кост на плажа под къщата на Дюшет. — Последва дълга драматична пауза. След това гласът ѝ се снижи почти до шепот: — *Човешка кост.*

Макар че доскоро се поздравяваше, че е оставила полицейската работа в миналото, след драматичното съобщение от Ашли Кара усета прилив на адреналин.

— Тръгвам веднага — отговори тя. — Междувременно инструктирай Дюшет и всички, които са при него, да не се отдалечават и да не се движат много из зоната. И му кажи да заключи кучето в къщата.

Ако случайно беше истинско местопрестъпление, Кара не искаше разни цивилни да объркат всичко. След като пожела лека нощ на Една, която с интерес беше подслушала разговора, Кара остави Джон да приключи „случая с пощенската кутия“.

После се обади на майка си, при която живееше с Трей, предупреди я, че ще закъснее, и подкара черно-белия шерифски джип от Шелтър Бей към брега. Към къщата на скалите, която пазеше толкова много сладко-горчиви спомени.

[1] Превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

3.

Сакс седеше в люлеещия се стол на верандата „без да мърда“, както го беше инструктирала диспечерката. Гласчето ѝ беше толкова момичешко, че май повече би ѝ отивало да си играе на кукли, а не да вдига телефона в полицията. Мислите му бяха прекъснати от светлината на фаровете, разсичаща тъмнината.

— Май имаме гости — каза той на кучката, която беше хванал за нашияника. Не че имаше нужда от държане, понеже тя така или иначе не се отлепяше от бедрото му.

Велкро щастливо излая в отговор.

— Сега да те видя колко ще си доволна, като те заключа вътре и пропуснеш цялото забавление. — Той отпи от бутилката бира и се изправи на крака. — Хайде.

Велкро се затича навътре, доволна да угоди на благодетеля си.

Чувствайки се като предател, Сакс затвори входната врата зад нея и потегли надолу по стълбите към покритата с чакъл алея.

Понеже очакваше да види Джон О'Роарк, той се изненада, когато от страната на шофьора се показа елегантен женски крак. След хубавия крак, обут в наистина грозни камуфлажни панталони, се показа едно момиче, което той много добре си спомняше.

Не. Вече не е момиче, реши наум, докато Кара Конуей вървеше към къщата. През десетте години, откакто не я беше виждал, освен че беше хвърлила очилата, които ѝ придаваха вид на зубрачка, тя се беше превърнала от дългокрака кльоцава девойка в жена с изкусителни извивки.

Косата ѝ, която едно време носеше дълга до под раменете, сега беше стилно подстригана, подчертавайки красивата ѝ шия.

Много хубаво.

Лицето, както и фигурата, беше по-закръглено, отколкото в гимназията, но скулите бяха все така изящно очертани, а когато Кара влезе в осветения кръг под лампата на верандата, жълтите отблясъци

запалиха искри в красивите ѝ издължени очи с почти същия цвят на червеникаво злато като косите ѝ.

По дяволите... Преди да научи за смъртта на Джаред, Сакс почти беше успял да прогони Кара Бланшар Конуей от мислите си. А в редките случаи, когато мислеше за нея, винаги си повтаряше, че тя вече не е седемнайсетгодишното девойче, което му беше взело ума с онази целувка вечерта на абитуриентския бал. Беше омъжена от години. Имаше дете. Беше работила като полицай почти през цялото време и макар Сакс да не вярваше много на приказките, че униформените само се тъпчат с понички, мнозина познати полицаи наистина бяха понатрупали килца, седейки по цял ден в патрулната кола.

Явно не и тази жена полицай.

— Ако знаех, че с един стар кокал мога да накарам такава хубава жена да ми дойде на гости, отдавна щях да съм разровил целия плаж — посрещна я той с ленивия тежкарски тон, с който го знаеше цялата гимназия. Това сигурно щеше да я подразни. Точно каквато беше целта му. В момента изобщо не беше времето да се забърква с жени. А да се забърква точно с тази жена, щеше да си е цяло бедствие.

Тя се спря за момент, явно изненадана от фамилиарния тон, с който Сакс я посрещна. Той беше изненадал дори сам себе си. Но пък — както беше научил още онази нощ преди толкова години — Кара не само винаги го караше да реагира по неочакван и за самия него начин, но и самата тя беше истинска загадка и изненада.

Никога не беше успял да я разбере напълно. Кое то беше част от привлекателността ѝ, призна той, докато тя зае отбранителна поза, изпъвайки рамене, облечени в риза също толкова грозна, колкото и панталоните.

— Дълбоко се съмнявам да имаш проблеми с намирането на женска компания. — Тонът ѝ беше сух и студен като пясъка на иракската пустиня нощно време.

Същата пустиня, в която нейното гадже от гимназията, а после съпруг беше оцелял цели две мисии. После се върна, започна работа като полицай и беше нелепо застрелян при отзоваване на сигнал за домашно насилие.

— Може би съм много придирчив.

Понеже беше мъж и не искаше да си откаже това удоволствие, той бавно и хубавичко я огледа от главата до петите или по-точно до невероятно грозните черни униформени обувки. А после пак — от обувките до върха на красивата ѝ глава.

Изведнъж му се прищя да беше напълняла от полицейските понички.

— Висока съм един и шейсет и осем — делово го уведоми тя. — Петдесет и седем килограма. Цвят на косата — червен. Очи — кафяви. Без отличителни белези и татуировки. Така де, ако се чудиш.

— Очите ти, които между другото изглеждат страхотно, откакто си махнала дебелия цайси, са по-скоро кехлибарени, отколкото кафяви — поправи я той. — Макар че *наистина* имат много интересна махагонова ивица около ириса. А и понеже се отплеснах по тези сексапилни златни петънца в тях, още не бях стигнал да мисля за татуировки. Макар че и това би било вълнуващо начинание — додаде той. — Добре изглеждаш, Кара.

Все пак беше странно да види деветмилиметров пистолет, препасан около кръста на най-голямата отличничка в гимназията. От друга страна, как да не се отплесне човек по жена, която сама си носи белезниците, закачени на колана.

— Мерси. Обаче кафявото си е кафяво, а такива цветни описания няма как да се поберат в редовете на шофьорската ми книжка. — Комплиментът му явно не я беше развълнувал бог знае колко. Или поне не личеше от дългия оценяващ поглед, който тя на свой ред му хвърли. — И ти не си за изхвърляне, Дюшет. След като изяснихме, че и двамата още ставаме, да преминем направо по същество, а?

Тази двусмислена фраза увисна във въздуха между тях. Като реши, че би било прекалено лесно, а и твърде опасно да отговори с друга закачка, Сакс каза:

— Да. Ела да ти покажа. — Той посочи към дървото. — Ето там е.

Докато вървяха нататък, Сакс усети аромата на лъскавата ѝ коса. Напомняше му нещо свежо и чисто. Като морски бриз. Или като връщащото го в детството ухание, което се носеше от проснатите на слънце чаршафи.

Сакс си напомни колко се беше променил животът им от последния път, когато бяха прекарвали нощта тук на плажа, и каза:

— Беше ми адски мъчно, като чух за Джаред. Щях да дойда на погребението, но...

— Коул тогава обясни, че си на някаква суперсекретна мисия. Благодаря за съболезнованията.

Усмивката ѝ, макар и не толкова ослепителна, колкото я помнеше във веселите моменти, му се стори искрена.

— Тогава брат ти много ми помогна. Дойде с мен да пренесем тялото на Джаред у дома.

— Коул е пехотинец. Даже и да не беше прословутото *Semper Fi*^[1], което ги свързваше с Джаред, той в никакъв случай нямаше да те остави без помощ.

— Добър човек е той.

— Най-добрият — съгласи се Сакс.

А и нали всички в Шелтър Бей бяха на едно мнение по този въпрос? Дяволски трудно е човек да догони в нещо Коулридж Дюшет, отличник и образцов скаут, кръстен на великия ямайски джаз басист Коулридж Джордж Емерсън Гуд. Точно затова Сакс се отказа да го гони още в прогимназията и пое по собствения си често доста трънлив път.

И така, когато се роди третият син на Дюшетови — ДжейТи, кръстен на блус тромпетиста Джек Тийгардън, ролите на отличника и калпазанина вече бяха раздадени. Сигурно заради това, често си мислеше Сакс, ДжейТи беше най-спокойният и лъчезарен от тримата братя.

— Изненадах се, като чух, че Коул ще се жени.

— Да, говорят, че щял да се жени.

Тя повдигна вежда по начин, който му напомни за майка ѝ.

— Защо, не е ли сигурно?

— Ами не е. Колкото и да обича Кели, просто подозирам, че предпочита да се изправи срещу цял полк терористи, въоръжени с автомати АК-47, отколкото да се кипри с парадната униформа и да се занимава с разни финтифлюшки за сватбата.

— Виж, аз не стигнах до финтифлюшките. С Джаред просто избягахме в Тихуана и се оженихме набързо, така че лесно се отървахме.

В дългосрочен план не се оказа толкова лесно, помисли си Сакс. Защото нейният съпруг — бивш морски пехотинец, а после полицаи,

беше загинал нелепо по време на служба.

— Как са нещата при теб, Кара? — попита той. — И не ми давай просто учтив отговор.

Бяха достатъчно близо до лампата на верандата и той видя как очите ѝ се разшириха за миг. Предположи, че е останала изненадана от такъв личен въпрос. И сам Сакс се изненада. Особено като знаеше, че всяко момиче по-скоро би очаквало от него безмилостна свалка, отколкото задушевен разговор.

Но Кара Конуей не беше всяко момиче. Тя беше гаджето от гимназията на най-добрия приятел на батко му.

И момичето, което беше прекарало цялата нощ след абитуриентския бал, седнало с него край накладения на плажа огън. Просто си бяха говорили.

Е, най-вече си бяха говорили. Имаше и сълзи. И...

Сакс се зачуди дали и тя още помни изгарящата целувка, с която едва не му взе ума тогава. После се зачуди дали изобщо би трябвало да се вълнува дали тя помни, или не...

Кара сви рамене.

— Минаха две години от смъртта на Джаред.

— Знам. Аз питах за теб. Не за него.

— Преживях всички етапи на скръбта. Отричане, гняв, съпротива, депресия, приемане. Така че май съм точно там, където трябва.

Сигурно осъзнала, че последното можеше да се разбира по много начини, тя отново изпъна нежните си рамене. Вдигна брадичка. Отвърна на погледа му с онзи едновременно дързък и делови израз на лицето, който сигурно върши чудесна работа при разпит на престъпник.

— Дойдох тук, защото ми казаха, че имаш доказателства за евентуално престъпление. Не да си бъбрим за личния ми живот, който, без да се обиждаш, Сакс, изобщо не е твоя работа.

Със сигурност вече не беше срамежливата отличничка от едно време, която не се отделяше от Джаред почти по същия начин, по който Велкро не се отделяше от него.

Сакс си помисли, че преживяното като войнишка съпруга, оставена да се справя сама с всичко понякога с месеци наред — работата в полицията, загубата на съпруга ѝ по такъв нелеп начин,

животът на самотна майка, която се бори да свърже двата края, няма как да не направят всяка жена много по-силна. А и колкото и да му беше мъчно за смъртта на Джаред Конуей, интересното беше, че тази новопоявила се дързост много ѝ отиваше. Както и женствените извивки на тялото...

— Джаред беше и мой приятел — напомни ѝ той. — Вярно, двамата не станаме кръвни братя като Том Соьер и Хък Фин с порязване на пръста и така нататък, както направиха с Коул като единайсетгодишни. Обаче точно мъжът ти беше човекът, който ме научи как да хвърлям топка по парабола. И да атакувам коша.

Тъй като споменът за онзи топъл летен ден, когато Джаред и Коул го бяха разбили на баскетболното игрище, събуди и други емоции, които той предпочиташе да не споделя с никого, Сакс насочи мислите си към друг спомен.

— Освен това той първи ми показва гола жена — ако не се броят тези от „Нешънъл Джеографик“ — в един брой на „Пентхаус“, който взе от Джейк Уудс.

Уудс, бившият собственик на магазина за стръв, който по-късно родителите на Сакс купиха от децата му след смъртта на стареца, едно време даваше под наем порнографски списания и видеокасети на половината гимназисти в Шелтър Бей. Сигурно е извадил късмет, че се спомина от сърдечен удар преди няколко години, защото в днешно време несъмнено щяха да го арестуват за такива дейности. Даже може би щеше да го арестува точно жената, която сега стоеше пред Сакс.

— Джейк Уудс беше перверзник.

Мда... Тя като нищо щеше да щракне белезниците на порно предприемача още щом наследи шерифския пост на баща си.

— Някои го наричат така. Други пък може просто да го смятат за любител и истински ценител на женските форми. Ако беше завел всички момчета от Шелтър Бей на екскурзия в Портланд, за да гледат голите жени в художествената галерия, сигурно щяха да го нарекат добър гражданин.

— По една случайност има голяма разлика между голо женско тяло на Сезан в Музея на изкуството в Портланд и снимките в порнографските списания.

— Изкуството е субективно — каза той. — А и честно казано онези неща, които той ни даваше под наем едно време, днес сигурно

даже не биха им сложили надпис „Забранено за лица под 18“.

След това, понеже съвсем се бяха отклонили от темата, той реши да премине по същество. Не искаше повече да говорят за овдовяването ѝ, нито пък изобщо да се сближава повече с нея, затова насочи лъча на фенерчето към избелялата кост, която не бе докосвал, откакто Велкро я пусна в краката му.

— Ето я.

— Гледай ти! — Тя разгледа предмета. — Няма как да не се съглася. Определено ми изглежда човешка. Казал си на диспечерката, че кучето ти я изровило?

— Не съм сигурен. — Като стана дума за кучето, сега той ясно чу Велкро да скимти жално отвътре до вратата. За съжаление, не можеше да говори, за да му обясни по-подробно къде я е намерила. — Разхождахме се по плажа и тя изведнъж хукна да бяга, а като се върна, носеше костта в уста. — Макар че в находката нямаше нищо весело, Сакс се усмихна. — Това куче дава мило и драго да носи разни неща.

— Радвам се, че не си й дал да я сдъвче.

— Разбира се. Изглежда ми стара обаче.

— Да. Наистина. — Тя клекна, за да я разгледа по-отблизо. — Имам ръкавици в колата. Ще взема костта и ще я изпратя в полицейската лаборатория за ДНК анализ.

— Няма ли някаква давност за ДНК?

— Не съм специалист, но когато бях в полицията в Оушънсайд, работихме по един общ случай с шерифството на Сан Диего. Та съдебномедицинския експерт, който прокуратурата призова да свидетелства, каза, че е работил по скелети от 1000 години преди новата ера.

— Е, тази няма как да е толкова стара.

— Едва ли. Доколкото знам, запазването на ДНК много зависи от това къде и как е държана тъканта или пробата. Ако се съхранява на хладно или сухо, ДНК се запазва много дълго време.

— По тази логика влагата юди до по-бързо остаряване на костта, така че ДНК ще се разгради много по-бързо, така ли?

— Така мисля. Със сигурност не съм спец в тази област, но пак според този експерт, за който ти казах, нищо не се знае, докато не се направи лабораторен анализ. Даже и най-добрите в бранша не могат с един поглед към пробата да са сигурни дали в нея има използвана

ДНК. Затова ще я изпратим да видим какво ще излезе. Ще потърся и архивите с обявени за издирвани лица, за да може, ако се получи нещо от пробата, в лабораторията да направят сравнение.

Той я наблюдаваше как прибира костта и грижливо ѝ поставя етикет. Както и може да се очаква от човек като нея, който винаги е обръщал внимание на детайлите. Помисли си, че Кара можеше да стане лекар като майка си. Или може би, като се има предвид как винаги висеше около шерифския кабинет на баща си, да работи като окръжен прокурор.

— Не съм си представял, че ще станеш полицай — каза той.

— Външността често лъже. Аз пък не съм си представяла, че ще станеш герой с толкова медали.

— Само два. Единият ми го дадоха, когато ме простреляха. Никакъв герой не съм.

Тя се изправи, като държеше плика с костта в лявата си ръка. На безименния ѝ пръст Сакс забеляза прстичката сватбена халка, която Коул беше помогнал на Джаред да избере.

— Това го кажи на общинарите.

— Опитах се. Обаче те са малко твърдоглави.

— На мен ли го казваш?! Когато се прибрах тук за погребението на татко, със сигурност не предполагах, че днес ще събирам бирени бутилки и стари кости в Шелтър Бей.

— Бирени бутилки?

— За да открием злосторниците, които са „погубили“ пощенската кутия на Една Лоутън. Може да има остатъци от ДНК и тя иска да пратим бутилката в лабораторията.

— Може би по-добре да разпиташ тук-там, ще разбереш веднага кой е бил.

— Точно това смятам да направя. Такива неща не остават дълго време скрити. Но ти това сигурно си го спомняш.

Той се потърка по челото.

— Интересна работа. Не се сещам.

И двамата знаеха, че е лъжа. Собственият ѝ баща го беше заловил за същото „престъпление“ една вечер след партито за Все Светии и го беше оставил да търка нара в килията на ареста цяла нощ. Не му повдигна никакви обвинения — наказанието, което Сакс отнесе от родителите си, след като дойдоха да го приберат от участъка, със

сигурност е било много по-строго от всичко, което шериф Бен Бланшар можеше да измисли.

— Късата памет е хубаво нещо — тя каза това със сериозен тон, но му се стори, че усета и нотка на хумор. — Много ти се моля, дръж кучето на повод, когато го водиш...

— Велкро е тя.

— Велкро?

— Видяла е доста тежък живот и сега се залепи за мен като лепка от велкро. Името ѝ отива.

— Диспечерката ми каза, че си я взел от някакви рокери?

— Бандите на „Монголците“ и „Циганите“ се бяха сбили пред един бар в Портланд. Даже стреляха един срещу друг. Велкро се паникьоса и побягна, като влачеше бетонния блок, за който собственикът ѝ я беше вързал. Просто се случих там.

— И я взе?

— По-скоро я освободих — поправи я той. Наложил се почти да вика, понеже като чу името си, кучката добави и неистово драскане по вратата към досегашното жално скимтене.

Кара се усмихна. Един бърз, неочакван проблясък на някогашната ѝ усмивка, който го удари като юмрук в слънчевия сплит.

— Страшен си! — Усмивката се скри също толкова бързо, колкото се бе появила. Тя сбърчи притеснено чело. — Нали знаеш, че са можели да те застрелят заради това.

— Едва ли, твърде бяха заети да се млатят, кой с каквото свари — спокойно отговори той. — Пълни идиоти. А и като видях, че на кучето му се броят ребрата, а и колко бълхи и кърлежи имаше по нея, едва ли предишният ѝ собственик щеше да страда бог знае колко. Доведох я тук, ветеринарката махна паразитите, сложи ѝ ваксини и взе мерки да не се появят кученца, ако се завърти случайно някой ухажор.

Пропусна да спомене щедрото дарение, което беше направил за кучешкия приют на д-р Чарити Тиърнън. Ветеринарката се беше захванала с мисията да намери дом на всяко безпризорно куче и коте в окръга. Беше истинско геройство, че успя да си тръгне от клиниката без кашона мяукащи котенца, които тя се опита да му пробута заедно с новото куче.

— Трей, синът ми, ме тормози да му взема куче от много време — сподели Кара, — но живеем с майка ми, а тя не обича животни.

— Доведи го тук — извика той след нея, докато Кара се отдалечаваше с бързи стъпки към шерифската кола. — Велкро е голямо куче, има за всички, че и отгоре.

Кара се спря за момент и го погледна през рамо.

— Благодаря. Обаче обикновено не водя сина си на работа.

Ето, сега ти е шансът. Не го изпускай! Стой настрани от нея!

— Имах предвид друг път! — *По дяволите...* Хич не го биваше да приема съвети. Пък били те и собствените му. — Доведи го някой път да похвърля топката на кучето. Велкро ще умре от радост да си има приятелче за игра, а пък ние двамата можем да хапнем по нещо и да пийнем бира. Или вино.

Повечето жени даже и жените полицаи сигурно предпочитат вино. Не че той имаше вино вкъщи, а откакто домът му стана място на престъпление, май нямаше да може да излезе да пазарува и утре.

Добре, че магазинът „Чампънс Харбър“ доставя по домовете. Още повече Мери Чампан винаги го е харесвала. Когато беше малък, никога не пропускаше да го щипне по бузата и да му даде без пари по някой бонбон от голямата стъклена купа на тезгяха.

— Ти на среща ли ме каниш?

Това не беше най-окуражаващия отговор, който човек може да очаква от жена. Тя го каза с такъв тон, все едно ѝ е предложил да си свалят дрехите и да се бухнат голи в океана на сред стадо акули.

— Не, по-скоро вечеря и приятен разговор. Но ако предпочиташ да минем с няколко хода напред и направо да го наречем среща...

— Изобщо нямах това предвид. — Тя се обърна с лице към него, скръстила ръце под хубавия си бюст. Сигурен беше, че в гимназията гърдите ѝ не бяха толкова красиви... Шерифската значка просветваше от отблясъците може би, за да напомни на Сакс, че Кара не е някаква празноглава девойка, която припада от радост при вида на мъж в униформа, а сериозен служител на реда. Освен това и самотна майка, която, поне така му се струваше, не беше от категорията „весели вдовици“.

Тя въздъхна. Прокара ръка през лъскавата си коса с един жест, който той много добре си спомняше.

— Виж, не искам да си мислиш, че не съм благодарна, задето покани сина ми да дойде да поиграе с кучето. Но напоследък нося много дини под една мишница и нямам почти никакво време. А и

благодарение на това тук — и тя повдигна торбата с костта — може да се окаже, че имаме и случай за разследване. Така че всякакви лични отношения, независимо колко са невинни, биха били крайно неподходящи.

Понеже много добре знаеше, че Кара говори сериозно, а освен това, мътните го взели, сигурно е съвсем права, Сакс успя да скрие усмивката си.

— Разбира се, не искаме да тръгнат слухове.

— Слухове винаги има. Онова, което ме притеснява, е да не появи някой адвокат от защитата, който да се опита да използва моите лични отношения в миналото или сега срещу мен в съда.

— Майко мила! — Той опъна гръб замислено. — А аз си мислех, че ние, „тюлените“^[2], сме най-големите шампиони в предвиждането сто хода напред.

— Правиш си майтап с мен, нали?

— И през ум не би ми минало. — След това се реши. *Какво пък толкова.* — Ти винаги си била хубаво момиче, Кара, но сега си станала разкошна жена. И понеже почнахме да си говорим за фантазии...

— Не такива фантазии.

— Като заговорихме за фантазии — повтори той, — един мъж трябва или да няма мозък, или да е парализиран под кръста, за да не си пофантазира малко, като те гледа.

Той вдигна ръка, когато тя отново отвори уста, за да спори.

— Но когато те поканих на вечеря и поканих сина ти да поиграе с кучето, не криех никакви задни мисли. А и честно да ти кажа, да се притесняваш, че ще загубиш някакво си хипотетично дело в съда, защото си изяла по една купа гъмбо^[3] с някой, който няма почти никаква връзка със случая особено пък тук, в Шелтър Бей, където всички са едва ли не роднини, това ми изглежда малко крайно — той спря за момент. — Освен, разбира се, ако не ме считаш за заподозрян.

Тя тръсна глава.

— Не, разбира се. Просто нещата са малко, как да кажа, сложни.

— Животът е сложен. Точно това го прави интересен.

— Започвам да си спомням защо никое момиче не можеше да ти откаже.

Той беше готов да си заложи главата, че точно тя щеше да му откаже, ако беше последвал момчешкото си сърце навремето и я беше

попитал. Но това нямаше как да стане. Не само защото Джаред и Коул щяха да го пребият от бой. А защото имаше неписан закон, който едно момче, пък макар и с неговата някогашна репутация на сваляч, нямаше как да престъпи. Член първи в този закон гласи „Не посягай на гаджето на приятел“.

Тя беше забраненият плод.

И сигурно затова винаги му се беше струвала толкова адски вкусна.

— Това е преувеличено — отговори той на обвинението й. Вярно, че не беше особено силно преувеличено. Сакс винаги си беше падал по женската част. Слава богу, женската част също си падаше по него. Още по-хубаво беше, че нито една от по-сериозните му приятелки не търсеше женитба, както и самият той. — Освен това времената се менят. Хората също.

— Ти това сериозно ли го вярваш?

— Естествено. Само погледни мен. Помниш ли, едно време в албума на гимназията за мен написаха, че най-вероятно няма да мога да дойда на десетгодишнината от завършването, защото ще съм в затвора. А сега организират парад в моя чест.

— Да, но освен това написаха и че имаш най-много шансове да станеш рок звезда — припомни му тя.

— С този шанс май се разминах, когато не се съгласих да ме включат в оркестъра на военноморските сили.

— Коул ми каза, че си станал „тюлен“.

Прозвуча така, сякаш тя не е била толкова учудена, колкото останалите хора в града.

— Навремето ми се стори добра идея.

Между двамата настъпи тишина, която някак си не беше неловка. Използвайки цялото търпение, което му бяха набили в главата при тежките тренировки в армията, Сакс реши да не проговаря пръв.

— Сега живея с майка си.

— Да, вече каза.

— Синът ми май ще е истински бащичко, защото вече от месеци ме моли да го запиша в отбора по футбол другата есен. Обаче нито баба му, нито аз разбираме от футбол.

— Аз също повече се занимавах с бейзбол. Обаче Джаред и Коул ме използваха за спаринг-партньор, та съм понаучил това-онова и мога

да му покажа. Поне ще е достатъчно, за да го вземат в отбора.

— Джаред ти поръча да ме пазиш, нали? — попита тя с онзи пряк и мил тон, който той толкова добре си спомняше. Още в гимназията тя не се притесняваше да каже това, което мисли. Право в очите. — Едно време искам да кажа. Когато двамата с Коул заминаваха за казармата.

Тъй като не знаеше какво всъщност знае тя, Сакс реши да не лъже.

— За мен беше удоволствие да го направя, Кара.

— През цялото време подозирах, че е така — каза тя. — И сега се чувстваш отговорен да пазиш и сина му.

— Можеш и така да го наречеш, ако това ще те накара да спреш да ме избутваш колкото може по-далеч от себе си.

Още тишина.

— Ще си помисля — каза тя накрая. Някъде в нощта прозвуча сирена, предупреждаваща за мъгла. След това се обърна и се качи в джипа.

Макар че да облечеш такова хубаво дупе в толкова грозни униформени панталони си беше истинско престъпление, Сакс все пак реши, че пейзажът в Шелтър Бей определено беше станал хилядократно по-красив.

[1] *Semper Fi*, от латинското *Semper Fidelis* (Винаги верен) е девизът на американските морски пехотинци. — Б.пр. ↑

[2] „Тюлени“ произлиза от английското съкращение на *Sea, Air, Land (SEAL)* — военноморските, въздушните и наземните специални части на американската армия. — Б.пр. ↑

[3] Силно овкусена гъста супа от месо, миди и зеленчуци, характерна за кухнята на Луизиана. — Б.пр. ↑

4.

Когато Кара се вмъкна тихичко в къщата откъм гаража, д-р Фейт Харт Бланшар чакаше, седнала до кухненската маса. Въпреки късния час русата ѝ коса беше идеално сресана, а пестеливият и изискан грим изглеждаше все така, както сутринта при тръгването ѝ за работа.

— Реших, че може би ще искаш да пийнеш един чай — каза майка ѝ вместо поздрав.

Всъщност Кара искаше да се бухне в леглото и да спи поне три дни. Но се насили да се усмихне.

— Да, чай звучи чудесно.

— Държах водата топла, след като се обади, че ще закъснееш. — Фейт взе чайника от печката и наля в синия порцеланов съд за запарване.

— Казах ти да не ме чакаш.

— Майките винаги се притесняват. — Тя постави чайника и две чаши на цветчета върху масата. Заедно с платнените салфетки и сребърните лъжици, които Кара знаеше, че са подарък от родителите ѝ. — Особено пък, когато не знаят за какво се отнася такова спешно обаждане.

— Съжалявам. — *По дяволите.* Трябваше да се обади, след като пристигна при Дюшет. Та точно на нея ли някой трябва да ѝ напомня колко опасна може да се окаже понякога дори най-рутинната задача на полица. — Когато диспечерката ми звънна, не ми даде никакви подробности. А когато стигнах у Дюшет, вече не исках да рискувам да те събудя. В случай че имаш операция утре.

— Е, нямам операция. А и да имах, пак нямаше да мога да спя.

Този тон ѝ беше познат. Кара не можеше даже да преброи колко пъти го беше чувала още в гимназията, когато се беше опитвала да влезе на пръсти у дома, след като беше закъсняла за вечерния час.

— Освен това — добави Фейт, — умирам от любопитство да ми разкажеш в какво се е забъркало този път момчето на Дюшетови.

— Той вече не е момче, мамо.

През годините, прекарани далеч от Шелтър Бей, Сакс Дюшет определено беше станал мъж. Понеже самата тя не беше решила дали да направи важната стъпка на сближаване, като заведе Трей да играе с кучето, Кара реши да не споделя това с майка си. Нито пък искаше да мисли дали бившият калпазанин на Шелтър Бей наистина иска да излезе с нея на среща. Тази мисъл в момента я ужасяваше повече, отколкото да се изправи сама срещу цяла банда наркотрафиканти.

Кара се беше влюбила в Джаред още когато играеха заедно на детската площадка — беше на около осем години. Детското им приятелство се превърна в юношеска любов също толкова лесно, колкото да се отпуснеш в приятна топла вана. После се задълбочи, когато двамата станаха любовници, а накрая и мъж и жена.

Докато си мислеше тези неща на връщане с колата от къщата на Сакс, Кара с известна тъга осъзна, че няма абсолютно никакъв опит с мъжете.

— А Сакс в нищо не се е забъркал — продължи тя разговора, опитвайки се да изглежда съвсем спокойна — Кучето му намерило някаква кост, която трябва да се изследва, но определено изглежда човешка.

За разлика от много други жени Фейт дори не трепна при тези думи, докато наливаше чай в чашите. Обаче сви болезнено рамене, като видя как Кара слага две лъжички захар в своята.

— Мислиш ли, че може да е убийство? Тук, в Шелтър Бей?

— Не може отсега да се каже. Костта изглеждаше доста стара. Според мен е от някой удавник. Например от потънала лодка.

Вземайки чашата със себе си, Кара отиде до плота в кухнята и извади хляба от кутията. Отдавна беше установила, че е много по-лесно, ако направи утрешния сандвич на сина си вечерта, вместо да бърза сутрин.

— Днес във фризьорския салон се засякохме с Шери Арчър — каза Фейт.

Едно време Шери Арчър беше главната мажоретка от гимназията. Кара си я спомняше като момиче с много буйна тупирана коса и шини на зъбите. След като се омъжи, а след това и разведе с богат собственик на дъскорезница, тя се беше захванала с продажба на недвижими имоти. Според Фейт била все така „дашна“, както едно

време, когато ѝ се носеше славата, че е преспала с половината футболен отбор от гимназията.

При тези думи Кара се замисли дали Шери беше успяла да омае и Сакс. После наум се укори, че изобщо не ѝ е работа с кого е спал той и с кого — не. В крайна сметка, макар че нямаше нищо против да са приятели с него най-вече заради Треј, тя нямаше никакво намерение да скача в леглото му.

— И какво стана?

— Ами тя ми набути една от позлатените си визитни картички. За да ти я дам.

— На мен ли? Че защо пък на мен?

— За да ти помогнала да си намериш нова къща.

Кара огледа кухнята, в която беше пораснала.

— Аз си имам къща.

— Вече си голяма. Може би ще ти е по-лесно да се справяш с живота, ако не си под един покрив с майка си.

— Това ти ли го казваш? Или Шери?

Майка ѝ се намръщи, без да си бръчка челото — нещо, което тя открай време умееше да прави, още преди да измислят ботокса. Въпреки петдесет и осемте си години кожата на майка ѝ, както и почти всичко друго у нея, беше толкова перфектно, че Кара отдавна се беше отказала да се опитва да я достигне.

— Може и да има право — каза Фейт, като избегна прекия въпрос, повдигайки чашата към устните си. — Две жени в една къща невинаги е най-приятната комбинация.

Това си беше съвсем вярно. Особено като се има предвид, че тази образцова къща с всичките антики и колекцията кристални фигури определено не беше подходяща за дете. Ето, миналата седмица майка ѝ само дете не се разплака, когато видя Треј да играе с колички по полирания паркет на хола.

— Аз мисля, че си живеем много добре. — Кара отново се зачуди дали това не е някакъв деликатен опит от страна на майка ѝ да ѝ намекне, че е време с Треј да се изнесат. — Поне засега. Това щях да го кажа дори и да не ми помагаше толкова много с Треј.

— Аз съм му баба. А ако ме нямаше тук, ти просто щеше да намериш някой друг. Като онази бавачка, която беше наела в Калифорния.

Кара едва се сдържа да не напомни на майка си, че самата тя беше пораснала предимно под грижите на икономката им, докато Фейт беше постоянно в болницата.

— Но Маргерите не беше от семейството. — Бавачката на Трей беше топлосърдечна и грижовна имигрантка, принудена да изостави собствените си три деца в Хондурас под грижите на разни лели, докато самата тя се грижи за сина на Кара по девет часа на ден. От това Кара винаги се беше чувствала малко виновна. — А и когото и да наема тук, той също няма да е от семейството.

Кара намаза дебел слой фъстъчено масло на филията. Ако останеше на сина ѝ, той щеше да яде само фъстъчено масло и да пие портокалов сок. Трей настояваше да му прави такива сандвичи, тъй като, за разлика от предишното му училище фъстъчените продукти не бяха забранени в началното училище на Шелтър Бей.

— Шери смята, че ти трябва малко пространство.

— Е, Шери греши. — Кара намаза гроздово желе — единствения вид, който Трей ядеше в момента, на другата филия. — Освен това къщата е достатъчно голяма. — Ако не се броеше огромното имение с каменна аркада, което Шери беше получила при развода, тяхната къща беше най-голямата къща в Шелтър Бей. — Имаме си достатъчно място.

— Също така заяви и то пред половината ми приятелки, които бяха специално дошли да си боядисат косите за парада в чест на Сакс Дюшет, че ние двете сме се били вкопчили една за друга, което ни пречело да направим и една крачка напред в живота си.

— Тук вече не само греши, ами е пълна идиотка. И какво означава това изобщо? — Кара залепи филиите доста по-силно, отколкото трябваше, и почти смачка едната. — Много мразя, когато разни хора и особено хора, които и представа си нямат за какво става дума, дрънкат такива работи.

— Ще рече човек, че шест месеца съм носила черно и съм се крила у дома — добави Фейт, докато сръчно събираше трохите от блестящия плот от черен гранит. — Върнах се в болницата в деня след погребението на баща ти. И оттогава не съм отсъствала от работа нито ден.

Нито пророни и сълза, припомни си Кара. Това ѝ беше толкова познато...

— Винаги си била много силна — каза тя, опитвайки се да се отърси от спомените за онези тъжни дни, когато и тя самата беше стискала зъби в името на милото си момче след смъртта на баща му. — Това е само едно от качествата ти, на които се възхищавам.

След като старателно изхвърли трохите в кошчето, Фейт я погледна през рамо.

— Възхищаваш ми се?

— Разбира се. Че кой не би се възхищавал? Ти си забележителна жена.

— Ти винаги си била момиченцето на тате. — Кара с изненада усети полъх на тъга в тези думи. — В крайна сметка реши да последваш неговите стъпки. Даже и пое поста му като шериф след злополуката.

Това Кара наистина не го беше планирала. Но не беше планирала и съпругът ѝ да бъде убит. Нито пък само година след смъртта на Джаред самата тя едва да не загине при най-обикновена проверка на документите на шофьор.

Нито пък беше очаквала, след като се върна в Орегон за погребението на баща си, носталгията така силно да я притегли към това място, от което мислеше, че отдавна се е отделила, когато още преди години реши да стане военна съпруга само седмици след завършване на гимназията...

Точно затова, когато кметът дойде да говори с нея след погребението и я помоли временно да замести баща си, докато намерят някой, който да поеме поста му, тя беше приела.

Това стана преди шест месеца. А поне засега никой дори не си беше мръднал пръста да търси друг шериф, на който тя да предаде значката.

— Изобщо не планирах да работя в полицията. Но понеже Джаред беше далеч от дома толкова дълго, трябваше да си намеря работа, а в началото работата като полицейски диспечер беше не само позната, но и можех да я върша, докато Трей спи.

После нещата като че ли се развиха от само себе си и тя получи възможност да влезе в полицейската академия и да стане редовен полицаи.

— А и това, че наследих професията на татко, не означава, че не се възхищавам на постигнатото от теб. Но даже и да не бях

забременяла с Трей, никога нямаше да имам търпението да завърша колеж. Да не говорим за медицински университет като теб.

Макар че завърши с отличие гимназията, навремето цялата ѝ амбиция се изчерпваше с това да стане госпожа Джаред Конуей. Едва при последната мисия на Джаред беше успяла с оценките от местния колеж, онлайн курсове и вечерно училище да получи степен по наказателно правораздаване.

— Понякога си мисля, че бащите и дъщерите им, както майките и синовете някак си имат по-силна връзка, понеже са от различен пол. Джаред винаги е бил истински герой в очите на Трей, но в много отношения Трей се чувства по-близък с мен.

— Може би защото съпругът ти реши да прекара толкова много години в армията и да си играе на войник къде ли не по света, вместо да бъде баща на сина си — изненадващо повиши глас Фейт.

Веднага след това вдигна изящната си ръка, която изглеждаше така, сякаш повече ѝ отива да свири на роял (което тя често правеше вечер), отколкото да върти скалпела като неврохирург.

— Извинявай. Това беше много грубо от моя страна.

— Но е вярно. Донякъде. — Кара мушна сандвичите в кутията на Трей, украсена с картинки на Спайдърмен. — Обичах Джаред още от трети клас и никога не съм се съмнявала, че и той ме обичаше. Но освен това осъзнах, още през първата година след като се оженихме, че никога няма да бъде центърът на вселената за него. Че корпусът на морските пехотинци е любовницата, от която няма отърване.

— Честно казано, аз не бих могла да преглътна такова нещо — призна Фейт. Майка ѝ винаги беше за нея най-независимата жена, която Кара беше срещала. — Баща ти поне вече беше ветеран от Виетнам, когато се запознахме, та не ми се наложи да правя такъв избор.

Кара сви рамене.

— Всеки брак е различен. А браковете с военни са абсолютно отделна категория, но нали си чувала приказката — единственият човек, който е по-силен от американски морски пехотинец, е жена му.

И досега я болеше. Още по-лошо беше, че веднага я обхвана познатото чувство за вина, като си припомни караницата с мъжа си в деня, когато го застреляха. Как е можела да знае, че тези гневни думи,

с които се нахвърли срещу него на излизане от полицейския участък, ще са последните, които ѝ е дадено да му каже?!

Не всичко в брака им вървеше по мед и масло. Имаха сериозни проблеми, които Джаред донесе със себе си от войната. Накрая те бяха ескалирали и вече заплашваха семейството. Същите умения, които го правеха добър боец, оцелял при тежките мисии в Ирак и Афганистан — умението емоционално да се заключава — бяха убили всичко интимно във връзката между двамата.

Тъй като все още не можеше да повярва, че може би нямаше да успеят да загладят нещата, както бяха правили в миналото, Кара се насили да намери по-щастливи спомени.

— Освен това няма нищо по-секси от мъж в униформа — заяви тя. Или когато вече я е свалил, помисли си. — А да гледам Джаред как тича по плажа с онези червени шорти — наистина беше страхотно.

— Първият път, когато видях баща ти в синята му униформа, яхнал онзи полицейски кон на блус фестивала в Портланд, се влюбих в него. И бях дотам.

Фейт въздъхна, развълнувана от спомена. После, извърна глава, но Кара успя да зърне притиснатите към очите ѝ пръсти.

Каква ирония. Първото нещо, което истински я свърза с майка ѝ, беше, че и двете останаха вдовици. Особено след като досега и се струваше, че бившата светска красавица, родена в богато филаделфийско семейство с корени чак до първите заселници, се справя със загубата на съпруга си като истински стоик.

Кара си помисли, че сигурно има по света жени, които се радват на простички, изпълнени с взаимно доверие взаимоотношения с майките си. Но тя не беше от тях.

Фейт Харт Бланшар явно не вярваше в приятелски отношения между майка и дъщеря. Винаги се беше държала резервирано и беше насърчавала Кара да постъпва по същия начин.

— Когато убиха Джаред, аз се страхувах, че ако почна да плача, няма никога да мога да спра. Като онези вдовици от гръцките митове, които пълнят цели морета със сълзите си. — Кара не беше споделяла това с никого досега. Реши, че сигурно късният час и тази странна, необичайна интимност с майка ѝ я бяха накарали да го каже на глас.

— Когато Язон, без да иска убил Кизик, след като владетелят приветствал аргонавтите с истински банкет, сълзите на вдовицата на

Кизик се лели цяла година — каза Фейт.

Вместо да учи химия и физика в колежа, както биха направили мнозина бъдещи неврохирурзи, нейната майка беше предпочела хуманитарните дисциплини. С особен интерес към класиката. Кое то я правеше истинска ренесансова жена — освен практикуващ неврохирург тя беше и директор на болницата „Шелтър Бей Мемориал“.

Фейт се обърна и погледна Кара в очите.

— Обаче вдовицата на Кизик се самоубила от мъка.

— Това е художествена измислица. — Кара се зачуди дали на майка ѝ наистина ѝ е минавало през ума самоубийство. Със сигурност имаше откъде да вземе медикаменти, ако реши да го направи. Но като се има предвид твърдата жилка, наследена от първите заселници, човек почти не можеше да го допусне. — Реалният живот е много по-сложен. Освен това ние с теб сме силни момичета.

— Абсолютно.

Майка ѝ тръсна глава, като че ли отхвърляйки това необичайно мрачно състояние. След това изправи гръб.

— Аз ще разтребя тук. Ти си лягай.

Беше по-скоро заповед, отколкото предложение. Понеже уменията на Кара като домакиня бяха далеч от стандарта на майка ѝ, който беше по-скоро подходящ за операционна зала, и макар да ѝ беше мъчно да прекъсне този рядък момент на интимност, тя тръгна нагоре към спалнята, отбивайки се до стаята на сина си.

Лунната светлина падаше косо върху тясното легълце, затрупано с плюшени играчки и пластмасови фигурки. Трей от малък спеше неспокойно — както винаги беше изритал завивките. Едната му ръчичка беше праметната върху лицето, а косата — руса като на баща му — блестеше като злато в меката светлина.

Над леглото имаше плакати на Спайдърмен и Човека вълк, както и постер за набиране на морски пехотинци. На масичката до леглото беше поставена снимка на Джаред, на която той също приличаше на холивудски супергерой — толкова хубав беше в синята си парадна униформа.

Кара придърпа завивките, подпъхна ги под детето, после прокара пръсти през косата му. Малкият се размърда, но не се събуди.

Не само нейният живот се беше променил завинаги в онзи трагичен ден. На Трей му трябваша няколко седмици, за да започне поне мъничко да вярва, че няма и тя като баща му да отиде на работа сутринта и вече да не се върне. През първите месеци тя тръгваше от дома облечена цивилно и слагаше униформата чак в съблекалнята на полицейското управление в Оушънсайд.

След това, когато я нападнаха и едва не я убиха, нещата станаха още по-сложни. Кара смени патрулната кола с бюро, като се надяваше поне малко да успокои момчето си.

И двамата бяха извървели дълъг път оттогава, мислеше си тя, докато осемгодишният ѝ син промърмори нещо насън и се обърна по корем, стискайки здраво плюшения булдог Чести, кръстен на талисмана на морските пехотинци.

Животът им беше завинаги променен от мерзавеца, който първо застреля Джаред, после съпругата си, а накрая след часове обсада не остави на полицаите друг избор, освен да го убият при самозащита. Но с всеки ден облаците като че ли се разсейваха. Общителен като баща си, Трей се вписа добре в новото училище и даже миналия уикенд остана да спи у един от новите си съученици. Това беше невероятна крачка напред и за двамата.

Кара го целуна леко по вратлето. После пресече коридора и влезе в стаята си. Изми си лицето и зъбите. Нахлузи една от избелелите тениски, които Джаред едно време носеше на тренировки. Вярно, тя се опитваше да продължи напред. Но да спи с дрехите на съпруга си продължаваше да ѝ носи някакво успокоение.

А и така се подготвяше да го сънува. Сънищата ставаха все по-важни с всеки изминат ден, защото ѝ беше все по-трудно да си го представи наяве.

Психологът от полицията ѝ беше казал, че спомените за Джаред ще започнат постепенно да избледняват. Това е естествено, настояваше той, неизбежна част от връщането към живота. Тогава тя не му повярва.

Още от първия път, когато срещна Джаред на люлките пред началното училище на Шелтър Бей, той беше станал част от нея дотам, че не беше сигурна къде точно свършва тя самата и започва той...

Двамата имаха хиляди — не, *милиони* — спомени заедно.

Спомени, които я топлеха през самотните месеци и години, докато той беше на мисия отвъд океана.

Как можеха те да избледнеят?

Вече толкова много неща ѝ отнеха. Съпруга, бащата на сина ѝ, живота, който двамата с Джаред градяха заедно, брака, който въпреки проблемите тя беше сигурна, че ще успеят да запазят.

И всичко беше свършило за секунди. По-точно със скоростта на един деветмилиметров куршум.

А сега ще ѝ вземат и спомените?

Не е честно, по дяволите!

— Я се стегни, момиче — промърмори тя сама на себе си, докато се завиваше, усещайки уханието на лавандула — любимият прах за пране на майка ѝ. — Кой ти е обещавал, че животът ще е честен?

И така, в леглото, където беше спала като малка, същото легло, в което тайничко беше успяла да вкара Джаред вечерта, преди той да замине за казармата, леглото, в което бяха заченали сина ѝ, Кара заспа неспокоен сън.

Но за първи път от смъртта на Джаред мъжът, който навести съницата ѝ, не беше нейният съпруг, а бившето лошо момче на Шелтър Бей понастоящем всенароден герой, хубавият Сакс Дюшет с неустоимата усмивка.

5.

Появяваха се винаги посред нощ, със засъхнала кал по лицата и пронизани от куршуми тела. Първият път, когато Велкро видя призраците, тя почти полудя от ужас, защото не можеше да реши дали да се хвърли в защита на господаря си, или да се пъкне под леглото от страх. И макар че кучето буквално боготвореше Сакс, в крайна сметка страхът победи. Цяло чудо беше, че на сутринта не намери в стената дупка с формата на куче — там, откъдето се е изстреляла навън.

След като разбра обаче, че самият той вече не се ужасява от гостите, постепенно и тя свикна с тези посещения.

Дори тази вечер огромната рошава опашка ритмично заудря дюшемето, за да ги поздрави.

— Това била тя, значи? — попита Коуди (Каубоя) Монтгомъри с провлечения си западняшки акцент. — Момиченцето, дето подуло корема от приятеля на батко ти?

— Те така или иначе щяха да се женят. — Сакс съжали, че си беше изпуснал езика една вечер по време на учения, когато всички се напиха като казаци и той им разказа за момичето, което харесва от малък, но винаги е било недостижимо за него. — Това, че забременя точно преди Джаред да замине за армията, просто ускори нещата.

— Обаче мъжлето вече не е в картинката, нали? — обади се Джейк Змията. Прякорът беше заради невероятната му способност да се провере и през най-невъзможни места.

Дали това го знаеха, защото вече бяха срещнали Джаред Конуей? Може би в някаква огромна казарма горе в небето? Дали и в Рая, или където бяха се озовали момчетата, пак имаше отделни места за войници и за цивилни?

Изобщо недей да питаш. Не ти трябва да знаеш.

Костта, която Велкро изкопа, а после и „нечистите мисли“, както биха ги нарекли монахините, за Кара Конуей — стигаха му толкова изненади за един ден.

— Не е в картинката, защото някакъв шибан идиот, дето бие жена си, го застрелял.

— Не беше честно. Човек, който е преживял две мисии в пустинята, не заслужаваше да го убият на нечия чужда веранда в квартал, който уж трябва да е съвсем безопасен.

— Хитро обаче да я поканиш на вечеря, а да го извъртиш така, все едно е заради малкия — намеси се Ранди, на когото даже и прякор не му трябваше^[1], понеже беше най-големият коцкар от екипа.

— Наистина беше заради малкия! — оправда се Сакс. Лицето на истинския Ранди талибаните го бяха направили на дреб, защото бяха продължили да стрелят в него и след като го убиха, но Сакс съвсем ясно си спомняше извитите тъмни вежди и упоритата брадичка, готова винаги да се вирне за спор. — Сериозно ти говоря — настоя той. Вярно, не толкова ентузиазирано, колкото му се искаше.

— Отначало може и да е било така — допусна Каубоя, — обаче като дойде време шерифката да се качи в джипа, май не мислеше как ще учиш момченцето да сваля висока топка, а?

— Ха, висока топка, мислеше само как да свали маминката. Така беше изплезил език след нея, че се чудя как не се препъна в него. — Джейк явно беше съгласен с Каубоя.

— Аз викам да си купиш някоя и друга гумичка, Сакси — посъветва го Ранди, — щото няма как да не ти излезе късметът.

— Направо страхотно! Само това ми трябва — да мисля как вие, идиоти такива, ще ми висите из спалнята, ако нещата наистина станат сериозни.

Не че щяха да станат сериозни. Той нямаше да го допусне.

— Че кой каза сериозни? — опъна му се Ранди. — Говорим само за едно чукане бе, човек!

— Освен това ние не висим — оплака се Каубоя.

— Да бе. Просто се появявате. Без предупреждение.

— Чакай малко — срязва го Джейк. — За твоя информация, Сакси, в отвъдното човек не се сдобива със свръхсили. Обаче ако се съберем всичките, може пък да измислим някакъв начин да те предупреждаваме по мобилния, когато сме се запътили насам. Ако решиш да ни направиш кекс или да ни сипеш по чаша мляко.

— Майната му на млякото! Аз човек убивам за една студена бира — обяви Каубоя. От което стана ясно, че в отвъдното и алкохол няма.

А това си беше кофти работа.

— Или пък да опитаме с природни знаци. Примерно гръм — замислено продължи Каубоя, сякаш сериозно разсъждаваше по въпроса. — Проблемът е обаче, че може да се объркаш дали сме ние, като знам колко бури има тук по това забутано крайбрежие.

— На мен крайбрежието си ми харесва. Ти как все повтаряше, че си обичаш планините — каза Сакс. — Като стана въпрос, понеже явно не харесваш океана, що не идеш да тормозиш някой в родната Монтана?

— Уайоминг! — поправи го бившия му другар, както правеше винаги, когато Сакс нарочно бъркаше името на родния му щат. — И не мога да ида там. Още не мога. Не сме си довършили мисията.

Сакс така и още не беше решил дали се радва да види момчетата, или не. Липсваха му мисиите, липсваше му да си бърбри глупости с тях. Но всеки път, когато се явяваха, спомените от деня, в който бяха загинали, а той беше ранен и после заловен, се връщаха в съзнанието му все едно събитията се завъртаха на огромен киноекран. И чувството за вина започваше да го мъчи като ръждясал нож в прясна рана.

— Още не сте ми казали каква е мисията.

— Сори, приятел. Военна тайна — засмя се Джейк.

— А аз не съм военен, така ли?

— Точно така.

Божичко, все едно играеше „Стани богат“ с тези тримата. Обаче нямаше възможността да „се обади на приятел“, за да чуе отговора.

— Тази мисия има ли си график поне?

— Зависи от теб — каза Ранди. — Айде, до другия път и успех с гаджетото.

— И не се притеснявай — додаде Джейк. — Чат-пат и ние можем да сме дискретни. Ако се стигне до цуни-гуни със сладката вдовичка, няма да седим като публика.

— Освен ако не ни искаш, де — добави се Ранди и гласът му този път не звучеше много весело. — Ще донесем пуканки и ще се настаним на първия ред.

— Вижте, момчета, беше ми много приятно, но искам да поспя — каза Сакс. — Понеже ако сте зяпали хубавия задник на вдовицата на Конуей, вместо да следите какво се случва, само след няколко часа тук ще гъмжи от полицаи.

— Нямах проблем, човече — съгласи се Каубоя. — Само кажи и тръгваме.

И наистина изчезнаха. Като сутрешна дрезгавина над плажа.

Два часа по-късно небето отвън си смени цвета от непрогледно черно към перленото розово на идващата зора.

По дяволите.

След посещението на нощните гости Сакс повече не можа да заспи. Лежеше по гръб и се взираше в тавана, а тихото похъркване на Велкро добавяше акомпанимент към рева на прилива, разбиващ се в базалтовите скали.

Но странно нещо — вместо да преживява отново и отново смъртоносната мисия, както винаги се случваше след появата на другарите му, този път той се улови, че повече го вълнува друг един въпрос... С какво ли беше облечена шериф Конуей под тази адски грозна униформа?

[1] Randy (англ.). — Освен лично име означава също коцкар, донжуан. — Б.пр. ↑

6.

— Мамо! — По стълбите се чу тупкането на обути в маратонки крачета. — Не мога да си намеря книгата от библиотеката. Ако закъснея, сърдитата госпожа Бернар пак ще изперка. Като миналия път!

— Не е учтиво така да говориш за учителката си — каза Фейт.

— Тя не ми е учителка. Тя е библиотекарката. И даже не е истинска библиотекарка, понеже почна да замества, когато госпожа Робъртс, която беше много готина, излезе в отпуска, за да си роди бебето. Освен това не беше обида, бабче. Беше прилагателно — този срок в училище учеха частите на речта. — Като я погледнеш, все едно по цял ден смуче лимони. Нали, мамо?

— Нали сме говорили, че за книгата не се съди по корицата? — каза Кара.

— Ама тя не е книга. — Без изобщо да мисли нито за собствената си безопасност, нито за мебелите на баба си, Трей Конуей се метна към тежкия тапициран стол от ковано желязо.

— Обаче това важи и за хората. — Кара сложи пред него купа овесени ядки, подправени с малко канела и нарязан на кръгчета банан, заедно с чаша мляко.

— Знам. — Момчето въздъхна тежко и се намръщи на закуската. — Майката на Джими Браун му дава да яде сладка зърнена закуска и бисквитки с пълнеж всяка сутрин. И имат един огромен килер, който е пълен с разни вафли и чипс.

— Госпожа Браун май има нужда от уроци по правилно хранене — отбеляза Фейт.

— Бисквитите с ягодов пълнеж са най-хубави. Изядох няколко на закуска, когато спях у тях.

— Е, като специална почерпка за гости може — опита се да се намеси Кара, за да успокои Фейт и нейните лекарски наставления.

— Ами, не. — Макар да мрънкаше, че предпочита сладки неща, той с охота се захвана със закуската. Трей от малък имаше страхотен

апетит, даже Джаред се шегуваше, че май има дупка в стомаха. — Джими вика, че си ядял такива вкусотии през цялото време.

— Семейният зъболекар сигурно много ги обича — измърмори Фейт.

— Всяко семейство си има традиции. — Кара си наля кафе в термоса, който да вземе със себе си към плажа. След неспокойната нощ, изпълнена от странните сънища със Сакс, тя направо умираше за кафе. — А ние в това семейство смятаме, че закуската е най-важното ядене през деня.

— Значи, когато Джими дойде да спи у нас, ще го карате да яде овесени ядки?

— Е, може да приготвим нещо друго. Палачинки например.

— С шоколадов сироп и бита сметана? Като на госпожа Браун?

— Ами защо толкова труд, направо ще ви дам да ядете захар от пакета — продължи да недоволства Фейт.

— Може и с шоколадов сироп — съгласи се Кара. — Ако изкараш шестица на диктовката.

— Правописът е лесно нещо. — Той я дари с беззъба усмивка. — Ще изкарам шестица. А може ли тогава да ядем и пица?

— Че какво е гости с преспиване без пица? — каза Кара и получи мрачна въздишка от майка си, която беше също толкова твърда по въпроса за храненето, колкото и за всичко останало.

— Супер! — Той вдигна победоносно юмруче.

— Книгата ти от библиотеката е на плота — информира го Фейт. — Намерих я долу в хола, докато чистех праха снощи.

Кара беше готова да се обзаложи на цяла месечна заплата, че майка ѝ е единствената жена на планетата, която пуска прахосмукачка и обира праха всяка вечер преди лягане. В цялата къща едва ли имаше повърхност, върху която д-р Бланшар да не може направо да положи пациента и да пристъпи към хирургическа операция.

— Мерси, бабче! — изфъфли Трей с пълна уста.

— Няма защо. И недей да говориш с пълна уста, млади момко!

С това Фейт си спечели изразително въртене на очите, обаче момчето все пак първо преглътна залька, преди да мине към следващата тема.

— Мамо?

— Кажи. — Кара много добре познаваше този тон. Синът ѝ го използваше само за много важни желания, за които беше готов да я преследва и увещава, докато не стане на неговото.

— Може ли да занеса кутията в училище?

— Мога ли да занеса — автоматично го поправи Фейт.

Кара моментално усета познатото свиване в стомаха. Изобщо не ѝ се наложи да пита коя кутия. След смъртта на Джаред психотерапевтът ги беше посъветвал всеки да избере негови вещи, които смята за най-важни. Държаха ги в една кутия, като правилото беше Треј никога да не вади нищо от нея, освен ако не са и двамата заедно. По този начин според терапевта Кара щяла да може да е по-близо до сина си, когато той най-силно изживява мъката от загубата на татко си.

— Ох, миличък...

Молбата ѝ дойде като гръм от ясно небе. Точно в момента не искаше да говорят за това. Такава чувствителна тема изисква време. Треј никога не е бил вироглаво дете и тя знаеше, че няма да я моли за таква нещо, ако не е особено важно за него. Но все пак той си беше обикновено осемгодишно момченце. И както сочеше третата загубена книга от библиотеката само за един месец, беше нехаен като всяко дете.

— Обещавам да се грижа за нея. И да не я загубя — настояваше той.

Кара се спря за момент, погледна часовника си. Като шериф смяташе, че е важно първа да отиде на евентуалното местопрестъпление. От друга страна — божичко, защо винаги трябва да има и друга страна — ролята ѝ на майка беше по-важна от тази на шериф.

Тя седна на стола срещу него. Огледа мъничкото му сериозно лице — все едно виждаше Джаред, когато съпругът ѝ беше на тази възраст.

— Кутията я направихме за нас двамата — каза тя. — Защо искаш да я показваш на децата в училище?

— Защото някои от тях не вярват, че татко е герой. А понеже днес е „Ден с татко“ в училище, исках да занеса медалите му. Така, все едно че ще е с мен. И ще докажа, че не съм си ги измислил.

Във вестникарските изрезки, които Кара беше събрала, се описваше ясно защо Джаред беше получил „Кръст на военноморските сили“ и „Сребърна звезда“ — за „изключителна смелост в бойните действия срещу врага“.

Едва след смъртта му тя научи, че неговият взвод е бил нападнат от засада във Фалуджа, при което той преминал под вражески огън, успял да унищожи една картечница, да обезвреди самоделна бомба, а после, заедно с още трима морски пехотинци, ликвидирал над десет бунтовници. Докато втората вълна от вражеските сили стреляла по тях от околните покриви, четиримата успели да изнесат трима ранени пехотинци на безопасно място и да приберат телата на двама убити другари.

Джаред, естествено, изобщо не обръщаше внимание на медалите и не даваше да се вдига шум около тях. Казваше, че всички, които са били там в деня на засадата, заслужават същото признание, както и че просто си е вършил работата, за която са го обучавали като морски пехотинец.

Точно за тази скромност си мислеше Кара всеки път, когато погледнеше медалите, а не за героичните му действия в боя. И макар че Джаред не се вълнуваше от медалите, тя знаеше, че Трей ще ги оцени даже още повече, когато порасне. Затова и не ѝ се искаше да рискува, като му позволи да ги занесе в училище.

Ами ако загуби някой?

В кутията беше и полицейският медал „За храброст“, присъден му посмъртно от управлението в Оушънсайд. Кара знаеше, че Джаред щеше да се чувства също така неудобно и от това отличие.

— Разбира се, че не си измисляш. — Тя спря за миг, докато мозъкът ѝ работеше на бързи обороти, за да стигне до някакъв компромис. — А и не си спомням да си ми казвал, че ще има такъв ден на бащите в училище. — *По дяволите.* Ако знаеше предварително, щеше да намери някой приятел, който да отиде с него вместо баща му. Или поне да говори с учителката, за да я предупреди колко чувствителна е тази тема за Трей.

Той сви тесните си раменца, облечени в сивата тениска, която вече му беше малка, но той не спираше да я носи, понеже на нея пишеше „Гатко ми е истински войник“.

— Не исках да ти стане мъчно. Не можеш да върнеш татко само заради някакъв тъп ден на бащите в училище.

Заболя я. И наистина, макар че беше готова на всичко за сина си, Трей беше напълно прав — тя нямаше как да върне Джаред.

— Защо не закарам аз Трей до училище — предложи Фейт, — вместо да ходи с автобуса? Така ще можем да дадем кутията направо на учителката му, за да я пази, а той после да покаже медалите на баща си. След това или ти, или аз можем да го докараме обратно вкъщи.

Кара отдъхна с облекчение.

— Това е най-доброто решение. — Тя разроши с ръка русата коса на сина си. — Тичай горе да я донесеш!

— Мерси, мамо!

— Трябва да кажеш мерси на баба си.

— Мерси, бабче! — Фейт като че ли замръзна и не знаеше какво да прави с ръцете си, когато малкият обви ръчички около кръста ѝ в гореща прегръдка.

Докато Трей топуркаше нагоре по стълбите, за да вземе скъпоценната кутия, украсена с емблеми на морските пехотинци, Кара прекоси кухнята и сложи глава на рамото на майка си.

— Благодаря ти.

Баща ѝ винаги беше обичал физическата близост. Фейт Бланшар обаче не беше такава. Но този път в рядък изблик на чувства тя погали косата на Кара.

— Това беше най-логичното решение.

Вярно, че беше логично. Но по някаква странна причина очите на Кара се насълзиха от него.

— Нямах ли операции тази сутрин?

— Не, днес е лесен ден. — Фейт се откъсна от прегръдката на дъщеря си и се захвана усърдно да шета. — Визитация сутринта, а после в единайсет имам най-обикновена ТЛИФ — трансформинална лумбална интеркорпорална фузия.

— Звучи доста сериозно.

— Пациентът е рибар с хронична дискова херния заради физическия характер на работата му. Просто ще съединя два прешлена, така че да се елиминира движението на ставите там. Идеалното решение би било да спре да се занимава с риболов, но понеже трябва да храни семейството си, а риболовът е не само

единственото, което прави, но и единственото, което умее и иска да прави, да се надявам, че така ще намалее болката при движението.

Каза го с обикновен, делови тон. Все едно Кара да обяснява как се пише фиш за превишена скорост. Но същевременно със самочувствие, което Фейт сякаш генетично излъчваше.

— След това имам прегледи в кабинета с няколко пациенти без много сериозни оплаквания — продължи тя. — Значи трябва да съм свършила до към три и половина. Ако ти още не си приключила при Дюшет, аз ще взема Трей от училище.

— Много ти благодаря, мамо.

Фейт сви рамене, обвити в елегантна копринена блуза.

— Аз съм му баба. Такава ми е работата.

След това, сякаш осъзнала, че прозвуча като задължение, добави:

— А и е толкова приятно да съм с него. Казах ли ти оня ден, че искал да стане доктор, като порасне?

— Това е чудесно. — Разбира се, по-миналата седмица пък беше твърдо решен да става художник на комикси. А преди това искаше да стане супергерой, който има силата да взривява разни предмети само с мощта на ядрения си поглед.

— Мисля да му купя детски лекарски комплект. Не за да го притискам или да го задължавам, разбира се. Но ако на момчето му е интересно...

— Сигурна съм, че ще му хареса. — Най-малко щеше да използва пластмасовата инжекция, за да впръсква „убийствена отрова“ във фигурките на лошите „трансформъри“.

Пет минути по-късно, когато Кара тъкмо беше изпратила майка си и сина си към училището, на вратата се звънна.

— Да му се не знае, точно днес да ми свърши кафето — каза вместо поздрав Джон О'Роарк, когато тя отвори.

С проникателния поглед на полицай Кара веднага забеляза, че дънките му са изгладени като на войник, което въобще не беше наложително, ако ти предстои цял ден да се ровиш из влажния пясък, за да търсиш човешки кости.

— Мислех дали няма да мога да пийна едно тук, преди да тръгнем към плажа.

Явно не беше забелязал двата супермаркета по пътя от дома си и големия пристанищен пазар, където съвсем наскоро бяха направили

кафене. *Хм, интересна работа.*

— Съжалявам. Мама изми кафеварката. Но ако искаш, мога да сложа нова?

— Не, не, недей! — Обветреното му лице се промени и сега приличаше на тъжно куче. Надникна зад рамото на Кара навътре в къщата. — Значи е тръгнала вече за болницата?

— Разминахте се за секунди.

— Мислех, че днес не е в болницата отрано.

За втори път Кара отбеляза наум, че е интересно откъде той знае толкова.

— Предложи тя да заведе Трей на училище.

— А, много мило.

— Макар че според нея това ѝ било работата като баба, аз също мисля, че беше много мило.

— Каква баба е тя, като я погледне човек каква хубавица е — изтърси Джон. Кара го погледна смаяно, а после забеляза как ушите му почервяват като раци от неудобство.

— Тук съм напълно съгласна с теб. Извинявай за кафето. По пътя обаче има бензиностанция, където продавали хубаво кафе с канела.

— Градски глезотии. — Той прокара длан по късата подстрижка, с която Кара го помнеше, откакто тя самата се помнеше. — Както са тръгнали, скоро може да бутнат „Рачешка барака“ и да сложат някой „Старбъкс“ на негово място. Искам да пия едно най-обикновено черно кафе.

— А, сигурна съм, че на бензиностанцията ще имат и от обикновеното — успокой го тя. Никак не беше в стила на Джон О’Роарк да мрънка и да се оплаква. Той винаги е бил заедно с баща ѝ най-ведрият човек на света.

И тогава дойде прозрението. Джон беше гостувал у тях достатъчно пъти през годините и нямаше как да не знае, че Фейт никога и нищо не прави просто обикновено. Включително кафето, което напоследък беше от специално избрани органично гледани зърна, печени специално за френско кафе.

Като приложи детективските умения, които ѝ преподаваха в Полицейската академия на Сан Диего, плюс факта за трите кафенета, които беше подминал, плюс това необичайно избухване, Кара осъзна, че Джон О’Роарк въобще не беше дошъл в дома им, за да пие кафе.

*Беше дошъл заради майка ѝ.
Ставаше още по-интересно.*

7.

Сакс, разбира се, не беше изненадан, понеже тя беше завършила гимназията с пълно отличие и беше може би най-умната жена, която е срещал, но Кара се оказа страхотен професионалист.

Онова, което го изненада, беше, че ефективността и съсредоточената работа могат да изглеждат толкова секси.

Тя определено плуваше в свои води. Само за няколко минути целият плаж, заедно със стълбите, водещи надолу към него, беше отцепен с полицейска лента, след което по нейно нареждане заместниците разделиха брега на тесни коридори, ограждайки ги с колчета и канап. Тъй като и той самият беше правил подобни неща в армията, Сакс знаеше, че това е най-добрият начин за претърсване, когато не разполагаш с много хора. Например, когато имаш само малък екип момчета от спецчастите. Или само униформените от местната полиция.

Явно щатските служби, чието отсъствие веднага се забелязваше, не се бяха развълнували особено от някаква си стара кост. Ако беше на тяхно място, и той сигурно нямаше да ѝ обърне внимание.

След като търсачите, сред които имаше доброволци от спасителния отряд на Шелтър Бей, приключиха с тесните пътеки, очертани от канапа, и нищо не откриха, те очертаха квадрати под прав ъгъл с посоката на пътеките и започнаха второ претърсване.

Докато седеше на верандата и ги гледаше как работят, Сакс си мислеше, че би било хубаво и той да участва в претърсването, но знаеше, че макар да е абсурдно Кара да го подозира в убийство и заравяне на трупове по плажа точно под собствената си къща, тя същевременно не искаше да обяснява присъствието му, ако наистина на плажа изскочи нещо.

Което пък значеше, че както повечето полицаи и тя нямаше сто процента доверие на никого.

Точно както нямаше и той.

Слухът за търсенето се разнесе из града и скоро надойдоха първите сеирджии. Местни хора и туристи се тълпяха покрай ограждението като ято неспокойни чайки. Явно възможността да гледат на живо как се разкрива престъпление беше по-привлекателна и от наблюдаването на китове.

Часовете се изнизваха. Сакс реши да помогне поне с каквото може, влезе вътре, развъртя се из кухнята, спретна набързо пикантни сандвичи с раци и претопли снощната джамбалая.

— Много мило от твоя страна — каза Кара, докато участниците в групата нагъваха лакомо храната, която той беше изнесъл на дървената маса до вратата. — Разбира се, ще ти платим за всичко.

— Не е необходимо. Само ще има още бумашина, а освен това храната беше готова. Ако не бяхте я изяли, накрая щях да я хвърля.

— Не е законно полицаи да ядат без пари.

Тук той се засмя. Беше си почти извратено, но тя му се струваше адски секси даже когато се държеше строго и официално.

— В големите градове може и да е така, сладурче, но явно те е нямало доста време, ако си забравила, че линията между законното и незаконното в малкия град е доста по-неясна.

— Това не значи, че така е редно.

Наистина беше сладка, но на Сакс започна да му писва и да му присядат зальците.

— Добре тогава. — Той извади един молив от джоба на дънките си и написа някаква цифра върху една хартиена салфетка. — Ето ти фактурата.

Тя поклати глава.

— С един долар даже не можеш да купиш хартиените чинии, които раздаде.

— Днес е петък.

— Това го знам много добре. Какво значение има кой ден от седмицата е?

— В петък в ресторанта на Дюшет винаги има промоция — плащаш долар и ядеш колкото и каквото искаш. Слава богу, че Велкро не откри костта в сряда, защото онези там, дето в момента нагъват сандвичите, щяха здраво да опоскат градския бюджет.

Кара пак поклати глава.

— Няма смисъл човек да спори с теб, нали?

— Браво, виж как бързо схващаш! — Наистина беше най-умното момиче в града. Обаче при всичките дебели книги, които беше прочела, така и не беше успяла да забележи, че през последната година в гимназията той беше хлътнал по нея като луд.

Докато хапваше от сандвича си, тя погледна към оградените с лентата квадрати.

— Започвам да мисля, че тази кост май наистина е била самичка.

— Може вълните да са я смъкнали от скалата, от някой семеен гроб наоколо. — Макар че вече не беше популярно да се правят погребения върху частна собственост, тази практика — напоследък я наричаха „зелено погребение“ — сякаш отново се възвръщаше.

— Да, възможно е. — Тя отхапа още един зальк. — Това ти ли го сготви?

— Не е сложна работа — отговори той и сви рамене. — Хвърляш няколко рака в тенджерата с един-два лимона, чесън, червен пипер, малко подправки и след няколко минути е готово — да си оближеш пръстите.

— И майка ми е добра готвачка, но не ми е било толкова вкусно. Понеже тя е маниак на тема здравословно хранене, у нас по-скоро се ядат печени на грил пилешки гърди и готвени на пара зеленчуци. Аз готвя предимно с микровълновата. Но това е адски вкусно.

— Всеки каквото може. Аз, понеже съм израснал в ресторант, май съм се научил да готвя, преди да прохода.

— Джаред готвеше понякога. Когато не беше на мисия. При специални случаи. — Кара си взе с вилицата от ориза. Никога преди не беше осъзнавал колко е възбуждащо да гледаш жена, която яде с истински апетит. Повечето от момичетата, с които беше излизал, обикновено поръчваха само салата и после чоплеха от нея цяла вечер. — Това щеше да му хареса.

Сакс тъкмо щеше да й каже, че добавянето на лимон в джамбалаята беше идея на Джаред последния път, когато готвеха заедно с Коул в кухнята на „Бон тан“, преди двамата най-добри приятели да заминат за армията. Но замълча, не му се щеше да повдига въпроса за съпруга на Кара.

— Още колко време ще търсят? — вместо това попита той.

— Колкото трябва. — Тя взе салфетка и изтри ъгълчето на устните си. Когато разбра, че даже този най-обикновен жест му се

струва толкова секси, че чак го заболя, Сакс полека-лека започна да осъзнава какво означава да нагазиш в плаващи пясъци. — Защо питаш?

— Чудех се дали да не се обадя на баща ми и да го помоля да гледа песа тази вечер. — Понеже знаеше, че ще е трудно, ако не и невъзможно да задържи Велкро в къщата, докато всички други са на плажа, той се беше обадил на баща си още призори и го беше помолил да вземе кучката със себе си в магазина.

— Не вярвам да се бавим още много. — Кехлибаренокафявите ѝ очи огледаха мястото. — Щеше да е хубаво да знаем къде точно е открила костта, за да тръгнем точно оттам с надеждата да намерим останалата част от скелета.

— Ако трупът е наистина на някой удавник, животните сигурно са разпръснали отдавна всичко.

— Каква оптимистична мисъл — промърмори тя. — Обаче си прав. Само че обикновено черепът първи се отделя от целия скелет. А той е доста голям, за да го отнесе животно. Така че имаме някакъв шанс да намерим нещо полезно.

— Ти си знаеш работата.

И той вече беше чул за черепа, понеже още рано сутринта позвъни на Куин Маккейд, стар приятел от спецчастите. Куин, бивш снайперист, сега беше женен за бивша специална агентка от ФБР.

Сакс искаше да говори с Кейт Маккейд не защото нямаше вяра в професионалните умения на Кара. Просто не беше сигурен доколко тя ще иска да сподели с него информация по случая. А след като костта така или иначе беше на негова земя, Сакс смяташе, че има личен интерес историята да се разplete докрай.

— От полицията в Оушънсайд ме пратиха на курс в академията на ФБР. Понаучих това-онова.

— Сигурен съм, че си завършила курса с пълно отличие.

Тя се усмихна с очи на тези думи.

— Е, разбира се.

Над океана се разнесе тътен от далечна гръмотевица.

— Идва буря — отбеляза тя. — Точно това ни трябва — Изправи се, хвърли използваната хартиена чиния и салфетката в кошчето. — Хайде на работа — извика към останалите.

Някои не бяха особено ентузиазирани. Когато пристигнаха сутринта, всички бяха бодри, свежи и развълнувани като деца на първата си скаутска експедиция. Обаче сега, часове по-късно, без да бяха открили поне една костичка след толкова усилия, ентузиазмът видимо се беше стопил.

Ситуацията рязко се промени десетина минута по-късно, когато един голобрад заместник-шериф, който според Сакс не изглеждаше достатъчно голям, за да има шофьорска книжка, дотича развълнувано при Кара.

— Трябва да дойдеш, шерифе! — каза той с такова изражение на лицето, че страшно заприлича на Велкро. Ако имаше опашка, младокът щеше да я върти тъй силно, че да изрови дупка в пясъка.

Без да обръща внимание на инструкциите на Кара да си остане на мястото, Сакс ги последва към пълната с миди пещера, която приливите бяха издълбали в камъка на скалата.

— Ето те, значи, и теб! — възкликна Кара, когато тримата едновременно видяха полузарития в пясъка човешки череп.

Сакс винаги си беше падал по нежната част и беше виждал какви ли не жени в живота си. Но не беше срещал такава като Кара Конуей, която в момента се взираше в тъмните очни кухини на отдавна избелелия череп със счупени зъби със същото възхищение, с което друга жена би разглеждала блестяща диамантена гривна.

Определено трябва да внимавам, напомни си той, когато отблясъците от светналите ѝ очи го жегнаха първо в сърцето, а после усети топлината им чак в слабините си.

8.

Макар че смъртта, разбира се, няма как да е повод за усмивки, Кара не можа да сдържи вълнението, което я обхвана при откритието на младия заместник-шериф.

Костите все пак можеха да се окажат стари, вероятно на някой удавник от многото лодки, потъвали през годините край този бряг. А тъй като от идването ѝ насам в Шелтър Бей не бяха постъпвали сигнали за изчезнали хора, ако костите бяха резултат на убийство, това със сигурност щеше да е някой стар неразкрит случай.

Но пък беше истински случай. Не повалена пощенска кутия или графити на моста, а истински случай, който трябва да се разследва.

Някой беше загубил живота си — дали пометен от природна стихия, починал от болест или поразен от ръката на друг човек. Каквито и да се окажеха резултатите, ако изобщо успеят да установят причината за смъртта, нейна работа беше да открие самоличността на този някой. Да му даде име, а ако е възможно — да върне останките му на близките.

Това беше открила, докато работеше като редови полицаи по улиците на Оушънсайд — всеки човек, независимо колко ниско е паднал в края на живота си, независимо колко самотно е живял, си имаше поне още едно човешко същество някъде по света, което не е безразлично към съществуването му. Това важеше дори за хора, които от години са скъсали връзки със семействата си. Животът на един човек докосваше живота на други, никой не беше напълно сам.

Единият от проблемите беше, че когато по-рано тази сутрин се беше обадила на щатската полиция, за да им съобщи за находката, те не реагираха с особен ентузиазъм на молбата ѝ да окажат помощ. Макар инспекторът, с когото тя говори, да не ѝ се присмя открито (макар че определено се усещаше присмех в гласа му), той ѝ отказа съдействие. Най-категорично.

Това не беше изненадващо. Тя си спомняше много добре, че баща ѝ се оплакваше от същото отношение на щатската полиция още

преди заплахите от тероризъм да започнат да се наричат „код червено“ и „код оранжево“ и вълната престъпления заради наркотици, бедност или лошо възпитание.

Но Бен Бланшар се беше справял със служебните си проблеми по същия начин, по който се беше справял с всички трудности в живота си — просто запръташе ръкави и си вършеше работата.

Кара имаше намерение да последва примера му.

Тя внимателно постави черепа в плик, надписа етикета, положи го в кутия, като се опита изобщо да не мисли отсега колко ли време ще е нужно на щатската съдебномедицинска лаборатория, за да започне работа по него. А лабораторията в шерифската служба беше толкова зле оборудвана, че може би кабинетът по биология в местната гимназия щеше да е по-полезен. Пък и както ѝ беше казал инспекторът при разговора тази сутрин — те си имали достатъчно актуални случаи, за да работят и по стари.

— От щатската полиция сигурно ще се захванат с това разследване чак следващия век — отбеляза Сакс, сякаш прочел мислите ѝ.

— Ами век, чак следващото хилядолетие дори. Макар никога да не съм се занимавала с тези въпроси, едва ли точно нашият щат прилежно ще е пращал стоматологичните данни за изчезнали хора в НЦКИ. — Националният център по криминологична информация, който, макар да не беше особено надежден, беше все пак единствената общонационална база данни за разпознаване по зъбния статус. — По-скоро ми трябва специалист, който да възстанови лицето по черепа.

— Познавам човек, който може да ти помогне.

— Експерт за лицево възстановяване? — Всеки, който някога е гледал епизод от „Кости“, знае колко много може да помогне такъв специалист. За съжаление, борбата с престъпленията в реалния живот никак не приличаше на тази по телевизията.

— Не. Обаче имам човек, който няма как да не познава такъв експерт. Кейт е бивш агент на ФБР, която се омъжи за един мой стар приятел. И двамата работят за една частна агенция, финансирана от някакъв богаташ с адски много пари. Освен това не се скъпи, когато е за благородна кауза.

Кара му хвърли изпитателен поглед, опитвайки се да прецени къде точно е уловката. Годишната работа като ченге я бяха научили, че

винаги има някаква уловка.

— Не мога да си представя как моят жалък череп ще го заинтересува.

Сакс сви рамене.

— Честно да ти кажа, може и да не го заинтересува. Обаче Кейт вече предложи да помогне, когато ѝ звъннах тази сутрин...

— Обадил си се на външен човек? — Кара се опита да си овладее нервите. Ченгета, които си изпускат нервите, накрая винаги изпускат и контрола върху нещата. А това не трябваше да става. — Обсъждал си евентуално престъпление, което ние дори още не сме обявили публично?

— Обадох се на човек, който има контакти къде ли не, на всички нива в правоохранителната система — с мек тон я поправи той, като се правеше, че дори не е забелязал наежената ѝ реакция. — Човек, който разполага с много повече ресурси, отколкото шерифската служба на Шелтър Бей може и да си мечтае.

Тя усети, че всички бяха спрели работа и ги наблюдаваха с интерес, но не отдели погледа си от неговия.

— И защо точно ще иска да ми помогне тази жена?

— Понеже обича загадки, а това си е точно загадка. Освен това ме харесва.

Че коя жена от плът и кръв не би те харесвала теб, помисли си Кара. Още в гимназията Сакс Дюшет си беше една ходеща тестостеронова бомба, а с годините мощността ѝ май само се беше увеличила.

Не че това лично я интересуваше.

Но нямаше как да не го забележи човек.

— Освен това — продължи той — по една случайност аз се интересувам от теб. Заради което и тя се интересува да помогне при разследването.

Ето я значи уловката, която очакваше. Кара скръсти ръце пред гърдите си.

— Това е пълно изнудване. Възползваш се, че имам нужда от помощ при разкриване на престъпление, за да се докопаш до мен.

— Не е изнудване. Просто се държа като отговорен гражданин — отвърна ѝ той с този толкова вбесяващо спокоен мъжки тон, от който човек направо може да полудее. — Ако питаш мен, да се помага на

местната полиция е същото, като да не хвърляш боклуци по улиците и да си почистваш след кучето, както правя аз, като разхождам Велкро по плажа. Отговорно отношение като гражданин. А що се отнася до намека, шерифе, че имам някакви задни мисли в случая, нека само да кажа, че никога не ми се е налагало да прибягвам до изнудване, за да вкарам някоя жена в леглото си. И можеш да си сигурна, че няма тепърва да започна, като се пробвам с теб.

— Изобщо няма такъв риск — упорито настоя тя, като се чудеше кого точно се опитва да убеди в момента — себе си или Сакс?

Потърка уморено слепоочия, докато се взираше в кутията. Помисли за това, че някое семейство някъде още чака да разбере какво е станало с отдавна изчезналия любим човек. Някое семейство, което заслужава правото да го погребат достойно. Както братът на Сакс й беше помогнал навремето с Джаред.

— Обади се на познатата си — каза тя. Това не беше единственият й избор. Но беше правилният. Тъй като тонът й прозвуча твърде рязко и делово даже и в собствените й уши, като че ли в нея се беше вселила майка й, тя добави по-меко: — И много ти благодаря, Дюшет. Наистина.

Той сви рамене.

— Няма за какво.

Дали наистина до вчера животът ми се струваше скучен, помисли си Кара, докато се качваше в колата.

Това просто показваше колко много неща могат да се променят за двайсет и четири часа.

9.

Светлината в небето постепенно угасваше, създавайки красив фон на последните птичи ята, когато Сакс най-сетне паркира колата пред къщата на родителите си между група кипариси и новия автомобил на брат си.

Като поредното доказателство, че явно се е подал на естрогенното отравяне с всичката врява покрай подготовката за сватбата, Коул беше продал яркочервения си пикап дизел. А новият форд „Ескейп“ беше не само зелен на цвят, но и абсолютната мечта на всички „зелени“ — с хибриден двигател. Не че Сакс имаше нещо против да се спасява планетата, обаче този лъскав нов автомобил сякаш плачеше за едно-две детски столчета на задната седалка...

Сакс обичаше децата. Точно затова беше предложил Кара да доведе сина си, за да поиграят с Велкро. Но самата мисъл, че някой беше успял да опитоми стопроцентовия мъжкар Коул, направо си беше плашеща. Понеже ако бяха метнали успешно юздата на Коул, то каква надежда имаше за останалите, които още удържаха ергенството?

Поне колата беше форд. В Шелтър Бей, както в много други малки градчета, хората бяха традиционалисти. Което значеше, че ако не искаш всички да се майтапят с теб години наред, най-добре е да купуваш американски продукти. Особено коли.

Возилото на Сакс беше същото камаро, което караше още от гимназията. Бяло, с оранжеви ивици на капака. С него беше спечелил много местни (и абсолютно незаконни) състезания. Баща му беше поддържал колата през годините, докато той беше на мисии, понеже не трябвало „да се остави класически модел да ръждяса“.

Това, разбира се, си е така, но майката на Сакс му беше разкрила най-важната причина Люсиен Дюшет да лъска и обгрижва мощния автомобил с такава нежност. Очевидно татко му беше решил, че докато колата е в добра форма и чака Сакс да се върне от войната, средният му син наистина ще се върне.

Велкро, която вече познаваше звука от двигателя на камарото, излезе с гръм и трясък през мрежестата врата и се затърча към него с всички сили, развяла уши и размахала опашка. По петите я следваше Лафит, кунхаундът^[1], който родителите му бяха взели от кучешкия приют, след като предишният Лафит се спомина от рак.

Когато Велкро започна да лае с басов глас и да се върти около него като навита на пружина, Сакс я хвана за нашийника и пое с нея по стълбите към къщата. Хрътката, която се държеше много по-прилично, ги последва послушно.

Облечен с овехтяла тениска, Коул се беше изпружил на фотъйола до дървената холна масичка. Тя и до днес се красеше от инициалите, изчегъртани от Сакс в шести клас.

— Видях ти зеленикавата количка отпред — подхвърли Сакс на брат си, вървейки към хромирания хладилник. Той го беше купил за семейството преди време, а майка му го сгълча, че е похарчил толкова пари. Но от начина, по който непрестанно го бършеше с кърпата, Сакс знаеше, че тя много се гордее да притежава нещо, което преди не е можела да си позволи. — Още ли се криеш от любимата?

— От никого не се крия. И не е зеленикава. Нарича се цвят „киви“.

— Май е време да взема да се намеся — въздъхна Сакс. — В момента, в който един морски пехотинец вече знае, че „киви“ е име на цвят, значи нещата съвсем са се объркали.

Той си взе бутилка бира, като спря до масата, за да целуне майка си.

— Леле, как хубаво миришеш!

Морийн Дюшет се засмя и шеговито го избута.

— Мириша на чушки. И недей ми се умилква, Сакс Дюшет, понеже те познавам твърде добре и номерът не минава.

— Интересна работа, това го чувам за втори път днес — отвърна той, грабна една чушка и успя да се дръпне достатъчно бързо, за да я лапне, преди да го плеснат. — Та къде са баба и дядо?

— Откакто пробвахме малките сватбени пастички, които Кели реши, че предпочита пред традиционната торта, баба ти не е спряла да повтаря колко иска пак да опита лимонова пастичка с кокос — отговори Морийн. — Така че двамата точно преди малко тръгнаха, за

да купят. До магазина е само три пресечки. Няма какво да ги обърка. Освен това не е сама, с дядо ти е.

— Можех да спра по пътя и да им купя, ако се бяхте обадили.

— Ние се радваме, че тя успя да си спомни за пастичките след цели два дни. Освен това, колкото и да е хубаво, че са при нас, няма лошо да излизат от време на време, за да са си само двамата.

Това преместване още го притесняваше. Обаче, след като реши, че родителите му най-добре знаят какво правят, Сакс се обърна към брат си.

— Е, сега, когато тежката дилема пастички или торта вече е разрешена, как вървят нещата със сватбарските дела?

— Да ти кажа честно, опитването на торти си беше страхотно. В момента сестрата на Кели е в апартамента и планират моминското парти. Деликатно ми казаха да се изнеса.

— И ти, естествено, се подчини като истински главанак.

— Ей! — Майка му красноречиво размаха дървената лъжица. — Никой не може да говори така за един морски пехотинец. Особено в моята къща!

— Най-вече пък някакво проскубано *матросче*. — Коул каза думата с истинско презрение.

— Не съм матрос, от спецчастите съм — поправи го Сакс. — Има голяма разлика. — После отпи от бутилката. — Какво точно правят момичетата на моминското парти? Хвърлят розови конфети с форма на сърчица и танцуват блус две по две, като на вечеринките в прогимназията ли?

— Личи си, че доста време те е нямало в цивилизацията — отбеляза Морийн. — В днешно време момичетата знаят как да се забавляват. Смятаме да излезем на заведение в града.

— Обаче „Бон тан“ още е затворен, къде ще ходите? — попита Сакс.

— Изобщо не говорим за Шелтър Бей — обади се Коул. — Ще ходят в големия град.

— Портланд? — Сакс реши, че сигурно ще ходят в някой спа курорт да си правят коламаска или нещо такова.

— Естествено, че там — додаде майка му. — Разбира се, че в Портланд. Има представление на „Чипъндейлс“^[2].

Сакс едва не се задави с бирата си при тези думи.

— *И ти ще ходиш на мъжки стриптийз?*

— Ти какво, да не би да не си ходил в бар, където *жените* се събличат?

— Ходил съм, разбира се. Но аз съм мъж. И войник. А ти си... ами ти си... майка!

Самата мисъл, че майка му ще зяпа някакъв как се кълчи по прашка, му дойде в повече. Още по-лошо му стана, като си представи, че до масата ѝ може да танцува някакво момченце, по-младо от собствените ѝ синове.

— Много се извинявам — каза тя мило. Някак прекалено мило.

Всички мъже в семейство Дюшет се бяха научили да разпознават и да се страхуват от този сладичък тон. Той вещаеше повече опасности от заспал вулкан, който изпуска пара.

— Ти да не би да си получил някакво мозъчно нараняване, за което да не са ни казали, докато се биеше в Афганистан? — попита тя.

— Поне не си спомням. Защо?

Тя го дари с онази ослепителна усмивка, от която мъжете обикновено падаха на колене. Може и да беше надхвърлила петдесетте, но Морийн О'Хара (и точно на О'Хара беше кръстена) не беше загубила и грам от очарованието си от времето, когато беше станала подгласничка на Мис Орегон.

— Понеже нямам друго обяснение на това да очакваш от мен само да съм скромна домакиня, която не се отделя от мивката. Не забравяй, момченце, че аз пеех на сцената няколко часа преди да се родиш — напомни му тя.

— А после се върна да пее в „Бон тан“ само пет дни след раждането ти. — Люсиен продължи историята, която Сакс беше чувал толкова пъти в живота си.

Баба му и дядо му се бяха преместили от Луизиана през петдесетте години, след като ураганът Одри опустошил бизнеса им с лов на скариди. След като научили, че на корабите за лов на раци в северозападната част на Тихоокеанското крайбрежие търсят работници, те бяха стегнали малкото си багаж и заедно с единствения си син Люсиен със стария форд пикап се бяха преместили в Шелтър Бей.

Малко след сватбата на родителите му неговата майка, вече усвоила тънкостите на каджунската кухня от свекърва си, беше

отворила „Бон тан“ като лавка за готова храна в една сграда с размер на телефонна будка. Скоро обаче бизнесът се разраснал дотам, че когато дошло време да се роди Сакс, Люсиен вече не трябвало да лови раци, за да прехранва семейството.

— Държахме бебешкото ти кошче в гримьорната — продължи баща му. — Майка ти те кърмеше между песните.

Така... Може би беше прекалено чувствителен, но при споменаването как майка му го е кърмила, докато той самият си представяше как някакви непознати мъже танцуват предизвикателно пред нея, на Сакс направо му се зави свят.

— Искях само да кажа, че може би не е особено прилично — измърмори той и се почувства като седемгодишен хлапак, когато са привикали, за да му опънат ушите, защото е счупил прозореца с топка.

— Освен това, миличък мой, ако изведнъж ме подгони желанието да търся съвети за добро поведение, няма да се обърна към някое младо войниче! — Устните на майка му, бляскави от тъмночервеното червило, което създаваше чудесен контраст със светлата ѝ кожа и лъскавата черна коса по начин, който никак не отиваше на една майка, се усмихваха. Обаче нямаше и помен от смях в зелените очи, заплашващи всеки момент да изригнат с ирландски гняв, който да запрати цялото мъжко домочадие чак в морската шир.

— Май ти запушиха устата, а? — обади се Коул. После проклетникът му с проклетник нарочно отиде до майка им и двамата победоносно плеснаха ръце във въздуха.

— Един ден, когато самият ти си намериш булка, ще разбереш, че мъжете правят фатална грешка, като издигат жените си на пиедестал. Понеже те оттам раздават команди още по-лесно — додаде Люсиен и му намигна.

— Нашият Коул май вече сме го отписали — нацупено каза Сакс. — А ако ми трябваше жена, с която да се карам, щях да се кача в колата и да ида до службата на шерифа.

— От едно време си падаш по това момиче — обади се Морийн сякаш между другото.

— Не е вярно! — Коул скочи, преди Сакс да успее да си отвори устата. После изгледа свирепо брат си. — Всички и ти включително знаеха, че тя е момичето на Джаред.

— Сърцето често не зачита онова, което разбира умът — каза майка му. — Инак защо аз отказах кариера в Холивуд, за да се омъжа за баща ти.

— Щеше да станеш страхотна звезда — потвърди Люсиен. Като погледнеше Морийн, за която беше женен вече четиридесет години, очите му блестяха така, че Сакс си помисли: „Ако и аз намеря жена, която да ме кара да се чувствам така, ще се ожения за нея на секундата“.

— Предложението не беше бог знае какво — върна му тя усмивката, а след това се наведе и го целуна по устните. — Не беше трудно да го откажа. Но виж, твоето предложение, cher, то беше наистина неустоймо.

Баща му я потупа нежно по дупето. Родителите му никога не бяха крили особено физическата си връзка, което адски много засрамваше Сакс в гимназията, най-вече като ги гледаше да танцуват блус в „Бон тан“, впити един в друг като влюбени хлапаци. Много вода беше изтекла оттогава обаче и макар че мисълта за стриптийзьорите още го дразнеше, той също вече беше открил истината, с която каджуните явно се раждаха — че животът понякога е кратък и често много труден, затова е най-хубаво да му се насладиш, докато можеш.

„Порадвай се на хубавото.“ Кое то напоследък май не му се отдаваше особено.

— Преди нашите да са почнали да се натискат така, че да трябва да се изнасяме — обади се Коул, което показва, че по тази тема и той мисли като Сакс, — какво стана днес на плажа? Намерихте ли останалата част от скелета?

— Не целия скелет. Обаче намерихме черепа.

— Не! — Ножът, с който Морийн режеше чушките, изтрополи върху плота, докато тя бързо се прекръсти. — Не в двора на Дюшет, нали?

— Не, не, за радост не там. Беше в една пещера на плажа, точно под къщата.

— Може някоя буря да го е изхвърлила — предположи Люсиен.

— Възможно е. — Сакс отпи от бирата.

— Знае ли се дали е било убийство? — попита Коул.

— Ако ме питаш дали е имало брадва, забита в тила — нямаше. Зъбите още си бяха на мястото...

— Не преди вечеря... — възпротиви се майка му.

— Извинявай. Та, както и да е, казах на шерифа, че познавам човек, който може да ѝ помогне да разбере чии са костите.

— Нямахте да мога да спя през нощта, ако знам, че някой е бил убит едва ли не в двора ни — каза Морийн.

— Изглеждат много стари кости. — Сакс сви рамене. — Стават и лоши работи.

— Не и в Шелтър Бей — настоя майка му. — Точно заради това, ако правилно си спомням, Бен Бланшар премести семейството си от Портланд тук.

— Вярно, че няма голяма престъпност, това си е истината — съгласи се Сакс, като същевременно си спомни как блеснаха очите на Кара при вида на черепа.

Като самотна майка тя вероятно се беше преместила от Калифорния точно по същите причини като тези на баща му преди толкова години. За да осигури стабилен, макар малко скучен живот на сина си. Това Сакс го разбираше. Та нали беше пораснал, тичайки на воля с братята си, без никой да го предупреждава по три пъти на ден да не говори с непознати, защото има и лоши хора.

Сега обаче Кара имаше загадка, която да разплита.

И макар че тя със сигурност гледаше на работата си адски сериозно, той знаеше, че няма как да не е смутена от мисълта за евентуално убийство в градчето.

Какво ли трябва да направя, почуди се Сакс, за да ме погледне Кара и мен със същия светнал поглед, с който се взираше в стария избелял череп?

[1] Американска ловна хрътка. — Б.пр. ↑

[2] Мъжка танцова група, която често пътува на турнета в САЩ, известна най-вече с еротичните си танци. — Б.пр. ↑

10.

Кара приключи с претърсването точно навреме. Светкавиците и гръмотевиците, които се бяха задали над морето, донесоха буря с проливен дъжд и силен вятър, който шибаше в посока към брега.

Слава богу, беше успяла да сложи всички веществени доказателства в херметично затваряща се пластмасова кутия. Ако наистина се окажеше убийство, нямаше да си прости някой хитър адвокат да спаси убиеца от присъда заради това, че не ги е съхранила правилно.

Сграбчила дръжките на кутията, тя се втурна през дъжда към едноетажната сграда, в която имаше приемна, „мъжка стая“ за заместниците ѝ, собственият ѝ кабинет, стая за почивка/кафе/обяд/пресконференции, както и две арестантски килии, които служеха най-вече за безплатен изтрезвител.

Нейната диспечерка/рецепционистка/секретарка от дневната смяна, като я видя да идва, беше отворила стъклената врата, което ѝ спести оставянето на кутията на земята.

— Ама плющи навън, нали? — Мод Дютон беше на седемдесет и три, кръгла като поничка, с боядисана в яркочервено коса, вдигната на огромен старомоден кок. Освен това секретарката, която Кара беше наследила от баща си, имаше истински талант да съобщава очевидното.

Докато Кара закачаше дъждобрана си до вратата, Мод ѝ наля чаша кафе от каната, която старателно държеше винаги пълна. Едно от нещата, които не се променяха във всички полицейски участъци и в големи, и в малки градове беше любимото „гориво“ — кофеинът.

Мод разгледа кутията, надзъртайки над грозноватите очила, които използваше, за да работи с компютъра.

— Джон рече, че си приключила у Дюшетови, преди да удари бурята.

— В последната секунда. — Кара взе хартиена салфетка от поставката и изтри мокрото си лице.

— Значи тука е главата на мъртвеца, така ли? — Мод погледна кутията боязливо, все едно от нея може да изскочи Джак Изкормвача.

— Не се знае дали е мъж, или жена. Човешки череп е, обаче не е окървавен като във филм на ужасите. Времето и вълните са го изчистили напълно.

— Пак си е страшничко, ако питаш мен — каза Мод и потрепери театрално. После тръсна глава, разклащайки огромните висящи обеци, които никак не вървяха на камуфлажната ѝ униформа (така колосана, че според Кара униформата би стояла права и без Мод). — Не мога да повярвам, че доживях такова нещо да се случи в Шелтър Бей.

Кара като че ли усети обвинение в тона на диспечерката. Не за първи път Мод правеше намеци, че смяната на Бен Бланшар с дъщеря му беше донесла проблемите на големия град в техния малък пасторален рай.

— Е, ако костта от крак и черепът, който намерихме днес, са толкова стари, колкото изглеждат, то собственикът им със сигурност не е загинал вчера.

Тя отпи от кафето, което беше тъмно като черна коприна. Понякога Мод наистина беше нетърпима, но освен че беше точна като швейцарски часовник, тя правеше най-страхотното кафе.

— Баща ти работеше по някои неразкрити случаи, преди да умре — каза Мод.

— Не знаех това.

— Нямаше и защо да знаеш. Ти тогава не работеше тук.

— Аз даже не знаех, че той е имал неразкрити случаи.

— Че вие всичките ли случаи успяхте да разкриете там долу, в Калифорния? — Не за първи път тя произнасяше името на щата южно от Орегон все едно казва Содом и Гомор. Кара знаеше, че няма и да е за последен.

— Не. Но там нещата са други. Хората не са толкова свързани помежду си, колкото тук.

— И все пак има изчезнали. Или ги намират убити. Като баща ти.

— Той загина при ловна злополука.

— Обаче още не знаеш кой точно е стрелял по него, нали?

Не, не знаеше. И то не защото не беше положила усилия. Бог ѝ е свидетел, че двамата с Джон О'Роарк бяха оставали седмици наред и след работно време, за да разберат кой беше убил баща ѝ. Но тъй като

не искаше да губи време в обяснения за метода си на работа, тя попита:

— Татко имал ли е случаи с безследно изчезнали?

Мод сви рамене.

— Да, няколко.

— Дали ги е държал отделно от другите папки?

— Естествено. — Изражението на лицето ѝ, както и тонът, бяха все едно говори на пълен идиот. — Държеше ги в папка „Неразкрити случаи“.

— Проверявала съм всичките документи. Не съм видяла папка с етикет „Неразкрити случаи“.

— Може би ги е занесъл у дома. Често носеше работа вкъщи.

Това беше вярно. Някои от най-милите детски спомени на Кара бяха как тя си играе в кабинета му, докато той работи на бюрото. Понякога пишеше доклади. Друг път четеше специализирани списания. Шелтър Бей наистина не беше никакво средище на престъпността, но ако лошите решаха да дойдат в неговия град, шериф Бен Бланшар искаше да е подготвен.

След като заключи кутията в килера, който на шега наричаха „хранилището с веществените доказателства“, Кара влезе в кабинета си и позвъни на майка си.

— Нали знаеш какъв беше баща ти — каза Фейт по телефона. — Никога нищо не изхвърляше. Бяхме се разбрали той да държи вратата на кабинета затворена, а аз да не се дразня от валмата прах, които се търкалят из него.

— Но сега в кабинета му няма нищо. — Майка ѝ се беше погрижила за валмата прах почти веднага след погребението. Докато Кара успее да опакова багажа от Калифорния и да се върне у дома, кабинетът на Бен Бланшар вече ставаше за снимки за „Дом и градина“. — Ти изхвърли ли нещата му?

— Разбира се, че не. Трябва да призная, че се изкушавах. Но макар че тук няма особена престъпност, намерих служебни дневници чак от времето в Портланд. Човек не знае кога някой престъпник ще се опита да обжалва или пък ще са нужни допълнителни подробности в съда, затова реших да запазя всичко.

Майка ѝ не само беше най-подреденият и организиран човек, който Кара беше виждала, но и най-практичният. И най-далновидният.

Кара си помисли дали баща ѝ някога е обсъждал разследваните случаи с нея. Джаред не обсъждаше у дома работата си, но това беше различно. Службата му в армията го пращаше по някои от най-опасните места на планетата, а това невинаги става за разговори край масата вечер.

Но даже още в гимназията нейният тогава бъдещ съпруг беше мълчалив и предпочиташе да преживява всичко вътре в себе си. Макар че тя никога не се беше съмнявала, че той обича и нея, и Трей, Джаред просто не умееше да изразява чувствата си.

Пълна противоположност на Сакс Дюшет, който никога не се беше притеснявал да споделя всичко на глас.

Това на свой ред насочи мислите ѝ отново към Сакс. Трябваше да се съсредоточи върху разследването на загадката, а не върху мъжа, чиито яркосини очи така безмилостно привличаха нейните, че не можеше да отвърне поглед от него. Въпреки хубавите неща, които беше казала на майка си за него, Сакс винаги беше означавал само едно — беля на главата.

Ето още едно нещо, което не се беше променило в Шелтър Бей.

Отърсвайки се от мислите, за които сега нямаше време, тя се насили отново да се съсредоточи в разговора.

— Значи си наела сейф някъде?

— Не, не се наложи.

— Защо?

— Защото още преди да ги подреда по кутиите, Джон дойде и предложи той да ги пази.

— Джон О'Роарк?

— Разбира се. Все пак той беше заместник на Бен. Да не мислиш, че с лека ръка бих предала на първия срещнат всички служебни документи на баща ти?

— Не. — Главоболието от по-рано се появи отново и то още по-силно. След като каза на майка си, че може да закъснее за вечеря, Кара затвори телефона.

Идваше време за нощната смяна. Мод тъкмо се беше напъхала в жълтия униформен дъждобран, с който приличаше на огромен лимон, когато Ашли Мелсън връхлетя тичешком през вратата, потропвайки на високите си ботуши, които отказваше да смени с униформените ниски обувки. Ашли приличаше на жива кукла Барби, а обяснението за

високите токчета беше: „Че аз да не ходя да гоня престъпници по улиците“.

— Джон тръгна ли си вече? — обърна се Кара към Мод.

— Веднага след като се върнахте от къщата на Дюшет — обясни дневната диспечерка и така енергично поклати глава, че огромният ѝ кок, приличен на кошер на диви пчели, едва не се катурна. — Каза, че щял да си купи пържени миди от „Рибната къща“, да се прибере и да си гледа бейзбола на новия голям телевизор, дето даде луди пари за него.

— Мерси.

Кара реши на път за дома да се отбие през къщата на Джон. Беше почти невероятно майка ѝ просто да беше натъпкала папките в кутии, без първо да ги подреди по хронология. Което означаваше, или поне Кара се надяваше да е така, че тя ще успее да намери папката с неразкритите случаи, преди да е захванало следващото десетилетие.

И ако имаше късмет да открие и случаи с безследно изчезнали, доколкото познаваше страстта на баща си към подробностите (по това двамата с майка ѝ много си приличаха), то задължително щеше да има и стоматологични картони. А това може поне да ѝ помогне да даде име на горкия череп.

— Казах на нашата Ашли за мъртвешката глава. — Гарвановочерните очи на по-възрастната жена блеснаха палаво. — Не я знам тази нощ дали ще е много във форма за работа, почти изпадна в хистерия, като разбра.

— Не е вярно! — Русокосата диспечерка вирна упорито брадичка, която идеално завършваше миловидното ѝ лице.

— Хайде де, побеля като платно и за малко да се катурнеш.

Кара си спомняше само два-три пъти Мод в наистина добро настроение. Днес беше един от тях.

— Може за малко да ми се завъртя главата, обаче това е от лекарството против алергия — настояваше Ашли. — Полените по това време на годината са ужасни.

И трите знаеха, че това си е пълна лъжа. Но момичето поне се опитваше да се държи.

Кара много добре си спомняше първия труп, който видя още като млад и зелен полицаи. Беше на жена, обезглавена при автомобилна катастрофа.

Кара, разбира се, беше израснала с разни полицейски истории, но още през първата си седмица на работа разбра колко много грозни подробности баща ѝ не беше посмял да сподели. Наложил се да впрегне цялата си воля, за да не повърне директно на място произшествието.

— Не е това, което сигурно си мислиш — обади се отново Кара. — Останал е просто череп. Няма полуразложена плът, няма изгнили очи. Всъщност изглежда почти като пластмасовите, които хората си купуват за карнавала на Все Светии.

— Аз не купувам — в един глас казаха Мод и Ашли. Явно двете най-после бяха намерили тема, по която да са на едно мнение.

— Просто кутията е в килера и няма защо да мислиш за нея — каза Кара, докато си обличаше дъждобрана. Ашли и без това не можеше да стигне до кутията, понеже ключът беше само един, и тя, както беше правил и баща ѝ, го държеше на собствения си ключодържател.

Проливният дъжд беше преминал и сега едва ръмеше, което поне даваше надежда, че единственият заместник-шериф, който оставаше нощна смяна, няма да се наложи рисково да излиза на повикване. Последният път, когато беше валяло така, Марвин Милър беше катастрофирал, излизайки от криволичещия тесен път към дома му на връщане от работа в „Рибената къща“.

Понеже Марвин живееше сам, пийваше си доста, заради което често закъсняваше за работа, и освен с неколцина пияници от постоянното присъствие на „Смахнатия рак“ не общуваше с много хора, катастрофираният пикап беше открит едва на другия ден, когато местен рибар заплел мрежата си в антената на колата. Невероятно, но докато се търкалял по стръмния скалист бряг, пикапът беше заседнал между един огромен камък и приведено от вятъра кипарисово дърво. Когато бащата на Кара пристигнал със спасителния екип, Марвин още бил жив. Със страхотен махмурлук, обаче жив.

— Искаш ли, преди да тръгна, да звънна на Джон и да му кажа, че ще се отбиеш през него? — попита Мод, която явно нямаше вяра, че нощната ѝ заместничка може да свърши тази работа.

— Не, няма нужда.

— Искаш да го изненадаш? Да не би да мислиш, че може да крие нещо.

— Разбира се, че не мисля така. Просто знам, че бързаш да се прибереш у дома навреме, за да гледаш „Колелото на съдбата“.

— Наистина искам да видя какво ще е облякла днес Вана Уайт — съгласи се Мод. — Четох във вестник „Стар“, че от първото предаване насам е носила пет хиляди рокли почти без да ги повтаря. Ти представяш ли си колко ѝ е голям гардеробът на тази жена? И как мислиш, дали сама си купува тоалетите за всяко предаване? Или някоя асистентка ѝ ги избира?

— Всички телевизионни водещи си имат професионални стилисти — намеси се компетентно Ашли. — Просто отиват на работа и дрехите вече са готови и ги чакат в гримьорната.

— Блазе им — каза на излизане Мод, чийто съвкупен гардероб се състоеше от униформата, няколко чифта еластични дънки и четири-пет безформени блузона.

Мъглата се издигаше от морската шир като бяла стена, в която се отразяваше светлината на фаровете, докато Кара шофираше към къщата на Джон О’Роарк на края на града.

Замисли се за обвинението на Мод и реши, че не е възможно главният ѝ заместник нарочно да е скрил полицейски документи от нея. Та той беше най-добрият приятел на баща ѝ. И толкова много ѝ беше помогнал да навлезе в работата.

Все пак имаше едно общо качество — освен пристрастеността към кофеина — което беше неизменно за всички полицаи — трудно вярваха на някого изцяло. Което си беше и логично, понеже работата бързо ги научаваше, че всички понякога лъжат.

Но макар да беше недоверчива по природа, Кара в никакъв случай не изпитваше недоверие към Джон.

Въпреки това, докато свиваше по покритата с чакъл алея към дома му, тя продължаваше да се чуди защо той никога не беше споменал, че баща ѝ е имал стари неразкрити случаи от прашасалата папка.

И защо тази папка, вместо в шерифската служба, където ѝ беше мястото, се беше озовала в дома на заместник-шериф О’Роарк.

Който, дяволите да го вземат, дори не беше споменал за съществуването ѝ.

11.

— Е, какво ще кажеш? — Сакс се обърна към брат си.

— Мисля, че най-добре да се отбиеш в църквата, да запалиш стотина свещи и да се молиш за чудо — отвърна Коул. — Защото само чудо може да ти помогне да възстановиш ресторанта и той да изглежда както едно време.

Сакс мушна ръце в задните джобове на дънките си. Двамата седяха в дъжда наред занемарения паркинг на танцовата зала и разглеждаха сградата, която определено имаше нужда от сериозен ремонт.

— Не е толкова зле.

— Пълен ужас е. Което е много кофти, защото, макар че Кели се съгласи да направи компромис с една зала в града, тя ми каза, че винаги си е мечтала сватбата да бъде тук.

— И кога беше сватбата? След месец?

— Три седмици. И два дни.

— Честно да ти кажа, още ми е трудно да си те представя женен и с цяла кола бебета.

— Ти поне трябва вече да си разбрал, че когато е видял смъртта в очите безброй пъти на бойното поле, човек почва да цени наистина важното. Връзките между хората.

— Можеш да си имаш колкото ти сърце иска връзки, братле, без да се жениш.

— Това съм го пробвал. Достатъчно пъти, за да знам, че не е същото.

— Да де, ама „докато смъртта ви раздели“ си е адски дълго време.

— Точно затова е важно да намериш подходящия човек, с когото да прекараш това адски дълго време.

— И Кели е подходящият човек?

— Сто процента.

Брат му каза тези две думи с толкова чувство, че Сакс го жегна непознатата досега завист.

— За три седмици ще е много трудно — призна той.

— Както казах, за три седмици ще е истинско чудо.

— Не че съм нещо адски претоварен с работа в момента.

От покрива липсваха няколко керемиди, но поне шперплатът и черната хартия не бяха паднали, което донякъде беше предпазило сградата от проливните крайбрежни дъждове. Гипсокартонът по стените ще трябва да се смени, реши Сакс, когато влязоха в изоставената сграда. Но това пък ще му позволи и малко да промени разположението на помещенията.

След като за първи път видя Ирландия от въздуха при една спирка за презареждане на военното летище в Шанън на път към Близкия изток, Сакс беше решил, че един ден задължително ще се върне в страната, откъдето бяха дошли прародителите на майка му. Така и направи, даже няколко пъти, като най-много му харесаха местните кръчми, където винаги накрая и той участваше в seisiun^[1] с китарата, която беше влачил със себе си навсякъде по света.

Пъбовете, в които беше свирил, нямаха нищо общо с нарочно затъмнените и опушени барове, които сякаш приканват човек да седне съвсем сам на маса и здравата да се напие. Те бяха приветливи места, където се събират всички местни хора включително децата за една вкусна порция музика, танци и craic, тази хубава ирландска дума за „смях и забавление“. За същите събирания каджуните от десетилетия използваха думата fais do-do^[2].

От ирландските пъбове му дойде идеята да направи малки уютни зали, отделени от основната, където да могат да се правят частни тържества. А също и за да има къде децата да полегнат, докато възрастните продължават да се забавляват — нещо, което той много добре си спомняше, че беше традиция от миналото на „Бон тан“.

— Май доста хора са останали без работа напоследък — каза той, докато с брат му мереха пода с рулетка.

Можеше да организира и вечер на ирландската музика по веднъж в месеца. Или даже веднъж в седмицата, ако на хората им хареса. В щата живееха достатъчно ирландски музиканти и едва ли ще му е трудно да намери групи, които да се съгласят на участие в бара с може би най-красивия изглед на планетата.

— Тук винаги е било трудно. — Думите на Коул прекъснаха мислите му. — И точно затова толкова народ се изнесе към големите градове.

Каза го с такъв тон все едно „големите градове“ е нещо като деветия кръг на ада. И това не беше много учудващо, тъй като от тримата братя Дюшет, Коул, като че ли имаше най-силни корени на това място. Още в гимназията беше започнал да работи по туристическите риболовни лодки. Също като Сакс и той беше пестил заплатата от армията, за да може да си купи собствена лодка от бившия си работодател, който се пенсионира и избяга от дъждовете на крайбрежието в жегата на пустинна Аризона.

— Сигурно няма да е трудно да се намерят строителни работници — каза Сакс.

— Само сложи табелка пред магазина и ще се наредят десетки мераклии за не повече от час. Особено ако ще работят за герой от войната.

— Не съм герой.

— Това го кажи на общинарите. Всичко ври и кипи в приготовленията за парада в неделя.

— Правя го само заради майка и татко.

— Знам. Знам също и колко неудобно щях да се чувствам, ако бях на твое място. Но на страната и особено на тази част от страната в момента й трябват герои. Така че, братленце, на теб се падна честта.

— Голям късмет, няма що. — Сакс едва беше изрекъл думите, когато изведнъж усети студен полъх в стаята. Пак се бяха върнали.

Опита се да скрие обзелата го тревога, като същевременно се огледа наоколо. Не успяваше да ги види из сенчестите ъгли, но със сигурност бяха в „Бон тан“. И то през деня, което се случваше за първи път.

— Мислиш ли си често за преживяното? — попита той с колкото може по-естествен тон.

— Кое преживяно? — Коул беше взел един парцал и се опитваше да изчисти прозореца. През вече чистото стъкло се видяха като в панорамна картичка красивият кей и пристанището.

Сакс сложи ръка на врата си, за да се опита да заглади настръхналите си от тревога косми.

— През войната.

— Естествено.

— И?

— И какво? — Коул сви рамене. — *Мисля* си за него. За нещата, които съм правил. Веселото. Тъжното. Какво съм видял. Мисля си за приятели, които загинаха. И после благодаря на съдбата, че оцелях и се върнах у дома. И точно затова можеш да се бързикаш с мен колкото си искаш, обаче няма да съжалявам нито за една-едничка секунда, че съм се оженил за момичето, което обичам.

Хубаво го каза. Сантиментално, но пак хубаво. Макар че, естествено, се бяха сдърпвали като момчета за едно и друго, двамата бяха толкова различни, че Сакс не можеше да си спомни за нещо да е завиждал на батко си. До този момент.

— Загиналите приятели... сънуваш ли ги?

— В началото ги сънувах. Но след това те, а накрая и аз самият успяхме да продължим нататък. — Той хвърли остър поглед към Сакс изпод свъсените си вежди. — Ти да не сънуваш кошмари?

— Не. Не са точно кошмари. Просто сънища. — Макар че си ги спомняше много по-ясно, от който и да е сън в миналото.

Реши, че ако спомене за разговорите с убитите си бойни другари, които явно само той и Велкро можеха да видят, Коул сигурно ще тръгне да му търси военен терапевт за посттравматичен стрес. В това нямаше нищо лошо според Сакс, ако човек има нужда от лечение. Но той мислеше за себе си, че няма нужда. Поне засега.

— Преживяваш ли отново разни моменти?

— Не, нито веднъж. — Кое то си беше облекчение, защото даже и обикновените му спомени бяха достатъчно тежки.

— Пропадания в паметта?

— Не.

— Разбира се, ако ти пропада паметта, може и да не го усетиш. Понеже е пропаднала и прочие.

— Не, щях да разбера.

— Щом казваш. — Коул си потърка брадата. — А бил ли си с жена напоследък?

— Това не е ли малко личен въпрос? Даже и между братя?

— Виж какво, мама ни къпеше заедно едно време. Спяхме на двойно легло, докато татко не направи надстройката над гаража, а ти вече беше в прогимназията. Заедно преживяхме карантина от шарка,

помня как се уплаши да не ставаш баща в десети клас, когато се скъса кондомът, докато си правил това-онова с Емили Денинг на задната седалка на камарото.

— Никой не ми беше казал, че проклетите презервативи имат срок на годност — измърмори засрамено Сакс.

Този презерватив го беше носил в джоба си още от края на осми клас, след като веднъж майка му беше наредила да сложи дрехите в пералнята и той го намери в джоба на джинсите на Коул. Тъй като реши, че ако на Коул презервативът толкова му трябваше, той нямаше да го остави в дънките, Сакс си го беше присвоил. Човек никога не знае кога ще му се отвори възможност.

Е, възможността наистина се отвори две години по-късно, обаче едва не доведе до катастрофа. Слава богу, изкара късмет и всичко се размина. Късмет изкара и готината Емили, която, както го осведоми майка му, сега била щастливо омъжена за някакъв рибар и имала три деца. И нито едно — *благодаря ти, Господи* — не беше от Сакс.

— Не съм чул да си излизал с някоя, откакто се върна — каза Коул.

— Върнах се само преди няколко седмици.

— И все пак, като се има предвид и колко време беше мисията, това може да ти разреши проблема. Човек, като е правил секс, спи по-добре. И ако сънува, обикновено сънува още секс, а не кървища.

— Мерси много, докторе. — Макар че много добре знаеше, че когато става дума за редовен секс, Коул със сигурност знае какво говори.

— Има една руса красавица в „Грабни тортата“, която е сладка като вкусоитите, които прави. Може да се пробваш, а?

— Да, страхотна идея. Сваляме се със сладкарката, тя се ядосва на Кели, защото некадърният ѝ девер не се обажда след срещата, и за отмъщение слага отрова в сватбените пастички. Или пък разслабително, както ние направихме с крема на господин Кайли. — Това беше станало преди повече от двамайсет години, обаче Сакс още си спомняше как изглеждаше учителят, когато лекарството взе да действа.

— Кайли си го заслужи. Садист такъв, родил се е в грешната епоха, иначе щеше да стане надзирател в някой нацистки лагер. Но откъде знаеш, че свалката ще е само за една нощ? Тя е много приятно момиче. И умна! Завършила е счетоводство и после работила в някаква

кантора. Кели разправя, че си направила истински бизнес план с прогнозни приходи и разходи, преди да пристигне от Юджийн, за да отвори сладкарницата.

— Ето, виждаш ли, момиче, което е вложило толкова планиране, за да продава пастички, едва ли си пада по спонтанен необвързващ секс.

— Прав си. И одевете беше прав, като каза, че не трябва да се рискува да я ядосаме, понеже Кели ще ни убие и двамата, ако направиш някоя простотия и ѝ развалиш сватбения ден. Сега обаче, като се замислих, Кели има една братовчедка, която се премести тук от Астория само преди шест месеца. Барманка е във „Фин Маккуул“. Червенокоса, с ей такъв балкон. — И той красноречиво протегна ръце на петдесет сантиметра от гърдите си. — Честно ти казвам! Чудя се как успява да стои права зад бара.

Брат му не отговори на това цветно описание. Някой път го беше яд, че е по-малкият.

— Честно да ти кажа, не е от най-умните — продължи да разсъждава Коул, — понеже май си е паднала по теб.

— Наистина явно не е от умните — съгласи се Сакс. — При положение че никога не ме е виждала.

— Виждала те е из града. Ама сигурно и недовижда много, понеже според Кели наистина те харесала.

— Не съм я докарал дотам батко ми да ми търси гаджета. И нямам намерение да правя секс само за да се отърва от някакви си сънища. Те не са толкова лоши и без това.

Мамка му! Сакс вече съжаляваше, че изобщо подхвана темата.

— Естествено, че няма да правиш секс заради сънищата. — Коул се ухили. — Ще правиш секс, понеже е приятно. Това със сънищата е само един бонус.

— Виж какво, може ли да се върнем на темата? — Сакс усети как въздухът, който те винаги раздвижваха, се успокои. Призраците бяха напуснали сградата. — А именно как да ремонтираме „Бон тан“ на майка и татко?

— Като ги гледам колко са щастливи с магазинчето и разните музикални представления с приятели, май танцовата зала ще стане твоя.

— Такива са и моите планове. Освен ако не искаш и ти да участваш.

— Не, благодаря. Май наистина са те ранили в главата, както каза мама, и си забравил. Аз съм единственият и от двете страни на родата от няколко поколения, който няма музикален слух.

— Вярно. — Сакс се ухили. Вече се беше поуспокоил. — Спомням си, че кучетата по цялото крайбрежие почваха да вият, когато пеехме в хор „Честит рожден ден“ на мама.

— Ха-ха. Значи тук ще останеш, а?

— Така излиза. — Сакс, който беше влязъл в армията, за да обиколи света, май беше също толкова изненадан, колкото и брат му, от собственото си признание.

Коул пак го погледна с онзи пронизващ, изпитателен поглед — батковския поглед, който Сакс беше виждал стотици пъти през живота си.

— Не се криеш от нещо, нали?

— Не. — През годините в армията и Сакс беше развил убийствен поглед, който сега не спести на брат си. — А ти?

— Хубав въпрос. — Коул поклати глава, очевидно реши да не се занимава повече с темата и отново огледа занемареното помещение. — Ако сериозно си решил да оправиш тази развалина, братята и бащата на Кели сигурно ще помогнат. Като най-малката в семейството, да не говорим, че е единствено момиче, всички са готови да скочат в огъня за нея.

— Добре, значи работниците няма да са проблем — каза Сакс. — Обаче, с изключение на роднините на Кели даже и да изиграя коза с „военния герой“, което няма да направя, не ми се вярва да намеря хора да работят без пари.

— Така е. Местните може да са с добри сърца, но всеки трябва да яде.

— Значи ще ми трябва финансиране. — Сакс се замисли. Може би наистина трябва да говори с майсторката на пастички. Даже и вече да не работи като счетоводителка, вероятно няма да има нищо против да изкара някой и друг долар отгоре, като му помогне с воденето на сметките. И без това сигурно не изкарва бог знае какво от торти и пасти.

Ще трябва да изградят нова сцена. Не от класическия тип, на която майка му едно време беше пяла като славей, а по-скоро платформа, издигната само около педя над танцуващите. Но достатъчно голяма, за да се сложи на нея пиано. Беше търсил доста в интернет и си беше харесал един страхотен малък черен роял.

— Освен ако не искаш да ходиш в градовете, финансиране тук означава да идеш да говориш с Джералд Гарднър — каза Коул.

— Да. — Сакс не беше забравил, че във всяко приключение има и неприятни моменти. — Татко каза, че той е наследил банката.

— Заедно с представителството на „Форд“, откъдето купих моята машина, за която ме бързикаше вчера. А от миналата седмица вече и погребалното бюро е негово, след като Тони закъснял с плащане по заема, който беше изтеглил, за да плати лечението на жена си.

— Такъв си е бил винаги Джералд — отбеляза Сакс. — Човеколюбец до мозъка на костите.

— И баща му не беше стока.

Това те го знаеха от собствен опит, защото едно време старият Гарднър едва не взе къщата им, когато баща им закъсня с плащания по кредит, изтеглен за обновяване на кухнята в „Бон тан“.

Тогаваш Сакс беше на около десет години, Коул — на единайсет, и макар че и двамата дадоха на майка си изкараните от продажбата на вестници пари, се наложи Люсиен да си търси допълнителна работа в строителството. И двете момчета работеха заедно с него след училище и през уикендите, затова бяха много сръчни с всякакви дюлгерски инструменти.

— Не ми се вярва да има много кандидата да купят погребалната агенция особено както се говори, че била обитавана от призраци. — Преди никога не беше вярвал на тези слухове. Но сега, откакто неговите призраци бяха започнали да се появяват, не беше толкова сигурен.

— Само две неща са неизбежни на този свят — смъртта и данъците — каза Коул. — И понеже нямаме друг погребален агент в града, всички в един момент ще му станем клиенти. Освен това се оказва, че Гарднър нямал намерение да продава.

— Да не би сам да работи там?

— Ами, не. Той е истински кръвопиец, но само със смучене на кръв не става, за да подготвиш мъртвец. Затова се е направил на

великодушен и е позволил на горкия Тони да остане да работи и да продължи да погребва мъртвите. Сега обаче вместо за себе си Тони ще работи за банката.

— Семейство Дженаро са погребални агенти в този град вече четири поколения. Гадна история.

— Наистина гадна. Местните бяха почнали да събират пари, за да помогнат, но мнозина още не се бяха съвзели от бурите, а веднага удари рецесията. Това беше нокаут за Тони. Няма как да продаваш скъпи ковчези от махагон със сатенена подплата, когато хората едва успяват да вържат бюджета за храна до края на месеца.

Сакс застана напред изоставената сграда и бавно започна да се върти около оста си. Вместо запрещените с летви прозорци той виждаше как светлината минава през чисти прозорци и отваря изглед към залива, привличайки хората към новия разкрасен „Бон тан“.

Като се стараеше да не обръща внимание на паяците големи колкото юмука му, които се бяха настанили по ъглите, той виждаше удобни сепарета, пълни с щастливи семейства, излезли да се позабавляват, без да харчат много пари.

Представяше си откритите греди на тавана, в които сега гнездяха птици, лакирани в черен цвят.

Вместо одраскания под, покрит с кал и плесен, той виждаше краката на танцуващите по новото дюшеме, лъснато до блясък.

— Ще трябва да подновим кухнята напълно. — Това стана съвсем очевидно, когато отвори вратата на фурната и намери вътре част от изолацията и куп мишини. Беше се превърнала в дом на плъховете.

— Май каза „ние трябва“, така ли беше, уважаеми?

— Кели е твоя годеница — напомни му Сакс. — И при това *принцесата* в семейството, каза ти. Тя ще трябва да знае, че и ти си помогнал да се случи онова, за което е мечтала още като момиченце, докато е играела с булката Барби.

— Това беше удар под кръста.

— А-а-а, ти си ме научил. И така, какво мислиш? Ще се опитаме ли?

Тъй като брат му не отговори веднага, Сакс реши да извади последния коз.

— Да осигуриш на бъдещата булка празненството на мечтите й — няма по-хубав сватбен подарък от това. Толкова хубав, че няма как тя да не те възнагради богато и пребогато първата брачна нощ.

— Тя вече ме е възнаградила — отвърна Коул. Тръсна глава, като че ли сам се питаше дали е разумно даже да обмисля предложението на Сакс, докато с поглед обхождаше останките от сградата, която едно време беше като втори дом за него и братята му.

Тъй като беше състрадателен по природа, Сакс разбираше защо, въпреки възможността да оцастливи жената, която обича, Коул не умираше от радост да се захване с ремонта на „Бон тан“.

— Е, какво пък — накрая каза Коул и сви рамене. — Двама войници, които са оцелели толкова години в Афганистан и в Ирак, няма да се уплашат от някакви си паяци, я.

— Ура! — извика Сакс.

[1] От ирландски „сесия“ — импровизирано изпълнение в джаза известно като „джемсешън“. — Б.пр. ↑

[2] Fais do-do е дума, използвана от френскоезичните каджуни, която добива популярност през годините на Втората световна война. В свободен превод от френски означава „хайде, нани-нани“. Вечеринките с танци и музика започнали да се наричат така заради тези думи, с които младите майки приканвали децата си да заспят, за да могат по-бързо да се върнат на дансинга. — Б.пр. ↑

12.

Малката къща с каменни плочи по покрива, в която живееше Джон О'Роарк, беше почти извън града. На никой не би му хрумвало да прави хирургически операции по неговия под и по мебелите, но пък не беше толкова разхвърляно, колкото в кабинета на татко й.

На къщата й липсваше женска ръка и беше доста различна от времето, когато съпругата му беше жива. Пердетата на цветчета изглеждаха все едно не са прани от години, а по мебелите и рамките на картините се беше събрал един пръст прах.

— Неразкрит случай? — Той се намръщи и почеса късо остриганата си глава. — Ти сигурна ли си, че е работел по стари случаи?

— Така ми каза Мод.

— Е, тя сигурно знае. Интересно, че на мен не ми е казал.

— Може просто да ги е преглеждал. За да види дали си струва да се захваща с някой от тях.

— Сигурно е точно така. Бен харесваше Шелтър Бей, но винаги имах чувството, че му липсва истинската сериозна работа.

Тя го последва в една стая, където имаше билиардна маса, голям телевизор и стар фотьойл, който беше още по-одърпан от този на баща й. Дупките в кожените подлакътници бяха сръчно залепени с тиксо. Билиардната маса в момента беше затрупана с кутии.

— Можеше да ги донесеш в службата — каза тя.

— Помислих си, че ако Бен искаше те да са там, щеше сам да ги остави — каза Джон и бръкна в първата кутия. — Освен това и там няма много място.

Това беше вярно.

— Мама можеше да ги прибере на тавана.

— Тя не искаше да останат в къщата. — Джон сви рамене. — А аз с радост й помогнах.

— Служи и защитавай — каза Кара, като си спомни какво беше казал той за пощенската кутия на Една.

— Абсолютно. А, като ми припомни, открих хлапетата, които са строшили кутията. Съгласиха се лично да се извинят, а след това да отделят четири часа следващия месец да плевят градината на госпожа Лоутън, както и да я возят с колата и обратно до пазара всяка събота.

— Това законно ли е? Ти да си полицай, съд и съдебни заседатели едновременно?

— Представа нямам. Но не ми и пука много, важното е, че върши работа. Е, да, сигурно има места, където родителите ще се наежат и ще се обадят на адвокатите си. Но в нашия град правосъдието не е нужно да минава през толкова много инстанции. Това първо го измисли баща ти преди доста години, когато Стив Грейнджър, който винаги караше като джигит, не успя да вземе един завой с кадилака си и се заби в къщата на семейство Мичел. Тогава Бен му написа фиш за превишена скорост и го осъди да поправи повреденото. Докато Стив работеше по къщата, той се сближи със семейството и в крайна сметка разбра каква глупост е направил. Че ако беше карал още малко по-бързо, щеше да нахълта и в другата стая, където е било кошчето с бебето, и щеше да го убие. Най-после му дойде акълът и оттогава нито баща ти, нито аз сме го хващали да кара бързо.

— Това е хубава история. — И толкова характерна за баща й.

— И аз така мисля. Много научих от твоя татко. Все хубави неща.

— Обаче не искаше да поемеш поста му. — Отначало тя се притесняваше за това. И досега се притесняваше от време на време.

— А, не. — Той извади цигара от кутията в джоба на ризата си, счупи я през средата (странният му метод да намалява пушенето) и запали. — Отговорността ми идва твърде много. Аз съм добро ченге. Добре работя с хората, достатъчно съм умен, за да разкрия случай с повалена пощенска кутия.

С цигара в устата той продължи да рови из кашона.

— Но предпочитам да ходя за риба, отколкото да се пазаря с общинарите за повече пари, а да не говорим за шерифските избори всеки четири години. Освен това не съм се учил в големия град, както вие с баща ти, затова ако не дай си боже наистина стане сериозно престъпление, примерно този череп да е на някой убит човек, знам, че не съм подходящ аз да водя разследването.

— Мисля, че много се подценяваш.

— А аз мисля, че ти си твърде мила. — Той тръсна глава. — Много неща има в тези кутии. Защо не ги прегледам тази вечер и да видя какво ще мога да извадя?

Предложението беше много привлекателно. Особено след като снощи беше спала не повече от час — между сънищата със Сакс и притесненията, че в нейния град може да е било извършено убийство.

Но както Джон сам каза, той не беше преминал същото обучение като нея. Включително четирите седмици в Академията на ФБР. Тъй като искаше винаги да държи нещата под пълен контрол, макар че наистина ѝ се щеше да се прибере у дома и да се потопи във ваната с някоя хубава книга, тя се страхуваше, че той може да пропусне нещо. Нещо, което да се окаже важно.

Освен това, ако можеше да се вярва на Мод, а нямаше никаква причина да не ѝ се вярва, нейният баща, който никога нищо не изхвърляше, може да е намерил нещо в една от папките в тези кутии, което да е възбудило любопитството му.

— А може би — предположи Джон — на баща ти просто му е станало скучно и затова е решил да се зарови в старите папки. Може даже да е било случай отпреди идването му тук.

Макар че самата тя беше тук едва от няколко месеца, Кара добре разбираше защо баща ѝ от време на време може да е съжалявал за решението си да напусне Портланд.

— Не, не, няма нужда — каза тя. — Не че имам нещо поинтересно да правя тази вечер.

— Хубава жена като теб трябва да има някой ухажор за петък вечер. — Той потърка брадата си. Погледна я замислено. — Имам един племенник. Може и да го помниш. Дани Съливън.

— Играеше футбол. После почна бейзбол. Трета база — спомни си тя. — Стигна до щатското първенство, отбеляза на срещата от шампионата, а след това го взеха в Балтимор, нали?

— Същият. Стигна до най-високите позиции и вече го спряха за професионалната лига, когато получи удар в главата по време на мач.

— О, съжалявам. Добре ли е сега?

— Да, нищо му няма. Беше получил страхотно сътресение. — Джон си изтръска цигарата в една празна чаша за кафе на билиардната маса. — Но нямаше да е толкова зле, ако беше за първи път. Обаче не

беше. Беше му се случвало и преди, когато играел европейски футбол. Затова, когато двойното виждане не минаваше, както и амнезията, клубът го изпрати на специалист. И той му забрани да спортува.

— Сигурно го е преживял много тежко. — Кара си го спомни сега. Симпатичен, с рошава кестенява коса, кафяви очи и трапчинки. Винаги ѝ беше приличал на Дони от семейство Озмънд.

— Попари всичките му надежди. На всичкото отгоре малко покъсно майка му — това е сестра ми — и баща му загинаха при самолетна катастрофа. Когато се прибра у дома доста позакъсал, помолих майка ти да го прегледа. Да не би първият доктор да е сгрешил.

— И какво стана?

— Тя каза, че той страдал от нещо, наречено „синдром след мозъчно сътресение“, което значи, че не може да спортува. Той искаше да продължи да тренира сам и се надяваше да се върне в играта, обаче майка ти му заяви, че ако го направи и пак го ударят, можел да умре. Това доста го стресна.

— Съжалявам — повтори тя, като много добре знаеше, че звучи кухо. От друга страна животът я беше научил, че разочарованието е по-добро от смъртта.

Джон сви рамене.

— И той съжаляваше. Особено когато жена му го заряза заради най-добрия играч в отбора.

— О, съжалявам!

— Е, не искам да говоря лошо за никого, но това го очаквах. Още от самото начало разбрах, че нея я привлича блясъкът. В момента, в който той не можеше вече да играе, тя тръгна да търси друг, който да я направи съпруга на знаменитост. Ако питаш мен, Дани повече го заболя, когато загуби мечтата си, отколкото жена си. Той винаги е бил уравновесено момче, но това няма как да се приеме лесно. А отгоре на това и майка ти, която по принцип не си мери много думите.

— О, на мен ли го казваш?! — каза Кара.

— Ами тя си поговори сериозно с него и му каза всичко в очите. Той си е умно момче, затова, макар да не му хареса, разбра за какво става дума. Сега преподава история, тренира момчетата в гимназията, преживял е някак болката и е продължил напред.

— Това е хубаво.

— Да. Много го бива с децата.

— Ако е гледал вуйчо си как работи, не съм учудена, че е много общителен.

— Купи си и къща. От онези красиви едноетажни къщи, които построиха наскоро по Хил Роуд. Три спални, две бани, страхотна веранда с изглед към залива и хубав заден двор. Има достатъчно място за люлки, когато се задоми.

— Явно добре си е планирал нещата.

— Така си е. Затова и реших, че може да поиска да те покани на среща. Да речем вечеря в „Рибената къща“, а после филм в „Бридж бижу“. Може пък да си допаднете.

Кара погледна своя заместник.

— Джон О'Роарк, ти да не си тръгнал да ме сватосваш?

И без това червендалестите му ирландски бузи сега пламнаха още повече.

— Дани е симпатично момче. Добър човек. Работи здравата, не пуши и не пие, никога не съм го виждал да избухва. Дали споменах, че много го бива с деца?

Не беше нужно да споменава, че тя по една случайност има дете. Кое то, както вчера беше казала на Сакс, определено има нужда от мъж в семейството. И все пак...

— Е, има и много по-лоши от него — скромно додаде Джон. — Разбира се, не искам да клюкарствам, но той определено проявява интерес към теб.

Онзи Дани Съливън, който тя помнеше, беше много популярен сред момичетата. И много общителен.

— Той знае ли, че говорим за него?

— Ами, разбира се, че не! Обаче аз знам, откакто Глори си отиде след рака, колко самотен се чувства човек... Както ти казах, Дани е приятно момче. Ти си приятно момиче. И двамата си нямате никого, поне така виждам. Ако не си отвориш очите навреме, ще се окажеш в моето положение — да ядеш готова храна пред телевизора всяка вечер, а животът просто да те подминава.

Много привлекателно, нали?

— Знам, че искаш да помогнеш. — Кара се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Но според мен не трябва толкова да

подценяваш симпатичния си племенник. Ако още е такъв чаровник, както едно време, няма да му е трудно сам да си намери момиче.

— Е, да. Но човек трябва да търси, за да намери.

— Чувала съм приказката, че понякога най-подходящият се изявява точно когато спреш да търсиш.

— Това и аз съм го чувал. Обаче знаеш ли какво ще ти кажа?

— Какво?

— Че са само врели-некипели.

Тя се засмя.

Макар че кутиите не бяха никак тежки, Джон, който беше от старото поколение кавалери, настоя да изнесе папките до колата.

По някаква странна причина това ѝ напомни как той беше дошъл у тях сутринта. Само един ден ли беше минал оттогава? Струваше ѝ се цяла вечност.

Пак се зачуди дали той беше дошъл заради майка ѝ. Точно както според него Дани Съливън трябвало да си търси жена. Почуди се дали майка ѝ беше забелязала, че той търси.

Зачуди се дали може би...

Не. Както самата тя не беше готова да приеме сватовничество от човека, който винаги ѝ е бил като роден чичо, така и нямаше да се намесва в живота на другите.

Съвсем унесена в мислите как биха изглеждали заедно прошареният Джон и собствената ѝ майка перфекционистка и бивша светска лъвица, Кара не забеляза скритата в сенките на боровете фигура, която ги наблюдаваше.

13.

Кара пътуваше към дома, когато по мобилния ѝ звънна Ашли.

— Кайл излезе по повикване за семейна свада — каза тя, имайки предвид един от заместниците на Кара. — А Мод ми е наредила, че никога не трябва да позволявам само един униформен да ходи по такива сигнали. Затова ти се обаждам.

— Правилно си постъпила. — Точно Кара знаеше много добре от горчив личен опит колко опасни могат да бъдат такива „невинни“ скандали. — Този, който се обади, много ли беше уплашен?

— Не. По-скоро беше бясна. Такова... ядосана — поправи се диспечерката. — Направих, каквото сте ми казвали с Мод — слушах внимателно дали на заден план се чува шум от трошене или нещо друго, но ми се стори съвсем тихо.

— Попита ли дали в къщата има оръжие?

— Да, шерифе. Тя каза, че няма.

— Добре. Дай ми адреса, тръгвам нататък. И кажи на Кайл да не приближава вратата, докато не пристигна. Освен ако няма признаци, че нечий живот е директно застрашен.

— Добре, шерифе.

Адресът беше единственият в Шелтър Бей, който имаше висока ограда отвсякъде и портал. Още като спря пред дома, Кара разпозна, че това е къщата на най-богатото семейство в града. Едно време това щеше да я изненада, но сега вече знаеше, че за съжаление домашното насилие не е характерно само за определени прослойки от обществото. Само че богатите често успяваха по-добре да скрият такива случаи.

Джералд Гарднър, търговец на коли, банкер и местен строителен предприемач, отвори входната врата.

— Кара? — Той изглеждаше много изненадан да види нея и Кайл пред прага си. — Какво правите тук?

— Получихме обаждане на деветстотин и единайсет — отвърна тя. — Постъпило е от този адрес.

— Не е възможно. — Той тръсна глава. — Сигурно системата ви не работи както трябва.

— Диспечерката е разговаряла с жена ви, господин Гарднър. — Както Сакс беше казал по-рано през деня, в Шелтър Бей всеки познаваше всеки. Тя беше учила заедно с Джералд, който даже я беше поканил на среща, преди да се ожени миналия месец. Даже ѝ беше странно да го нарича господин Гарднър, но сега не беше дошла като бивша съученичка, а като шериф. Кара погледна над раменете му към фоайето. — Може ли да влезем и да разговаряме с нея?

Той запречи вратата.

— Мисля, че вече е заспала.

— Тогава може би ще я събудите? — Това не беше обикновена молба и те и двамата го знаеха. Кара освен това знаеше, че Джералд по закон може да ѝ откаже достъп до дома си. Но не ѝ се вярваше да иска дотам да изостри нещата.

И беше права.

— Разбира се. — Той отстъпи настрана и с жест ги покани в двуетажното фоайе. Подът беше от бял мрамор, по покритите с копринени тапети стени висяха скъпи картини. — Изчакайте тук — каза им той. — Ще ида да я извикам.

— Леле! — възкликна Кайл, гледайки нагоре към полилея с размер на фолксваген, който висеше от таван, изписан с изгледи от стария Шелтър Бей, където семейството на Джералд беше сред първите заселници. — Хубава къщурка, а.

— Не завиждам на тоя, който трябва да чисти висулките на полилея — отбеляза Кара.

Маргарет Гарднър се появи, облечена в син копринен пеньоар, което потвърждаваше казаното от Джералд, че се е приготвяла да си ляга. Жената държеше чаша червено вино.

Петно от плесница на бузата ѝ ясно показваше, че точно тя е звъняла на 911.

— Госпожо Гарднър. — Бяха се запознали едва миналата седмица, когато жената започна кампания за събиране на средства за пострадали от домашно насилие. Сега Кара се чудеше дали каузата не ѝ е била толкова близка заради собствените ѝ преживявания. — Както вече съобщих на съпруга ви, получихме обаждане за някакво спречкване в дома ви.

— Беше грешка. — Тя пристъпи колебливо със сатенените пантофки, които бяха същият цвят като пеньоара. — С Джералд се сдърпахме малко.

— Мога ли да попитам какъв беше поводът? — внимателно попита Кара.

— Коли — отговори Джералд, преди жена му да успее да си отвори устата.

— Коли?

— Маргарет си е вгълпила, че иска беемве кабриолет като сватбен подарък.

— Първата ми кола беше беемве — обясни тя. — Татко ми я купи на шестнайсетия рожден ден. — Тя хвърли остър поглед към съпруга си. — Беше почитател на германското качество.

Джералд се изчерви, при което Кара се зачуди колко ли често му се налага да го сравняват с бащата на жена му. Който, ако не я лъжеше паметта, беше някакъв милионер и борсов брокер в Портланд.

— Опитвах се да ѝ обясня, че не е подходящо тя да кара кола от марка, която аз не продавам — каза той. — Особено пък чуждестранна марка.

— Разбирам. — Кара се обърна пак към жената: — И спорът премина във физическа разправа?

— Естествено, че не. — Маргарет вирна упорито брадичка. — Как може дори да си помислите, че ще се сбием заради такова тривиално нещо? Не че има нещо тривиално в това човек да притежава кола, която му отговаря на положението. — Тя не можа да се въздържи да „ухапе“ съпруга си.

— И все пак сте позвънили на 911 — продължи да настоява Кара. — И сте разговаряли с диспечерката.

— О, това ли?! — Тя замахна с ръката, в която държеше чашата, при което част от червеното вино се изля на снежнобелия под. — Това беше глупава грешка.

— Грешка?

— Бях ядосана на Джералд. И да си призная, май бях попрекалила с виното. Затова, когато той ми заяви, че няма да ми купи чуждестранна кола, понеже това щяло да е унижително за него, реших да му покажа какво значи истинско унижение.

— Спешният номер не е измислен с цел съпрузите да се наказват един друг — каза Кара, — а за да осигури защита.

— Да, разбирам това. — Маргарет капризно сви устни. — И се извинявам.

— Още сутринта ще напишем чек като дарение за шерифската служба — увери я Джералд.

— Това не е необходимо. — Подразни я фактът, че той я смята склонна да приеме подкуп. Постара се обаче тонът и изразът на лицето ѝ да останат спокойни. — Имам обаче още един въпрос. — Тя се обърна отново към съпругата: — Мога ли да попитам откъде се появи тази червенина на лицето ви?

— Моето лице? — Жената вдигна ръка, украсена с огромен диамантен пръстен, към бузата си. — А, това ли, чак ме е срам да кажа. Докато се карахме, май не броях чашите вино. И после, като реших да си лягам сама — тя хвърли още един многозначителен поглед към Джералд, — се препънах в раклата до леглото и си ударих лицето в колоната на балдахина.

Кара беше абсолютно сигурна, че това е лъжа. Много често ѝ се беше случвало подлагани на насилие съпруги по най-различни причини да прикриват насилниците си.

Реши да опита още веднъж.

— И сте напълно сигурна, че точно това се случи?

— Абсолютно. — Очите на Маргарет Гарднър се разшириха. — Не ми казвайте, че подозирате Джералд, че ме е ударил!

— Ние сме тук в момента, защото сте позвънили на 911 — отново ѝ напомни Кара. — От червенината на лицето ви личи, че такъв вариант не е изключен.

— Съпругът ми понякога е неразумен, но никога не би посегнал на никого. — И тя тръсна професионално изрусената си коса. — Съжалявам, госпожо шериф. Това обаждане беше недоразумение. Взех си поука и искрено се извинявам, че разкарах вас и заместника ви чак дотук.

Кара нямаше какво повече да направи. Поне този път. Искрено се надяваше да не се налага намесата ѝ и в бъдеще.

— Изментиха ни, нали? — попита я Кайл, когато се върнаха до колите. — Госпожа Гарднър просто искаше да си го върне на мъжа си.

— Може и да е станало както тя каза — предположи Кара.

— Обаче не вярвате, че наистина е така?

— Честно да ти кажа, не съм сигурна.

— Но ще отразите инцидента.

— О, задължително.

Времето, когато полицаите „забравяха“ да впишат такива инциденти, отдавна беше минало, надяваше се тя.

— Така че ако се окаже, че Джералд все пак бие жена си, тя поне ще има официален документ за сигнала тази вечер.

— Гадна история, ако тя наистина излъга, за да го защити.

— Едно от нещата, които научих в полицията — каза тя, — е, че няма как да помогнеш на всички.

— Това го знам. Но пак си е гадно.

Кара нямаше как да не се съгласи.

14.

— Майчице мила! — Кара сложи длан над очите си, все едно се пази от яркото сутрешно слънце. — Май ослепях непоправимо от блясъка на бялата ти парадна униформа!

— Мно-о-о-го смешно — отвърна Сакс. Той се беше появил в кабинета ѝ на сутринта след откриването на черепа и сега вървеше към нея с привлекателна мъжкарска походка, заради която всяка жена с кръв във вените би искала просто да го схруска. — А и парадната бяла униформа, която се надявах никога вече да не трябва да облека, не беше моя идея.

Кара бръкна в чекмеджето и извади тъмните си очила отчасти, за да довърши метафората с ослепяването, но също и за да не се вижда издайническият блясък в очите ѝ, който се забелязваше като синя лампа в тъмна улица.

— Чудна работа. Направо не мога да повярвам, че някой може да те накара да направиш нещо, което не искаш.

— Беше по предложение на организационния комитет за парада — измърмори той и се разположи на дървения стол срещу бюрото ѝ. — Когато дадох съгласие да участвам в тоя префърцунен парад, мислех да си нося камуфлажните дрехи. Но след това се вдигна такъв шум покрай събитието, че от комитета и даже родната ми майка почнаха да ме притискат да облека парадната.

— Градът има нужда от герой.

— Аз не съм герой.

— Това вече си го казвал. Въпреки това, ако трябва да перифразирам един политик, парад се прави с героя, който имаш под ръка. А това си ти. Затова не се учудвай, че така се ентусиазирах. В тежки времена като днешните един празник дава на хората повод да се усмихнат.

— Дава повод на всички, с изключение на нещастника в открития автомобил, който трябва да маха на тълпата и да се чувства като пълен идиот. — Той прокара пръст под високата тясна яка, което

изпълни Кара с почти перверзното желание да го целуне на ожуленото място. — Даже помолих от Организацията на ветераните да се застъпят.

— Като гледам как се цупиш, а също и че не си облечен с камуфлажни дрехи, което между другото нямаше да е особено впечатляващо в този град, където почти всички мъже носят такива дрехи на лов, риболов и даже когато косят моравата — да разбирам, че ветераните са подкрепили организационния комитет.

— Точно така.

Даже намръщено, лицето му беше адски привлекателно. Кара си напомни, че по принцип никога не е харесвала „лоши момчета“, но това явно не пречеше да усети едно особено пърхане в стомаха.

— Все пак парадът е в твоя чест. Така че предполагам, ако беше решил да се явиш с хавайска риза и по джапанки, все едно си избягал от някой коктейлбар, никой нямаше да може и „копче“ да ти каже.

— Е, да, така е.

Той въздъхна тежко. Изпъна дългите си крака, а после седна разкрачен така, че очите ѝ неволно попаднаха на едно място, където нямаша никаква работа.

— Тогава? — попита го тя, усещайки изведнъж, че устните ѝ бяха изцяло пресъхнали. Тъкмо щеше да ги оближе, когато се сети — тъкмо навреме — че той ще го възприеме като опит за флирт. — Ако си имаш оправдание защо не искаш да носиш униформата, защо си изтупан като Хармън Раб от „Военна прокуратура“?

— Ти не ме ли чу като ти казах, че майка ми настоя да облека проклетата парадна униформа.

— Аха. — Пеперудите в корема ѝ запърхаха още по-опасно. — Значи правиш голяма саможертва в името на мама. Това е много мило.

Той прокара длани по лицето си. Когато си представи тези дълги мургави пръсти как обхващат гърдите ѝ, играят си със зърната им, които пък бяха решили да действат на своя глава и сега стърчаха като камъчета, опирайки в плата на униформата ѝ, обхваналата я топлина се спусна още по-надолу.

— Мило или не, това е — измърмори той. Тежка въздишка повдигна медалите на гърдите му.

— Доста си поработил, за да те украсят така — отбеляза тя. Джаред също беше донесъл доста отличия от различните мисии, но не

бяха толкова много като тези на Сакс.

Сакс погледна към цветните ленти и медали.

— Да бе! Само не можах да спечеля купата „Най-красиво куче в изложбата“. — Искри на смях блеснаха в очите му под навъсените вежди.

Тя се разсмя, благодарна за това, че настроението се разведри, като в същото време с тревога забеляза, че сега, когато той се усмихваше, може би беше още по-опасен.

— Казват — рече тя, чувствайки се уютно в компанията му, почти както беше станало преди години, когато Джаред я беше предал на Сакс за „доверено пазене“, — че една жена винаги може да разбере как ще се отнася мъжът към нея, ако ѝ стане съпруг, като го види как се отнася към майка си.

Той изви тъмните си вежди и я погледна. В сините му очи този път се забелязваше съвсем открит сексуален интерес.

— Ти да не си решила да ми искаш ръката?

— Глупости! — Усети как бузите ѝ пламват. Това беше направо абсурдно. Единственото, което беше наследила от майка си, беше почти физическата неспособност да се изчервява. — Казах го просто по принцип.

Опитвайки се да прилича на хладнокръвната си майка, тя свали тъмните очила, облегна се в стола и кръстоса крака. И макар че той не можеше да ги види заради бюрото, по някаква идиотска причина изведнъж ѝ се прииска да беше облечена в нещо по-хубаво от грозните униформени панталони.

— Добре, след като явно не си дошъл точно тази сутрин, за да ми донесеш дъвки и близалки, предполагам, че си тук заради находката от твоя плаж.

— Плажът не е мой — напомни ѝ той. — Обаче, да, затова дойдох. — Той посегна в джоба си и извади оттам едно листче. — Кейт Маккейд проявява интерес. И ми предложи вместо тя да говори с мен, после аз да трябва да говоря с теб и после обратно, че ще е по-лесно направо ти да ѝ звънеш. Ето го номера.

Той се наведе напред, много близо до нея, за да ѝ подаде листчето. Докато го поемаше, пръстите им се докоснаха и между тях сякаш прескочи електрическа искра. Тя едва не си дръпна ръката като опарена.

— Мерси. Благодаря за помощта. — Дали той беше забелязал? Или реакцията беше само нейна?

Сакс беше забелязал. Все едно някой беше допрял в пръстите му оголена жица под напрежение. Начинът, по който очите ѝ се разшириха само за секунда, но достатъчно дълго, за да я издадат, увери Сакс, че и тя го е усетила.

— За нищо — каза той. — Разбрах, че търсиш стари неразкрити случаи.

Тя наклони глава и присви изразителните си очи. Той си помисли, че като полицай би трябвало да се е научила по-добре да си крие чувствата. А може би го чувстваше близък, беше пробил бронята?

На Сакс тази мисъл му хареса. И то много.

— А откъде си чул, че се ровя в неразкрити случаи?

— Тази сутрин в закусвалнята „Хляб насъщен“. — Той сви рамене. — Излиза, че костите, които намерихме, са номер едно в клюките. Даже бият по популярност слуховете, че Брад Пит и Анджелина щели да снимат филм в града.

— Само това ми липсва. Не мога даже да си представя какви мерки за сигурност ще трябва да се вземат за такова събитие. Що се отнася до темата с неразкритите случаи, Джон О’Роарк закусва в „Хляб насъщен“ всяка сутрин. Но не вярвам той да е казал нещо по въпроса.

— Когато стана дума за тях, той нито потвърди, нито отрече.

— А Мод винаги си носи кофичка кисело мляко и закусва тук. Значи едва ли е била в закусвалнята.

— Тази сутрин поне не беше.

— Е, как тогава се е разчуло?

— Значи е вярно?

— Не изцяло. Е, смятам да го направя, понеже е логично, особено след като Мод ми каза, че баща ми работел по неразкрити случаи, преди да загине, и...

— Работел е, така ли?

— Така излиза. Обаче папките са в пълен безпорядък. Опитах се снощи да прегледам съдържанието на кутиите, само че Трей имаше гостенчета с преспиване, така че между ужасните звуци от „Супер Марио на картинг“ и непрекъснатата нужда да презареждам горивото

на състезателите, които сякаш изведнъж бяха хванали глисти, не ми остана време да прегледам всичко.

Тя сви рамене и се изправи.

— Искаш ли кафе?

— Не бих отказал.

— Черно?

Той кимна. Макар че тя си беше полицай от главата до петите, начинът, по който се залюляха бедрата ѝ, докато минаваше през стаята, ясно показва жената под грубата униформа. Жена със страхотно оформено дупе.

— Без захар.

— Освен това — каза Кара, докато сипваше кафе в една от „чашите за гости“, допълни собствената си и разбърка в нея две пакетчета захар — е почти сигурно, че неизвестният собственик на черепа не е загинал скоро. Така че един ден по-рано или по-късно няма голямо значение.

— Да, сигурно. Благодаря. — Докато поемаше чашата кафе, която тя му подаде, очите му минаха през пистолета на кръста ѝ. — Зареден е, нали?

— Е, тук наистина цари пасторален мир и спокойствие, но аз изпълнявам истинска служба. Разбира се, че е зареден. Защо?

— Мислех си за баща ти. Как загина.

— Какво общо има това с... — Гласът ѝ заглъхна, когато разбра смисъла на думите му. — Не искаш да кажеш, че смъртта му не е била злополука, нали?

— Много хора умират при злополуки — каза той. — Това го знам добре, защото и в армията жертвите на приятелски огън не са никак малко. А може и да ме гони параноята, след като толкова години съм се занимавал с „лошите“. Но трябва да признаеш, че съвпадението е доста странно.

Тя остави чашата си на бюрото, седна на стола и разтри слепоочия.

— Ако някой умишлено е застрелял баща ми, възможно е това да няма нищо общо с нашия череп.

Направи му впечатление думата „нашия“. Все едно са неофициален разследващ екип. Хареса му идеята точно тя да му е партньорка. Даваше му повече възможности да бъде с нея. Не че щеше

да има много свободно време покрай ремонтите на „Бон тан“ за сватбата на Коул и Кели. Но Кара Конуей определено си заслужаваше усилията да намери време за нея.

— Сигурно е било злополука — каза той.

— И аз така мисля.

Усети, че на нея наистина ѝ се иска да е права. И не можеше да я вини за това. Изпитваше ужас при мисълта, че някой ден може да му звъннат по телефона и да му кажат, че баща му е починал. Но да му кажат, че е убит? Нямахше да миряса, докато не вкара убиеца в затвора.

— Но всяка връзка между това, че баща ми е ровел в старите случаи и костите, които открихме, трябва да се изследва — добави тя. Стисна устни. Трапчинката на брадичката ѝ изпъкна още повече.

— Експертът на Кейт ще има нужда от известно време, за да реконструира черепа. Така че си струва да се разровим. Да видим какво ще излезе.

— Това смятам да направя. И същевременно ще проверя всички досиета за изчезнали хора от последните десетина години, за да видя дали няма да намерим стоматологичен картон, който съответства.

— Мога да ти помогна.

— Какво?

— Примерно да сортирам папките. Като гледам, нямаш кой знае колко помощници — каза той и красноречиво огледа кабинета ѝ, който беше малко по-голям от килер за метли. Ако искаше да покани още четирима души тук, единият трябваше да остане в коридора, за да се съберат.

Тя отпи дълга глътка от кафето и му хвърли остър преценяващ поглед над очукания ръб на чашата.

— Знам, че не е лесно човек да хвърли униформата, но ако не си забелязал, ти си вече цивилно лице.

— Винаги можеш да ме назначиш за заместник.

— Е, аз мога и да си извадя окото с остра пръчка, но как да ти кажа, нито едното, нито другото са ми сред приоритетите.

Тя сложи чашата на бюрото и скръсти ръце пред гърдите си. Тази поза му беше позната. Баща му беше направил същата, когато той бльсна жестоко камарото при една незаконна гонка преди години.

— А и теб те е нямало толкова дълго време, че имената в тези папки сигурно нищо няма да ти говорят.

— Имената по тези места не се сменят. Повечето хора са местни. Или пък ако заминат нанякъде, обикновено се връщат. Като нас двамата. — Още едно нещо, което беше общо помежду им. Така де, ако имаше някакво значение. — Освен това — посочи той, — едно време не се движехме в едни и същи кръгове. Възможно е аз да познавам много хора, с които твоята майка не би ти дала да общуваш.

— Например разпространителят на порно в Шелтър Бей — измърмори тя.

Той се ухили чаровно.

— Именно.

— Чух, че се стягаш да ремонтираш „Бон тан“. А това, като се има предвид как печално изглежда в момента, ще ти отнеме доста време.

— Правилно си чула — отговори той. — Годеницата на Коул е решила, че иска сватбата да бъде точно там, и ще трябва да направим всичко възможно, за да се случи. Обаче ние от специалните сме многостранно развити. — Откакто тя за първи път се беше появила в къщата му, Сакс често се улавяше, че е започнал да прави нови планове. Планове, в които участваше хубавата жена полицаи, която сега го гледаше също тъй изпитателно, както би разглеждала снимката на заподозрян.

Кара погледна часовника на ръката си.

— А сега трябва да се захващам с работа. Да осигуря спокойствие и регулиране на движението за парада.

— В целия град има три светофара — отвърна той. — Какво толкова ще регулираш? Защо не се качиш в колата с мен?

— Аз? Да се возя в откритата кола, от която ще помахваш на хората? С теб?

— Е, може и да тичаш покрай нея като агентите от президентската охрана. Но мисля, че ще ти е по-удобно седнала.

— И да се чувствам като пълна глупачка? — Очите ѝ се разшириха. — Хванах ли те сега? Може да си борил тероризма навсякъде по света, да си се бил с какви ли не злодеи, обаче те е страх от един най-обикновен парад!

Право в десетката.

— Не. — Той също скръсти ръце пред гърдите си. — Не ме е страх.

— Тогава защо изведнъж почна да ме гледаш като сърничка, попаднала пред фаровете на автомобил?

— *Не ме е* страх. Просто не обичам да съм център на внимание. Ако беше с мен в колата, поне ще отнемаш част от вниманието.

— Както си се изтупал с тази бяла униформа и Брад Пит да застане в колата, няма да отклони вниманието от теб. — Тя се изправи. — Не се притеснявай. Цялата улица е шест пресечки. Ще свърши много бързо.

— Къде ли съм го чувал преди? — След като разбра, че няма да успее с увещанията пред Кара, той с неохота също се изправи. — А, да, сетих се. Моят боен другар Зак Тремейн казваше същото за разстрела.

15.

Като че ли всички жители на Шелтър Бей бяха решили да не ходят на работа заради парада, който за ужас на Сакс се проточи в целодневно празненство.

Още не беше станало обяд, но празничното настроение се усещаше навсякъде. Много от прииждащите хора бяха облечени с цветовете на националното знаме и се тълпяха покрай масите, отрупани с местни специалитети — кюфтета от раци, супа от миди, бургери със съомга, скариди и ръчно бит сладолед от боровинки. Имаше и ястия от различните националности — тайландски, китайски, италиански и разбира се, каджунски — приготвеното от родителите му пикантно гъмбо от скариди и раци.

Като че ли това не стигаше, та до яхтеното пристанище се беше наредила дълга опашка народ с хартиени чинии в ръце, които чакаха с нетърпение Джак Париш, собственикът на „Рибената къща“, да започне да пържи панираните скариди и картопки, за които беше приготвил два двесталитрови варела с олио, подгръвани на открит огън.

Сергии, украсени с националния флаг, предлагаха произведения на местни художници и занаятчии като най-честите форми бяха на делфини и китове, а духовият оркестър от гимназията на Шелтър Бей допълваше атмосферата, свирейки от импровизираната сцена, на която същата вечер щяха да пеят родителите на Сакс.

Макар да се радваше за изявата на родителите си, Сакс направо умираше от ужас, че ще трябва да се мотае облечен с тази униформа чак до след полунощ.

— Май разстрел все пак е по-лесният вариант — измърмори той в ухото на Кара. — И става по-бързо.

Тъй като парадът щеше да обиколи целия град, като тръгне от площада и отново завърши там, те заедно отидоха на мястото от шерифската служба.

— Извинявай, но не мога да помогна. Виж какъв хубав ден е, сърце не ми дава да те разстрелям. — Кара се намръщи, като видя приближаващата се към тях двойка. — Но може и да размисля — многозначително добави тя.

Шери Арчър явно беше от жените, които, открият ли веднъж, че нещо им отива, не го изменят никога. Изрусената и тупирана прическа като на Линда Евънс от „Династия“ май беше напръскана с един тон лак за коса и беше станала корава като шлем, понеже не помръдваше и на милиметър, докато Шери се кълчеше елегантно в посока към тях, възкачена на шеметно високи обувки.

Тя беше напъхала добре оформеното си тяло в яркочервена лятна рокля с дължина на ръба на благоприличието. Макар че не разбираше много от женска мода, особено след като беше прекарал години наред на места, където жените се забулваха от глава до пети, на Сакс му се стори, че презрамките от изкуствени диаманти са малко неподходящи за дневно събитие. Роклята беше ушита от някакъв разтегателен материал, който прилепваше като хирургическа ръкавица, и все пак беше толкова тясна, че той се зачуди наум дали Шери може да седне с нея. Устните ѝ бяха майсторски боядисани в черешово червени, рамките на слънчевите очила, окичени с още изкуствени диаманти, бяха същият червен цвят като безумно високите обувки.

— Боже, колко си сладичък, идва ми да те изям направо! — изчурулика тя и ентусиазирано метна ръце около раменете на Сакс, при което го обви в облак парфюм с аромат на гардения. Спомняйки си времето, когато много се радваше на такива любвеобилни изблици от страна на бившата мажоретка, Сакс зачака тялото му да отговори на прегръдката.

Нищо. Нищичко. Пълна нула.

Той погледна над голото рамо на Шери точно навреме, за да види как Кара театрално завъртя очи. Намигна ѝ в отговор, а след това сложи ръце на кръста на блондинката и като внимаваше да не я събори, успя да я отмести от себе си.

— Сладолед ли ти се е доял, момиченце?

Тя се засмя кръшно и превзето, а след това игриво го плесна по рамото.

— Още си такъв калпазанин, а? Добре, че Джералд ще бъде в колата заедно с нас, че хич ти нямам вяра да не посегнеш, където не

трябва. — Пропитата с лак коса не помръдна и милиметър, когато тя тръсна глава. — Нито пък на себе си имам вяра, да знаеш.

Тази завоалирана покана за флирт увисна в горещия влажен въздух между двамата. И за втори път Сакс разбра, че не се усеща ни най-малко изкушен. Което или се дължеше на факта, че Кара седи на метър от него и ги наблюдава, или пък Коул беше прав, че явно отдавна не е лягал с жена.

По дяволите. Ами ако излязат верни казармените приказки, че който не го ползва, му ръждясва? Сакс винаги си мислеше, че сексът е като карането на колело — няма как да забравиш как се прави, независимо от колко време не си пробвал.

Реши да не мисли за това сега.

— Значи вие двамата ще бъдете в колата?

— Аз съм кметът — каза Джералд Гарднър. И изпъна гърди, облечени в официален син костюм.

— А аз съм „Мис Гостоприемство“ на Шелтър Бей. — Шери му хвърли огромна белозъба усмивка, съвсем подходяща за „миска“, от която по лицето ѝ не се появи нито една бръчка.

Мина му през ум, че тъй като вече е омъжена, технически би трябвало вече да е „мисис Гостоприемство“, но Сакс реши да не повдига въпроса.

— Е, винаги си била много гостоприемна — каза той вместо това.

— Благодаря ти, миличък. Старая се.

Тя го потупа по бузата и се усмихна престорено като героиня от старите любовни филми, които беше гледал в киното „Тройс плейс“ в Багдад. По принцип романтичните ленти не му бяха любими, но точно тогава си прекарваше страхотно с една много секси военна служителка с хубава кестенява коса, която пък си падаше по Джейн Остин. А и филмите с Чък Норис доста му бяха омръзнали.

— В такъв случай — включи се Кара в разговора — аз се захващам с работа.

И макар че не беше почувствал нищо, когато Шери залепи силиконовите си цици до гърдите му, сега Сакс осъзна, че много му се иска не тя, а шериф Конуей да седи до него в парадния автомобил.

Тя тъкмо се обръщаше да тръгне, когато едно русо момченце, което сякаш беше одрало кожата на Джаред Конуей, се затича през

поляната към тях.

— Здравсти, мамо — викаше то с цяло гърло. — Виж какво спечелих, като хвърлих футболна топка през автомобилна гума!

Той размахваше над главата си сив плюшен кит.

Ако бяха в големия град, Кара сигурно щеше да се въздържа от емоционални прояви, когато е облечена с униформа. Сега обаче, доказвайки, че животът в малкия град наистина е различен, тя клекна и здраво го прегърна.

— Браво, моето момче! — каза тя.

— Татко ти беше един от най-добрите играчи в гимназиалния отбор на Шелтър Бей — обади се Сакс — Сигурно от него си взел тая точна ръка.

Момчето погледна нагоре към Сакс. Явно не беше особено впечатлено от бляскавата бяла униформа, защото каза:

— Моят татко е бил герой.

— Абсолютно — съгласи се Сакс.

Малката брадичка, която Сакс успя да разгледа по-добре отблизо и видя, че има същата трапчинка като майчината, се повдигна нагоре.

— Ако беше тук, щяха да организират парад заради него. — Синът на Джаред не добави „а не за теб“, но подтекстът стана ясен на всички присъстващи.

— И представа си нямаш как ми се ще да беше точно така — каза Сакс. — И двете неща — той да е тук и парадът да е за него. — И това си беше чистата истина. Той протегна ръка: — Аз съм Сакс Дюшет. Бях приятел с татко ти в гимназията.

Едната ръчичка продължаваше да стиска плюшения кит. Другата беше притисната до тялото му.

— Никога не е говорил за теб.

Явно щеше да е трудно. Сакс реши, че ако *неговият* баща го бяха убили, когато е бил на възрастта на Трей Конуей, той сигурно едно време щеше да бъде още по-голям калпазанин, отколкото беше навремето.

— Имал е по-важни неща, за които да говори — спокойно каза Сакс. — А и най-добрият му приятел беше брат ми Коул.

— Коул е бил морски пехотинец. Като тате.

— И като *нашия* тате. — Сакс намигна на Кара. — Всички мъже в нашия род са по традиция морски пехотинци чак до Арсено Дюшет,

който се е бил с Анди Джаксън в битката за Нови Орлеан. Аз съм единствената черна овца.

Момчето не се развълнува много от тази информация. Сакс си каза наум, че именно той от седмици наред разправяше на всички, че не е никакъв герой. Явно синът на Кара беше напълно съгласен.

— Трябва да тръгваме, Дюшет. — Джералд хвърли нетърпелив поглед към лъскавия си златен ролекс, който, заедно с прекалената официалност на поведението му, повече отиваше на някой богаташ в големия град, отколкото на човек, който е наследил банка и автокъща в забутано градче на брега на Орегон.

— Хората явно се забавляват — отговори му Сакс. — Едва ли ще имат нещо против да изчакат още малко. — После погледна сина на Кара. — А ти какво ще кажеш да дойдеш с мен в колата?

Покритото с лунички челце се набръчка. Кара имаше такива лунички, като беше малка. Сакс се зачуди какво ли е станало с тях. Къде са отишли. Като си помисли, че трябва да провери и по тялото ѝ дали има, хормоните му завряха. Това беше обнадеждаващо. Явно още не беше „ръждясал“.

— С теб? На парада?

— Ами да. Ще заместваш татко си. Струва ми се, че Джаред Конуей заслужава това признание.

— На погребението дойдоха войници и стреляха във въздуха. Когато го убиха, той беше полицай, но човекът от корпуса на пехотинците дойде у нас и каза, че тате заслужавал военни почести.

— Точно така, съвсем заслужено. Ще ми се да бях дошъл и аз, но по онова време и аз бях на война.

— И моят татко се е бил с лошите на война. — Хладината не беше съвсем изчезнала, но лека-полека се стопяваше.

Трей погледна майка си.

— Мамо?

Тя от своя страна погледна Сакс. Внимателно, като че ли търсеше къде е уловката.

— Ако беше на моето място, Джаред щеше да направи същото — тихо каза той.

— Да. — Устните ѝ леко се усмихнаха, а погледът ѝ омекна при думите на Сакс. — Сигурна съм, че щеше да го направи.

Тя посегна и разроши косицата на сина си.

— Приятно прекарване.

— Мерси! — И покритото с лунички лице светна от радост.

— Не благодари на мен — каза тя, — а на господин Дюшет.

Той погледна към Сакс пак със сериозно личице.

— Благодаря ви, господине.

— За мен е удоволствие. — Сакс сложи ръка на рамото, облечено с тъмносиня тениска, на която имаше картинка с разярен булдог и надписа „Татко ми е американски морски пехотинец. Той е моят герой.“

Той вече тръгваше към колата, когато Кара се пресегна и докосна ръката му.

— Благодаря — каза тя.

— Няма за какво. Аз наистина мисля това, което ти казах, Кара. Този парад би трябвало да е за Джаред. Но ще направя всичко по силите си, за да го представя достойно.

Както беше обещал на човека, който по-късно стана неин съпруг. А това се оказа много по-трудно, отколкото Сакс си беше представял.

16.

— Хубава кола — каза Сакс на Джералд, когато той извади от гаража форд феърлайн кабриолет от 1959 г. Сакс смяташе, че когато комплиментът е заслужен, човек не трябва да го премълчава. Освен това щеше да му е нужно одобрението на Джералд за заема, с който да ремонтира „Бон тан“. — Изглежда така, както когато за първи път са я извели от шоурума.

Банкерът/автотърговец/погребален агент се наду като паун.

— Аз лично я възстанових в този вид.

— Страхотна работа си свършил. — Колата беше лъсната до блясък.

— Името ти трябваше да го напишат с по-големи букви — отбеляза Трей, като четеше малкия надпис в черно и бяло „Добре дошъл у дома, сержант Дюшет“ на задната врата. Затова пък огромните реклами на автокъща „Гарднър“ покриваха и двете предни врати, както и почти целия багажник.

— Джералд има какво да рекламира — великодушно отбеляза Сакс. — Аз нямам.

— Надписите за автокъщата бяха готови, правила сме ги за други случаи — с неудобство каза Гарднър. — А пък надписът за теб такъв са го направили в печатницата.

— Много си е хубав.

Сакс реши, че нищо няма да спечели, ако посочи липсващото „т“ в името си. Особено като се има предвид, че почти със сигурност не е станало случайно. Джералд му имаше зъб още от едно време, защото, макар че неговият баща купуваше екипите за бейзболния отбор на Шелтър Бей, бащата на Сакс, треньор на отбора, почти винаги го оставяше да търка резервната скамейка.

Люсиен беше обяснил както на самия Гарднър, така и на баща му, че в решението няма нищо лично. Просто според него Джералд хич не го бивало с бухалката. Още по-лошо Джералд хвърлял като момиче.

Оркестърът от гайди и ударни на Шелтър Бей водеше парада, оглавен от красиво маршируващия ръководител на ударните инструменти с висока шапка и обграден от три хубави гимназистки с блестящи облекла, които високо вдигаха жезлите си.

Зад колата облечени в униформи ветерани от войните в Корея, Виетнам и Персийския залив показваха, че още са във форма, като стегнато маршируваха под звуците на военна музика от високоговорителите, качени на камион с плоска каросерия заедно с тримата все още живи ветерани от Втората световна война.

Хората временно изоставиха сергиите и будките и се подредиха от двете страни на шосето. Онези от тях, които бяха служили в армията, козируваха при минаването на кортежа, което беше малко странно, понеже Сакс нямаше офицерски чин и нямаше навика да му козируват. Останалите мъже и жените стояха изправени с ръка върху сърцето.

Децата махаха с флагчета, чуваха се поздравителни викове и скандиране на името му, когато минаваше край множеството. Това беше още по-странно от козируването.

Гарднър шофираше, а Шери драматично махаше на тълпата от предната седалка. Тъй като не искаше хората да си помислят, че той се отнася презрително към това, че са дошли да го поздравят за завръщането, макар да се чувстваше като пълен идиот, Сакс също помахваше.

— И моят татко има много медали — каза синът на Кара, гледайки украсените гърди на Сакс.

— Ти сам каза, твоят татко е истински герой. Справедливо са му дали медали за храброст.

— Предпочитам да имам татко, отколкото медали.

— Разбирам те. Моят татко беше във Виетнам, като бях малък. Много ми липсваше. И все се притеснявах за него.

— Обаче се е върнал.

— Да.

Тишина. След това дълга въздишка.

А после:

— Занесох ги в училище. Медалите. В една специална кутия, която терапевтката каза винаги да съм заедно с мама, когато я отваряме.

Сакс изведнъж усети, че се е приземил по средата на минно поле с този разговор. Една грешна стъпка и всичко ще избухне.

— А мама знаеше ли? — попита той много по-спокойно, отколкото всъщност се чувстваше.

— Да. Тя се притесняваше, но баба ме откара до училище и предаде кутията на учителката. След това ме прибра пак с колата, за да не я загубя. — Малкият завъртя драматично очи. — Все едно ще направя такава глупост.

— Хубаво е човек да внимава все пак.

— След като показах медалите, учителката предложи да съберем разни неща за войниците и да изпратим колет до Ирак.

— Чудесна идея.

— И мама така каза... Тя плаче някой път.

Майко мила! Значи минно поле наред плаващи пясъци.

— Така ли?

— Ами да. Плаче тихо, щото мисля, че не иска аз да я чуя, обаче понякога като ставам да пишкам през нощта...

Мисълта, че вдовицата на Джаред заспива, плачейки за него, удари Сакс право в сърцето. Той потърка гърдите си. Това не помогна.

Даже и да имаше представа как да говори с детето по толкова важна и лична тема, и да знаеше какво да каже, това определено не беше мястото. Затова Сакс реши да смени темата.

— Значи — каза той, докато се обръщаше, за да помахна и на хората от другата страна на улицата — харесваш китове, а?

— Супер са. Татко ми ме заведе до „Морски свят“, когато живеехме в Калифорния. Там имаха китове убийци, които бяха дресирани да правят номера. Много готино. Обаче ми беше мъчно за тях, щото не са свободни в океана.

— Лоша работа е да си затворник. — Сакс това го знаеше от личен опит.

— Татко каза, че не им викали убийци, защото убиват хора. И че даже не били китове, а големи делфини.

— Косатки — каза Сакс.

— Да. Обаче, макар че ги хранят с риба и така нататък, пак ми беше мъчно. Те не са от животните, които могат да живеят с хора. Като кучета и котки. Тате обеща, че ще идем в кучешкия приют да изберем кученце другата събота и неделя след „Морски свят“. Ама после го

застреляха. — Очите на детето подозрително заблестяха и сърцето на Сакс се сви още повече. — Много му се ядосах заради това.

Господи, дай ми сила да не оплескам нещо.

— Моят татко още е жив. Обаче загубих приятели през войната. Така че те разбирам много добре защо си сърдит, нормално е.

— И терапевтката каза така. — Той притисна до гърдите си плюшения кит, все едно беше кученцето, което така и не беше получил, и погледна Сакс с големите си сини очи. — Според теб татко знае ли, че не съм му се сърдил нарочно?

— Сто процента. — Сакс, който си имаше достатъчно проблеми със собствените си призраци, не можеше и да си представи какво е да си на осем години и да те преследват мисли за неща, които са можели да се случат. — Аз пък си имам куче.

— Наистина ли? — Момчешкото любопитство успя да избухта тъгата. — Каква порода е?

— Не съм много сигурен. — Тази Шери как издържаше, по дяволите? Войниците уж са силни мъже, обаче ръката му вече започна да се схваща от това глупаво махане. Добре, че улицата не беше много дълга, че можеше да си загуби ръката, преди циркът да приключи.

Пак смени ръцете и се обърна на другата страна.

— Според мен е някаква кръстоска между ирландски вълкодав и бронетранспортър. Обаче като лае, звучи досущ като тюлен. Ама не „тюлен“ от военноморските. А истински, от тези с плавниците, които ядат риба.

Малкото луничаво личице се сбръчка така, че много заприлича на майчиното.

— Това е шега, нали?

— Ами, чакай да я видиш и да я чуеш. Сам ще решиш.

— Веднъж дойде една госпожа да ни говори в училище. За работата на ветеринаря.

— Сигурно доктор Тиърнън.

— Точно. Тя ръководи и приюта. За кучета и котки, които си нямат дом. Искях да идем да го разгледаме, обаче мама каза, че понеже и двете с баба работят, няма да е честно за животното.

Сакс даже си представи тона, с който Кара е казала тези думи. Въпреки всичките ѝ твърдения, че с майка ѝ са коренно различни,

между двете жени всъщност имаше повече общо, отколкото самите те осъзнаваха.

— Може би е права по този въпрос. Майките обикновено много ги разбират повечето работи. Обаче Велкро е достатъчно голяма, за да има и за теб.

Пак бръчкане на челцето. Мъничките предни зъби — единият даже беше паднал — прехапаха долната устна.

А после:

— Ти я наричаш Велкро, щото не иска да се отлепи от теб, нали?

— Виж как позна! Ти си много умно момче. Може пък да ми помогнеш да я обуча. Досега се е научила само да донася разни работи. Макар че невинаги донася обратно, каквото ѝ хвърля. Обаче в яденето и спането много я бива.

— Не знам дали мама ще разреши.

— Ние с майка ти сме стари приятели. Остави на мен и мисля, че ще успеем да я склоним.

— Супер! — Отново усмихнат до уши, той вдигна победоносно юмруче. Синът на Кара най-после се вля в общото празнично настроение и лудо замахна към тълпата.

Усетил същото облекчение, все едно е избягнал смъртоносно сражение, Сакс изпусна дълго сдържания дъх, усмихна се както подобава на завърнал се у дома герой и си припомни, че колкото и да е лошо положението, поне се беше прибрал въпреки жив и здрав.

За разлика от неговите призраци.

И за разлика от Джаред Конуей.

17.

Дани Съливън, племенникът на Джон, още приличаше на Дони Озмънд. Имаше същата въздълга коса, която падаше над челото му, мили очи и трапчинки, които се появяваха на бузите му, като се усмихне.

А той се усмихваше широко, докато излизаше иззад сергията, където прилежно продаваше издялани от дърво морски животни, птици и морски фарове, измайсторени от вуйчо му, за да отиде при Кара и Фейт.

— Страхотен ден! — Дани поздрави и двете с озмъндовата си усмивка. — Браво Кара, страхотна работа свърши да държиш нещата под контрол!

— Благодаря. Все пак Шелтър Бей не е като „Закон и ред — умисъл за престъпление“. Най-тежкият проблем, който имахме с Джон, беше да озаптим Рон Бонъм и Джим Флин, които се опитваха да се сбият. Обаче даже и това не беше много вълнуващо, понеже бяха изпили толкова бира, че не можеха да станат от местата си.

— Вуйчо Джон каза, че ги закарал в шерифството да изтрезнеят.

— Няма да стоят там дълго. Ще ги пусне довечера, стига жените им да дойдат да си ги приберат.

— Ако бях на мястото на Рон, най-вече след като преобърна щанда със сладкишите, щях повече да се страхувам от жена си, отколкото от теб и Джон.

— Е, да, особено когато паят с боровинки на Памела, с който тя спечели щатското състезание, се оказа разплескан на тревата, и аз не бих искала да съм в колата при семейните разисквания — съгласи се Кара.

— За какво се скараха?

— Много не им се разбираше какво говорят, но според свидетелите не могли да стигнат до съгласие кой е най-хубавият мач в чест на Гражданската война за всички времена. — Ежегодното състезание между футболните отбори на Орегонския щатски

университет и Орегонския университет датираше още от 1894 година и беше сред най-очакваните събития на сезона. Всеки истински почитател си имаше мнение кой е най-хубавият игран досега мач. Едно нещо, за което всички се съгласяваха, е, че в тази „гражданска война“ няма неутрални — или предпочиташ черното и оранжево на „бобрите“, или зелено и жълто на „патиците“. И двете цветови комбинации изглеждаха ужасно, ако ги облече жена, помисли си Кара.

— Та Рон, който е от феновете на Орегон, настояваше, че най-хубав е мачът от 2008 година — разкри тя.

— Мъгливият мач — каза Дани. — Даже телевизионните камери накрая не можеха да следят къде е топката. Но „Патиците“ все пак биха.

— Явно. Обаче Джим, който е учил в Орегонския щатски университет, настояваше, че бил мачът от 1962 година.

— Да, техният нападател ритна топката в спирала, която случайно се удари в крака на един от „Патиците“ и отскочи в ръцете на „Бобрите“. Куотърбекът Тери Бейкър хвърли тринайсетметров пас и донесе на „Бобрите“ победа и пътуване до финала във Филадельфия. А самият той получи трофей за най-добър футболист.

— Какво е това при мъжете — да не могат да си спомнят, че са им поръчали да купят хляб от магазина, обаче да помнят някакъв си футболен мач до най-дребната подробност?

— Турнирът не е някакъв си футболен мач. Това е цяла религия. А и аз съм учител по история. — Трапчинките се появиха на приветливото му лице. За съжаление обаче Кара не усети нищо в себе си да трепне. — Обичаме да се вглеждаме в миналото. Даже точно тази сутрин си спомних роклята, която ти носеше на абитуриентския. Страхотно изглеждаше.

— Беше някакъв кошмар от пурпурен тюл. — Кара даже се чудеше откъде ѝ беше дошло да се издокара в стила на петдесетте години. Цветът отиваше на червеникавокестенявата ѝ коса, обаче разните воланчета и подплата бяха абсолютен ужас.

— Според мен беше много хубава. Женствена... Знаеш ли, мислех си...

— Здравсти, майче!

Спаси я синът ѝ.

Кара тъкмо се бореше да измисли някакъв начин да откаже предстоящата покана, когато Трей се затича към нея, ухилен до ушите. Тя се опита да си спомни кога за последен път го е виждала толкова безгрижен и щастлив и не можа да се сети.

Освен това беше вир-вода мокър.

— Какво си направил?

— Нищо. Обаче познай какво?

— Какво?

— Сакс каза, че мога да му помогна да обучи Велкро.

— Господин Дюшет ти каза за кучето?

— Да. Обаче ми каза да му викам Сакс. Може ли?

— Ще видим.

Широката усмивка се изпари като сутрешна мъгла, разпръсната от слънцето. Раменцата се свиха нещастно. Приличаше на илюстрация на тъжно осемгодишно момче.

— Винаги като кажеш това, значи „не“.

— Невинаги — отбеляза Фейт, която беше дошла на празненството след смяната в болницата. — Понякога на родителите им трябва малко време да обмислят нещата.

Той измърмори нещо под носа си.

— Моля? — попита Кара.

— Нищо.

Кара направо се изкуши да погледне към полицейските си кубинки, за да провери дали не са се превърнали във вещерски обувки с извити върхове. Като гледаше как радостта се изпарява от лицето на сина ѝ, тя се почувства като злата вещица от Запада.

— Казах, че ще помисля — напомни му тя. — А ти още не си ми казал какво се е случило.

— С дрехите ти — добави Фейт, когато въпросът на Кара беше посрещнат с неразбиращ поглед.

— Чисто мокър си — отбеляза Кара.

— А, това ли? — Той погледна подгизналата си пехотинска тениска. — Аз със Сакс се бихме с водни пистолети. И аз спечелих!

— Браво на теб! И се казва „Аз и Сакс“ — механично го поправи Кара.

Огледа се наоколо и, естествено, видя Сакс, тръгнал към тях, придружен от огромното си куче.

Първата ѝ мисъл, когато видя водните пистолети в ръцете му, беше, че не иска Треј да играе на война. Разните пластмасови фигурки на различни бойци са едно нещо. Все пак Джаред беше купил тези играчки за сина им през годините за рождени дни и за Коледа. Бяха малки и не приличаха на истински.

Естествено, жълто-зелените водни пистолети не приличаха по нищо на истински оръжия. Но, макар че самата тя беше полицај второ поколение, самата идея Треј да стреля по някой даже и на ужким не ѝ харесваше.

— Това са просто играчки — измърмори Фейт, когато момчето се затича към мъжа с кучето. — Ти носеше един смешен пистолет в розов кобур навсякъде, когато беше колкото него.

— Тогава времената бяха различни. Не си спомням деца да са разстрелвали съучениците си в класната стая, когато бях малка.

— Не можеш да го държиш изолиран от света. Освен това миналата вечер, когато ти разследваше посегателството срещу пощенската кутия, той изобрети доста приличен пистолет от конструктора си.

— Това не си ми го казвала.

— Прибра се късно. А и прецених, че не е толкова важно. Имам снимка на баща ти, преоблечен като Даниел Буун^[1] за нощта на Все Светии, с кожената шапка и пушката. Ти пък се правеше на Ани Оукли^[2]. Пък виж, и двамата сте станали чудесни хора.

— И аз така казвам — обади се Дани Съливън, за когото Кара дори беше забравила, че е още там.

Като разбра, че той все още чака отговор, тя каза:

— Съжалявам, но не си падам много по излизане на срещи.

— И по яденето ли не си падаш?

— Разбира се, че си пада — намеси се Фейт.

— Мислех си дали не може да хапнем в „Рибената къща“ по някое време другата седмица. И след това да видим блус клуба на плаза Кенън.

— О, Дани — каза Кара, едва потискайки въздишката си. — Просто не е подходящ момент. Занимавам се с един нов случай, който изисква много внимание, а имам и едни стари папки, които искам да прегледам, а освен това и Треј...

— Аз ще гледам Треј — някак твърде активно се намеси Фейт.

— Само една вечеря — каза пак Дани, явно, за да ѝ покаже, че той не иска да участва в сватовническите напъни на собствената ѝ майка. — Човек все трябва да яде, нали така?

— Ще трябва да е рано вечерта... — поколеба се тя.

— Ще те върна у вас преди десет.

С периферното зрение тя видя, че Сакс се приближава, докато Трей подскачаше и се въртеше около него също толкова ентузиазирано, колкото и кучето.

Синът ѝ не беше единственият мокър. Бялата тениска, в която Сакс се беше преоблякъл след парада, беше полепнала по мускулестите му гърди така, че през нея премина вълна от възбуда, на каквата трапчинките на Дани Съливън не можеха и да се надяват.

Господ да ѝ е на помощ, може би в крайна сметка *наистина* си падаше по лоши момчета.

— Вторник — отстъпи тя. — Ще се опитам да приключа работа до шест часа. Може да се срещнем в участъка, ако не е проблем за теб. — Щеше да се чувства като гимназистка, ако дойдеше да я вземе от къщата на майка ѝ.

— Значи в шест. — Усмивката му беше бърза, весела... и напълно безобидна. След като успешно приключи мисията си, той се върна към сергията с дърворезбарските произведения, като мина покрай Сакс.

— Гледай ти каква работа — измърмори Фейт, докато двете наблюдаваха как двамата мъже си размениха враждебни погледи. — Май се появи и конкуренция.

— Мисля, че си правиш много прибързани изводи.

— Може и така да е. — Докато Сакс продължаваше да върви към тях, Дани се подаде на импулса и му хвърли необичайно студен поглед през рамо. — А може и да не е. Разбира се, Сакс Дюшет е абсолютно неподходящ кандидат. Но няма лошо една жена да има повече ухажори. — Тя се усмихна — Така че да ги държи в напрежение.

— Не знам кое е по-лошо — промълви Кара, — да те слушам как използваш думата „ухажор“ или самата мисъл да имам такива.

— Шери Арчър понякога много ме дразни. И определено се зарадвах да разбера, че се чувстваш добре при мен. Но в едно нещо е права.

— И какво е това нещо?

Погледът на майка ѝ отново проследи двамата мъже — първо единия, после другия.

— Че е крайно време да продължиш напред. — Изражението на лицето ѝ, което обикновено ставаше каменно, когато се споменеше името на Сакс Дюшет, донякъде се смекчи, докато наблюдаваше как внукът ѝ гледа с възторг бившия „тюлен“. — Заради теб самата. И сина ти.

[1] Даниел Буун (1734 — 1820) е американски пионер, изследовател и народен герой. — Б.пр. ↑

[2] Ани Оукли (1860 — 1926) е останала в американската история като една от най-добрите майстори на стрелбата. — Б.пр. ↑

18.

Най-после му беше обърнала внимание. Като вниманието, което той от години беше пазил само за нея. Сакс винаги е бил наясно, че сърцето на Кара принадлежи на Джаред. Въпреки онази злополучна целувка той се съмняваше, че тя изобщо някога е мислила за него по начина, по който той мислеше за нея.

Онази нощ, когато тримата с Джаред и Коул се бяха напили на плажа, преди двамата да заминат за казармата, Джаред, който също като Коул беше една година по-голям от Кара и Сакс, го беше помолил: „Да се грижиш за моето момиче, докато ме няма“. Сакс нямаше как да откаже.

Може би, защото мозъкът му беше размътен от литрите изпита бира, той тогава не осъзна, че му предстои да научи значението на думата мазохист.

Тази последна година от гимназията беше останала в спомените на Сакс като най-хубавата и най-лошата година в живота му. Най-хубавата, защото, изпълнявайки поръката на Джаред, той си имаше извинение да прекарва повече време с Кара. Да я вози с колата до училище, да я връща вкъщи и даже — колкото и блудкаво сантиментално да звучи — да ѝ носи раницата.

Когато се върна за първи път в Шелтър Бей преди няколко седмици и се качи в камарото, което баща му така старателно беше поддържал, и макар да знаеше, че това е физически невъзможно, Сакс можеше да се закълне, че в колата още се усеща уханието на ягодовия шампоан, който тя едно време използваше.

Старите спомени, от които беше странил през всичките години на брака ѝ, го връхлетяха като пролетна буря. И макар да нямаше нищо по-естествено да се отбие през шерифската служба, за да каже „здрости“ на старата си приятелка, той беше решил да запази дистанция.

Сега обаче, като гледаше колко настойчиво я ухажда Дани Съливън, Сакс осъзна, че пазенето на дистанция не е най-доброто

решение. Особено като се има предвид, че бившият спортист и понастоящем учител беше точно от типа мъже, който Фейт Бланшар би предпочела за дъщеря си.

Съливън беше приятен човек — симпатичен, почтен, а и като учител сигурно беше добър с децата. И тъй като никога не беше ходил на война, вероятно нямаше разни проклети призраци, които да го преследват.

Освен това изобщо не беше подходящ за Кара Бланшар Конуей.

Естествено, само защото Съливън не беше подходящ, не означаваше, че Сакс е подходящ.

Всъщност, ако си говорим истината, може би това е единственото нещо, с което той и д-р Фейт Бланшар бяха в пълно съгласие — той несъмнено е най-неподходящият мъж на планетата за Кара точно в този момент.

Сакс го знаеше.

Тя винаги е била вярна и постоянна. И даже и ако той се окажеше привърженик на принципа „докато смъртта ни раздели“ като брат си Коул, Кара заслужаваше повече от това да се забърква с човек, който води със себе си в леглото цял екип призраци на мъртви войници от спецчастите.

19.

Как става така, мислеше си Кара, докато седеше на донесеното от майка ѝ одеяло за пикник и гледаше фойерверките, че когато е със Сакс, усещането беше едновременно толкова познато и странно притеснително.

Винаги беше мислила за него като за приятел. Не. Като за *приятел на Джаред*. От деня, когато за първи път го беше видяла при люлките, Джаред Конуей застана в центъра на всичките ѝ отношения с останалите хора. Той беше яркото топло слънце, около което се въртяха всички други, които тя познаваше. И понеже Джаред беше много общителен, всичките му многобройни приятели бяха свързани с нея по различни начини пак заради връзката ѝ с него.

Тя беше усетила, че има някаква уговорка между нейния годеник и Сакс още в деня, когато Джаред и Коул се качиха на автобуса на „Грейхаунд“ за първия военен лагер в Парис Айлънд.

Макар че беше планирала сама да закара Джаред до закусвалнята на автогарата, а след това да се върне сама вкъщи, след като му е помахала със смела усмивка и, естествено, малко сълзи, Сакс се беше появил в дома ѝ, с Коул на предната седалка, а Джаред, настанен на задната седалка на камарото.

Сега, като се опитваше да си спомни, след като прегърна Джаред с една ръка в нещо като „мъжка прегръдка“, Сакс се беше оттеглил назад заедно с родителите си, като остави Джаред и нея да се сбогуват насаме, доколкото това е възможно в присъствието на още трима заминаващи и техните семейства.

Кара се държа толкова смело, че сама се изненада от себе си. Някак си успя да преглътне сълзите, които смъдяха под клепачите, и само повтаряше на Джаред, че всичко ще е наред и ще му пише всеки ден. Едно обещание, което изпълни изцяло.

След това, когато автобусът най-сетне изчезна в пелената от ситен дъждец, който цяла сутрин не спря да вали, без да каже нито дума, Сакс се доближи до нея с бавната си тежкарска походка, заради

която половината момичета в гимназията припадаха по него, хвана я за ръка и я поведе като малко дете към колата.

А после, вместо да я върне обратно в празната къща, той тръгна с колата без посока.

Дали минаха минути, часове или цяла вечност, тя не знаеше, но камарото се носеше по крайбрежните шосета, докато тя плачеше, захлупила лице в дланите си.

Когато най-сетне сълзите секнаха, той без думи извади пакетче салфетки от жабката и ѝ го подаде.

После я върна в града, където спря пред витрината на „Дейри куийн“ и поръча две мелби с шоколадова заливка и по чаша черешов сок за двамата.

Не каза нито дума, докато не стигнаха до дома ѝ. Който беше празен, понеже и двамата ѝ родители бяха на работа. Пак я хвана за ръка — по-скоро както се води детенце, отколкото момиче, в което си влюбен — и я изпрати до вратата. По онова време в Шелтър Бей никой не заключваше вратите, затова даже нямаше за какво да я чака, докато извади ключа си.

Вместо това той сложи длани на раменете ѝ и с най-сериозното изражение, което някога беше виждала на лицето му, я погледна в зачервените и подути от плач очи и каза:

— Всичко ще се оправи, Кара. *Ти* ще се оправиш.

Сега, усещайки почти физически присъствието на бившия войник, седнал от другата страна на сина ѝ (Трей беше настоял Сакс да остане), тя си спомни, че понеже успокоителните думи ги изрече точно Сакс, а не някой друг, тя му беше повярвала.

Фойерверките бяха синхронизирани с музиката от огромните тонколони. Когато диджеят от местното радио, който водеше събитието, беше обявил, че иска да използва стария топ в парка, както и петнайсет облечени в униформи от Гражданската война актьори, които да стрелят с мускетите си за финала, Кара отначало се стресна. Но както повечето радиоводещи, той явно беше роден сладкодумец и след като приключи с обяснението как и защо това ще се превърне в кулминацията на тържеството, тя реши, че изстрелите с топа и от мускетите едва ли ще са по-голям риск от самите фойерверки. Освен това бяха паркирали пожарния автомобил наблизо за всеки случай.

— Увертюрата „1812“ е композирана, за да се отпразнува победата на руснаците над французите — обясни тя на сина си, докато нощното небе избухваше в ослепителни цветове, придружени от възторжени възклицания на множеството. — Както чух от Джеймс Томпсън по радиото, когато половинмилионната френска армия нахлула в Русия, на хората им било казано да отидат на църква и да се молят за чудо, което да защити отечеството и живота им.

Какво направих, по дяволите. В момента, в който думите излязоха от устата ѝ, Кара осъзна, че синът ѝ сигурно ще попита защо, след като той всяка вечер се е молил за живота на баща си, Господ все пак не му е дарил чудо.

— Чуваш ли това? — бързо попита Сакс, с което хитро отне на Трей възможността да повдигне болезнената тема. — Това е „Марсилезата“, френският национален химн. Първата част, която чу, бяха виолончела и виоли, които са малко тъжни инструменти, тоест за да ти покажат, че хората преживяват мъка. А сега това е битката между руската народна песен и френския химн. Така разказват за битката.

— Френската песен звучи все по-силно — отбеляза Трей.

— Точно така. Ама ти вярно си много умно момче — одобрително каза Сакс. — Това е, понеже французите жънат победи. Нещата вървят натам, че сякаш скоро всички в Русия ще трябва да ядат жабешки бутчета и кроасани.

— Аз обичам кроасани.

— Не съм срещал човек, който да не ги обича — съгласи се Сакс. — Сега това чуваш ли го? Когато музиката се смени?

Трей наклони главица и заслуша съсредоточено.

— Да.

— Това е друга руска народна песен. Танцова. И с нея Чайковски, руският композитор, който е написал увертюрата, ни разказва как царят — това е като пожизнен президент, само дете не го избират — заповядва на своя народ да спаси родината. И по цялата държава хората от всички села излизат от къщите и от църквите и потеглят към Москва.

— А ето в тази част. Москва е вече в пламъци, французите продължават да настъпват и май по всичко личи, че въпреки усилията руснаците са обречени.

— Много впечатляващо — обади се Кара, — че знаеш всичко това.

До тази вечер познанията ѝ за Чайковски се ограничаваха до постановката на „Лебедово езеро“, която беше гледала с майка си в Портланд, както и участието ѝ като снежинка в коледното представление на „Лешникотрошачката“ в четвърти клас на началното училище в Шелтър Бей.

— Получих пълна стипендия да уча музика в Бъркли, след като завърших гимназията — напомни ѝ той.

— Обаче не завърши. — *По дяволите.* Идваше ѝ да си отхапе езика. — Извинявай.

— Няма за какво да се извиняваш. Ако искаш вярвай, там се справях доста добре и ми беше приятно да уча за различните видове музика и историята ѝ и така нататък, но като дойде единайсети септември, как да кажа, свиренето вече не ми изглеждаше много подходящо занимание, затова, макар че майка ми никак не беше щастлива от мисълта, че момченцето ѝ ще ходи на война, аз завъртях руля и потеглих към ВМС.

Поредната изненада. Когато Коул дойде в Оушънсайд, за да ѝ помогне да пренесе тялото на Джаред до Шелтър Бей, той беше споменал, че Сакс е напуснал университета, за да стане „тюлен“, но тогава тя реши, че просто му е станало скучно в строгите академични среди. Или даже още по-вероятно — и сега се чувстваше ужасно заради това предположение — че са го изхвърлили, заради лошо поведение.

Това очевидно не беше вярно. Ясно се виждаше, че той продължава да обича музиката. И макар тя да знаеше, че той с неохота участва в тържеството, организирано в негова чест от общинарите, все пак неговото участие и това, че покани Трей да се качи с него в колата, беше обогатило живота на сина ѝ. А за това тя му дължеше огромна благодарност.

— Но тази вечер е прекалено приятна, за да мислим за такива неща — каза той, когато се чу пронизителното изсвирване на изстреляна във въздуха ракета. Тъй като го наблюдаваше внимателно, Кара видя как Сакс трепна, а след това застина на място, сякаш всеки мускул в тялото му застана нащрек. Беше виждала същото да се случва с Джаред и знаеше, че това е неизлечим спомен от войната, когато

свистенето на излитаща ракета предвестява не радост и светлина, а смърт.

Секунда по-късно, когато блестящите бели звезди на зарята бликнаха като фонтан, тя видя как той отново се отпуска. Но нагнетеното напрежение още се усещаше в тялото му.

— И така — продължи той разказа за увертюрата, — в последния момент бог се намесва и изпраща свирепа зима. По-тежка и мразовита зима Русия никога не е преживявала! А пък аз съм бил там и мога да ти кажа, че руските зими наистина са кучи студ.

— Чувам вятъра! — Трей заподскача от вълнение. Кара не го беше виждала в такова настроение, откакто Джаред се върна след първата мисия от Ирак. Преди нещата у дома да станат напрегнати и неприятни.

— И аз го чувам — додаде тя.

— Музиката, когато е майсторски направена, може да създава направо свирепи образи — каза Сакс. — Ето сега французите се опитват да минат в отстъпление, обаче оръдията им са замръзнали в земята. И тогава руснаците завземат оръдията и ги обръщат срещу тях... След една минутка ще чуеш как звънят всички църковни камбани, а оръдията стрелят победоносно, докато руснаците благодарят на бога и празнуват спасението от врага.

— Господин Томпсън каза, че композиторът първоначално планирал шестнайсет истински оръдия да гръмнат при изпълнението на тази част. — Кара беше доволна, че и тя може нещо да добави към разговора. Това беше и аргументът на убедителния диджей да се използва старото оръдие в парка.

— Правилно е казал — добави Сакс. — Чайковски даже направил електрическо табло с бутони, по един бутон за всяко оръдие. Наистина сложна система. Явно прекалено сложна за онова време, затова не му позволили да я изпробва.

Макар че не обичаше да мисли за себе си по този начин, Кара все пак трябваше да признае, че като всички полицаи, а защо не и като всички хора изобщо, беше склонна да преценява хората по стереотипи. Светът и особено нейната работа бяха доста по-лесни за ориентирване, когато нещата са в черно и бяло — има добри и лоши и всеки носи на гърба си невидим етикет като тези, дето ги лепяха в училище.

Обаче Сакс Дюшет никога не се побираше лесно в готовия калъп. Тя знаеше, че повечето хора в Шелтър Бей, включително родната ѝ майка, го познаваха само като „луда глава“. Но заради обещанието, което Сакс беше дал на Джаред, тя успя да види една друга страна от личността му — нежната, загрижената, готовата да защити.

Разбира се, и двете му лица бяха греховно привлекателни. Не че някога си беше позволила да мисли по този начин.

Освен една-единствена вечер.

— Много жалко. — Трей прекъсна тези неспокойни спомени. Не беше се сещала за целувката от години. А сега сцената се превърташе в главата ѝ отново и отново като безкрайно повтарящ се филмов кадър. — Жалко, че не са използвали оръдия.

— Вярно. — Сакс посегна и разроши косичката на сина ѝ. — И аз винаги така съм мислил.

Секунда по-късно единственото оръдие в града гръмна тържествено. Кара въздъхна от облекчение, че гюлето не беше отнесло нечия ръка. Мускетите също стреляха във впечатляващ синхрон с възторжената музика, а като финал цялото небе сякаш избухна в ослепително червено, бяло и синьо чудо на пиротехниката.

Събралото се множество, сякаш затаило заедно дъх, мълчеше. А след това, когато угасна и последната звезда от зарята, всички избухнаха в аплодисменти.

Както се пееше в онази стара песен на Джим Кроус, някои неща човек просто не бива да прави.

Не бива да плюе срещу вятъра. Да дърпа наметалото на Супермен. Или дявола за опашката.

А едничкото нещо, което пазител на реда никога не трябва да прави, за да не урочаса всичко, е да си каже — или даже да си помисли — „Колко тихо и спокойно е всичко“.

Все пак Кара мислено се поздравяваше, че най-голямото обществено събитие от мандата ѝ като шериф беше преминало без сериозни инциденти. И точно в този момент все още задименият въздух над парка беше пронизан от човешки писък.

20.

Беше станало нещо лошо. Можеше да е по-зле. Но все пак ситуацията никак не беше розова.

Дани Съливън, който според свидетелите бил вече прибрал дърворезбите на вуйчо си и седял на сгъваем стол, за да гледа зарята, лежеше по лице върху тревата. Лицето му или поне това, което се виждаше от него, беше окървавено, а от раната на тила му продължаваше да тече кръв.

Добрата новина е, че диша, обяви майката на Кара, която веднага провери дишането му и пулса и повдигна окървавената му глава. Лошата новина беше, че е в безсъзнание. Кара бързо сложи ръкавиците, които беше грабнала от служебната си кола, повдигна подгизналата с кръв коса и — *по дяволите* — видя рана от куршум.

Мъждукащите газови фенери от викторианската епоха, макар да придаваха подходяща атмосфера на площада, не хвърляха почти никаква светлина. А сега й трябваше мощен прожектор. Единствената алтернатива беше да включи допълнителния фар на патрулната кола.

Хората реагираха на стрелбата различно. Наоколо веднага се насъбраха няколко зяпачи, които наблюдаваха какво се случва около пострадалия, все едно гледат епизод на „От местопрестъплението: Шелтър Бей“.

Други, когато мълвата се разнесе из събралото се множество, бързо грабнаха одеяла, хладилни кутии и деца и се изнесоха към колите си, уплашени да не би в тълпата да дебне масов убиец и те да са следващите му жертви.

— Ще ни трябва въздушен превоз до хирургията в Портланд — каза Фейт, докато продължаваше го преглежда. Появи се вуйчо му и зае мястото й. — И то веднага.

— Точно това правя — каза Кара, набирайки спешния номер от мобилния си телефон.

— Кой би искал да застреля Дани нарочно — каза Джон явно много разтревожен. — Сигурно е заблуден куршум. Някой идиот е

стрелял във въздуха уж да се включи в празненството.

— Най-вероятно е точно така — съгласи се Кара. После се изправи, извади фотоапарата, който беше донесла, за да снима сина си, и започна да фотографира. Разбира се, бюджетът на Шелтър Бей не стигаше за полицейски фотоапарат да не говорим за професионален фотограф.

— Налага ли се да го снимаш? — възрази Джон. Знаеше, че и на нея нямаше да ѝ се понрави, ако застреляният беше Трей.

— Дори и ако *наистина* е било злополука, тъй като все пак е престъпление да се стреля с оръжие в рамките на града, това тук е местопрестъпление — кротко отвърна тя.

Ако Дани Съливън беше застрелян отблизо, сигурно мозъкът му щеше да е разпръснат по сергията. От друга страна обаче, веднъж я бяха извикали по сигнал в Оушънсайд на 4-ти юли. Седемгодишно момиченце, което си играело с пясък на плажа, беше простреляно в ръката от куршум, който впоследствие се оказа изстрелян на повече от три километра разстояние.

— Кога най-после идиотите ще разберат, че като стреляш, куршумът винаги пада някъде... — измърмори Джон.

Без да е сигурна дали апаратът ще направи добри снимки на това осветление, тя щракна и няколко кадъра със събралата се тълпа за всеки случай, ако случайно има късмета да забележи стрелеца в снимките. Понякога виновните остават на местопрестъплението, за да наблюдават драмата, която са създали. Имаше предчувствието, че за разкриването на този инцидент ще ѝ трябва много, ама много късмет.

Освен това имаше и логистичен проблем. За разлика от Калифорния, където досега щяха да са се събрали поне десетина полицейски коли с включени светлини и сирени, нейните служители се брояха на пръстите на едната ръка.

Знаеше, че ако му нареди, Джон ще остане на място, ще изпълнява инструкциите ѝ и ще разпита намиращите се наоколо. Но Дани му беше племенник. А в такива случаи мястото на роднините е при пострадалия. Нямаше намерение да попречи на своя заместник да придружи племенника си в болницата.

Ако обаче *тя* остане тук, значи Джон ще трябва да разпита Дани, когато той дойде в съзнание. Не ѝ се искаше изобщо да допусне, че

човекът, който така мило я беше поканил на вечеря по-рано, няма да дойде в съзнание.

Не че Джон О'Роарк не е добър полицаи. Но тя винаги беше обичала да държи нещата в свои ръце. А сам Джон беше признал, че тя има повече опит.

Ако обаче майка ѝ също замине с хеликоптера, както се готвеше да направи, и Кара отиде с тях, то кой ще се грижи за сина ѝ? В момента Трей беше под грижите на Коул Дюшет и годеницата му, за да не става свидетел на кървавата сцена.

— Аз мога да взема Трей у дома — предложи Сакс, което я накара да се зачуди дали вътрешният спор, който водеше, се е изписал толкова ясно на лицето ѝ. Или още по-притеснително — той пак е прочел мислите ѝ.

— И без това вече трябва да е в леглото.

— Няма проблем. Ще му намеря къде да спи вкъщи.

Само преди два дни тя в никакъв случай нямаше да повери единственото си дете на грижите на този мъж. Но тази вечер беше благодарна за предложението.

— Не знам колко време ще отсъствам.

— Не се притеснявай. — Той сви рамене — Утре е неделя значи няма училище. Ако трябва да преспи у нас, просто утре ще измислим закуска и после ще идем до строителния склад да търсим материали за „Бон тан“.

— Сигурно ще му хареса.

Тъй като така и никога не бяха живели в собствен дом, а само във военни бази, Джаред не го биваше много като домашен майстор даже когато не беше на мисия. А собствените ѝ умения се ограничаваха до сменянето на изгоряла крушка. В редките случаи, когато беше водила сина си в строителен хипермаркет, Трей като повечето момчета изпадаше във възторг от инструментите, които се продават там.

Сакс кимна все едно нито за момент не е очаквал тя да откаже.

— Значи се разбрахме.

Кара знаеше, че това е логичният отговор. Знаеше също, че ако Джаред беше тук, щеше да я посъветва да постъпи точно така в подобна ситуация. Но когато беше омъжена, никога не ѝ бяха минавали такива мисли за Сакс, каквито пълнеха главата ѝ през последните дни.

— Искам аз да му съобщя — каза тя, без да спори повече. — Да му кажа, че всичко ще е наред.

Едва беше изрекла тези думи, когато клепачите на Дани потрепериха и той отвори очи.

— Знам, че звучи като клише — изрече той. — Но какво, по дяволите, се случи?

— Нищо ли не помниш?

Той се намръщи от болка.

— Помня, че говорих с теб. И се опитах да те поканя на среща. — Въпреки сериозността на ситуацията устните му се разтегнаха в усмивка. — И после зарята. До финала.

Поклати глава и изохка. Кое то не беше учудващо предвид раната.

— След това всичко ми се губи.

— Амнезията е напълно разбираема при нараняване на главата — увери го Фейт, докато вече за трети път му мереше пулса.

— Значи нищо ми няма? — попита той.

— Пулсът ти е непостоянен — отговори майката на Кара. — Но да, справяш се чудесно за човек с рана от куршум в главата.

— Куршум ли?

— Сигурно е заблуден куршум — намеси се Джон. — Някой перко е стрелял във въздуха заедно с фойерверките.

По дяволите. Още докато Джон го успокояваше, Дани обърна очи и изглеждаше, че отново ще загуби съзнание.

Кара не смееше да диша, докато майка ѝ отново проверяваше пулса му. После Фейт се обърна към нея.

— Дотук добре. Иди да кажеш на Треј, а после си свърши каквото имаш да вършиш тук, на местопроизшествието. След това ела с колата до Портланд. Аз се съмнявам той изобщо да може да ти каже нещо полезно, но така или иначе няма да можеш да говориш с Дани, преди да излезе от операционната.

Това не беше най-доброто решение, но пък беше най-логичното. Само че ставаше още една причина да се чувства задължена на Сакс.

— Ако си спомниш нещо, независимо че ти изглежда маловажно... — обърна се тя към Дани.

— Ще кажа на вуйчо Джон — увери я той. — Не се притеснявай за мен. — Макар че очите му се замъглиха от болка, той успя да се усмихне, обръщайки се към Фейт. — В добри ръце съм.

— За това можеш да си сигурен — отвърна Кара.

Като остави Джон и майка си при Дани, Кара се запровира през тълпата към сина си, който в момента ядеше сладолед във фунийка.

— Този твой син — весело каза Коул Дюшет — няма наядане!

— На мен ли го казваш?! — Тя се насили да се усмихне, макар че мислите ѝ още бяха на местопрестъплението.

Като че ли не ѝ стигаше разследването на черепа и костта, които намериха на плажа до дома на Сакс, а сега и това се струпваше на главата ѝ.

Та нали се беше прибрала тук точно заради тихата работа — беседи за безопасност в училище, от време на време по някое предупреждение за несъобразителни собственици на кучета, редки сбивания в кръчмата. Унищожаването на пощенски кутии и неправилното пресичане бяха най-тежките престъпления в Шелтър Бей.

Със сигурност ще се окаже злополука. Заблуден куршум, изстрелян от някой, който може би си няма и представа какво е направил. И когато мъжът (защото от опит знаеше, че в такива случаи изстрели се произвеждат обикновено от мъже) разбере какво е станало, освен ако не се намерят свидетели, които да го потвърдят, едва ли можеше да се очаква виновникът сам да се предаде.

Това пък означаваше, че ако Дани се окаже по-зле, отколкото изглеждаше в момента, и наистина умре от раната, някой гражданин на Шелтър Бей ще отърве наказанието за убийство, макар и непредумишлено.

В този момент една друга мисъл я удари като тъп предмет в тила — баща ѝ също беше загинал, поразен от ръката на неизвестен стрелец. Кръвта на Кара се смрази в жилите ѝ.

21.

— Ще умре ли господин Съливън? — попита Трей, докато Сакс караше през моста към извития крайбрежен път.

— Твоята баба е страхотен доктор — каза той. — Сигурен съм, че ще го изправи на крака за нула време.

— Дано. Той е много приятен. Виж какво ми даде. Без пари. — Момчето бръкна в джоба на широките си къси панталонки и извади оттам мъничък дървен делфин.

— Наистина много мило от негова страна.

— Понеже вуйчо му ги прави.

— Така съм чувал и аз.

— Да не би някой лош да е искал да убие господин Съливън?

— Според мен е само злополука.

— Един лош се опита да убие майка ми.

— Искаш да кажеш татко ти. — Денят беше дълъг и изпълнен с вълнения. Нормално беше детето да се обърка.

— Не. *Онзи лош наистина* уби татко. Един друг лош се опита да убие мама.

— Така ли? — Нямаше намерение да разпитва сина на Кара. Това щеше да е много грозно във всяко отношение. Макар да беше много любопитен да чуе историята.

— Тя затова се премести тук. Защото се уплаши да не остана кръгъл сирак.

Явно минните полета покрай това дете не свършваха. Сакс изведнъж почти съжали, че беше предложил да вземе сина на Кара за една нощ.

— Това тя ли ти го каза? — Не му се вярваше Кара такава, каквато я познаваше, да го е направила. Но пък и той самият не беше същият като в гимназията, нали така.

— Ами, не. Чух я да разказва на баба една вечер. Лошият, който я нападнал, го пратили в затвора за дълго, дълго време. Обаче тя каза на

баба, че има още много такива като него. Затова дойдохме тук, където нещата са по-тихи и мирни.

Това наистина звучеше все едно Кара го е казала.

— Да, обикновено наистина са по-тихи. Освен когато има заря.

— И когато застрелят някой.

— При злополука.

— Може би. — Малкото личице, осветено от лампите в арматурното табло на колата, се намръщи. — Но понякога лошите неща се случват, когато не ги очакваш. Като ураганите и земетресенията. И наводненията и цунамито.

— О да, за тези последните две знам доста — каза Сакс. — Танцовата зала, която започвам да ремонтирам, беше ударена от една буря, която се появи в резултат на тайфун. Това е нещо като ураган, обаче по Западното крайбрежие го наричат тайфун.

— Знам за тайфуните, защото гледах предаване по „Дискавъри“. Дават много такива предавания за природни бедствия.

— Ти мислил ли си да станеш учен, като пораснеш?

— Не. Май че не. Просто искам да съм подготвен, ако се случи нещо лошо.

Още една бомба с часовников механизъм. Обаче Сакс нямаше намерение да се доближава до нея. Мислено си постави задача да попита Кара дали знае какви черни мисли се въртят в главата на сина ѝ. Самият Сакс не разбираше много от деца — направо нищо не разбираше от деца — но като се има предвид какво е преживял синът ѝ, той се чудеше дали Трей Конуей също не страда от синдром на посттравматичния стрес.

— Ето те, човече, пак си вреш носа в неща, дето хич не са ти работа. — Джейк Змията изведнъж щръкна на задната седалка. Сакс му хвърли унищожителен поглед в огледалото за обратно виждане.

— Как да не му е работа, бе — намеси се Каубоя, — нали сваля майката на детенцето.

Никого не свалям.

— Лъжеш като циганин, Дюшет — включи се и Ранди. — Ама няма значение. Щеш или не щеш, не можеш да излезеш от ролята на герой.

Ако беше чак такъв герой, тези на задната седалка на камарото нямаше да са мъртви. Пак щяха да го побъркват от подигравки, но на

живо.

— Не беше ти виновен — каза Ранди.

Четиримата винаги успяваха да се разбират почти без думи, затова и бяха такъв страхотен екип. Обаче, дяволите да ги вземат, явно бяха още по-добри в това умение, откакто талибаните ги убиха в студените афганистански планини.

Явно смъртта дава суперсили на човек. Не че Сакс се беше разбързал лично да разбере дали е така. Поне не в близко бъдеще.

— Нямате ли с какво да се занимавате там горе, лигльовци такива? Примерно да си почистите перцата на ангелските крила? Или да изсвирите на арфа саундтрака от „Апокалипсис сега“?

— На мен не са ми зачислили арфа — отговори веднага Джейк.
— На вас, пичове?

— И на мен не са — обади се Каубоя.

— Нито пък на мен — отвърна и Ранди. — Обаче сто процента не бих отказал една китара „Фендър стратокастър“.

— Гледах веднъж Мърл Хагард да свири в една кръчма в Абилийн — разбъбри се Каубоя. — Свиреше с акустична „Мартин“. И аз точно такава искам, щото това е златният стандарт за кънтри музика.

— Кънтрито е пълна глупост. — Ранди тръсна категорично глава.
— Само някой тъп селяндур би слушал цяла вечност тъжни песнички за кучета, поркане и раздрънкани пикапи.

— Много хора харесват кучета, поркане и раздрънкани пикапи, синковецо — опъна се Каубоя.

Всичките сте изперкали.

Или може би *самият той* беше изперкал?

Весела история, няма що.

22.

Два часа след като беше намерила Дани Съливън да лежи безжизнен до сергията на вуйчо си, Кара вече пристигаше в университетската болница на Орегон, разположена в обширния студентски комплекс „Маркъм Хил“.

Още по пътя от Шелтър Бей беше научила, че са прехвърлили Дани от спешното в хирургическото отделение, затова след като показа значката си на пазача, тя се ориентира към етаж с хирургичните зали, където сестрата на рецепцията я информира, че майка ѝ, която едно време беше работила в същата болница, още оперира.

— Ще се оправи — каза тя на Джон, който не спираше нервно да крачи по шахматно наредените плочки на чакалнята. — Мама е много добра.

— Това и сам го знам. Но, дяволите да го вземат, не трябваше ли нещо да се е разбрало досега?

— Може би когато няма новини, това е добра новина? — Май не я биваше много да успокоява хората. Даже самата тя потръпна от тази изтъркана реплика.

Джон ѝ хвърли особен поглед, но слава богу реши, че няма смисъл да ѝ отговаря, и продължи да мери плочките.

— Той нищо не си спомни по време на полета насам, нали?

— Не. Но да призная, не съм го и насилвал. Специалистите от спешното и майка ти настояваха, че трябва да е спокоен.

— Точно така. Ще имаме достатъчно време да разберем дали ще си спомни по-нататък. Ще ида да взема кафе. Искаш ли и ти? — Той и без това беше толкова изнервен, че едва ли би трябвало да пие кафе, но щеше да е неучтиво да не го попита.

— Да, макар че предпочитам нещо доста по-силно. Но ще пия едно — отговори той. — Черно. — Започна да търси дребни в джобовете си.

Кара сложи длан на рамото му.

— Спокойно, аз имам.

Тя тъкмо се връщаше с кафето, когато се появи екипът от спешното отделение, бутайки носилка с човек на нея. От думите, разменени между санитарите и сестрата на хирургията, стана ясно, че пациентът бил прободен с нож при домашен скандал.

Това върна спомените на Кара към онзи тежък момент, когато погледна през матовото стъкло на входната врата и видя отпред двама офицери — единият от тях разпозна като психолога на полицейското управление.

Понеже искаше лицето ѝ да изглежда възможно най-спокойно заради Джон, тя прогони този спомен и тъкмо отново му повтаряше, че всичко ще е наред, когато майка ѝ, облечена още в зелените хирургически дрехи, се появи на вратата. Тя изглеждаше както винаги много по-спокойна и сдържана от Джон и Кара.

— Твоят племенник е доста твърдоглав младеж — обърна се тя към Джон.

— А пък аз винаги съм мислел, че е разбрано момче.

— Имам предвид физически. Абсолютно чудо е, но куршумът не е проникнал в черепа, а се е разбил при досега с него. Разделил се е на три отделни парчета, като фрагментите са се впили под кожата. Единият е излязъл през дясната буза, което обяснява донякъде кървенето, другият се е забил зад лявото му ухо. Успяхме да извадим парчето зад ухото, както и третото парче от дура матер — това е ципата до черепа. — Тя подаде на Кара найлонова торбичка. — Помислих, че може да ти трябват. Като веществени доказателства.

— Благодаря.

Чувствайки се странно, че работи заедно с майка си по криминален случай, Кара пое торбичката, като веднага забеляза, че на нея вече имаше етикет с името на Дани и датата. Освен това за всеки случай като акуратен полицейски служител майка ѝ се беше подписала на етикета.

— Значи е добре? — попита Джон.

— Би трябвало всичко да е наред. Но ще го задържим тази нощ в интензивното за наблюдение. Защо не седнеш тук, за да ти нарисувам една схема и да ти обясня нещата по-ясно? — предложи тя.

Макар че Кара почти физически усещаше напрежението на Джон, той послушно се стовари на един стол и скръсти ръце.

— Мозъкът, както знаеш, се защитава най-вече от черепа, който действа като първата бариера при удар. — С химикалката тя начерта върху лист разрез на човешка глава. — Като бариера той действа доста добре, но освен това е и много твърд.

Тук тя се усмихна не само с устни, но и с очи. Повече като жена, отколкото като лекар, не се въздържа да забележи Кара.

— Както казах, в случая на Дани черепът му е по-твърд от обичайното. Работата е там, че понеже черепът е толкова твърд, мозъкът се нуждае от нещо, което да служи като възглавница. Иначе и най-лекият удар по главата може да накара мозъка да се удари във вътрешността на черепа и да станат сериозни поразии.

— Като синдрома при бебетата, когато ги разтърсиш силно — каза Кара. Беше се сблъскала с такъв трагичен случай още през първия месец като редови полицаи.

— Точно така. — Този път усмивката, която приличаше на Кара на красивите звездички, които учителката на Трей слагаше в тетрадките му, беше насочена към нея. — Менингите формират една система от защитно покритие на мозъка. Сложат, който е най-близо до мозъка, се нарича пиа матер — мека обвивка. Върху него следва арахноидеята. — Тя добави още подробности към схемата. — Обвивката, която е най-близо и където парчето от куршума се е впило в мозъка на Даниел, е твърдата обвивка — дура матер. Макар че основната им роля е да защитават мозъка, менингите също така съдържат и кръвоносни съдове. Някои от тях са се спукали в резултат на удара, което най-вероятно е причината за кръвенето в парка, и точно те ни отнеха много време при операцията, за да ги възстановим. Не исках да има риск от бъдещо разкъсване.

— Ти му спаси живота.

Майка ѝ нямаше намерение да оспорва това.

— Екипът му спаси живота. Сама не мога да го направя. В момента е в реанимация. Знаем, че с нетърпение чака да ти даде малко кураж.

— На вуйчо момчето! — Гласът на Джон прозвуча приглушено, като че ли думите минаваха през голяма буца на гърлото му. — Винаги мисли първо за другите.

— Добър човек е той — каза Фейт. — Влез да го видиш, за да не се притеснява. След това, понеже сигурно няма да си тръгнеш...

— И дяволът не може ме накара. — Брадичката му щръкна. Упорито. Решително.

— Сигурно не би се и опитал. Говорейки обаче като лекар, смятам да предпиша нещо за стомаха ти, което да не е кафе. — Тя посочи към една жена в униформа с весела щампа на маргаритки, която се появи на вратата. — Сестра Маккарти ще ти покаже реанимационното. И моля те да не оставаш много дълго, защото на Даниел му се събра доста за една вечер. След това защо не дойдеш при мен в закувалнята на третия етаж, за да вземем нещо за ядене?

— Е, да, може да хапна нещо — каза той. А след това като огромно послушно агънце последва сестрата към реанимацията.

Майката на Кара го проследи с поглед. След това се обърна към дъщеря си.

— А ти? Искаш ли да хапнеш нещо, преди да тръгнеш обратно към Шелтър Бей?

— Ти оставаш тук.

Не го зададе като въпрос, но Фейт въпреки това му отговори.

— Не излъгах, когато казах на Джон, че прогнозата за Даниел е добра. Но при нараняване в главата всичко е непредсказуемо и в най-добрия случай. Така че аз оставам. За да сме подготвени за изненади.

Кара очакваше точно това.

— Е, да, може да хапна нещо — каза тя, без да иска повтаряйки думите на Джон. — Може би малко супа. Или половин сандвич. — Не се чувстваше гладна след всичкото ядене в деня на парада, но комбинацията от кафе и нерви беше започнала да се отразява на стомаха ѝ.

В крайна сметка си поръча салата от скариди и тортелини, а Фейт яде вегетариански сандвич и зелена салата с обезмаслен дресинг.

— Знаеш ли какво правех, когато ти беше по-малка и ми идваха в повече ролите на майка, съпруга и лекар? — попита Фейт, докато си топваше листо спанак в дресинга.

— Работеше още повече? — Кара набоде на вилицата си парче тортелини.

— Е, да, и това правех. Обаче най-вече се преструвах, че съм Дона Рийд. Или героинята на Джейн Уайът — Маргарет Андерсън, майката от „Татко знае най-добре“^[1]. В тази телевизионна комедия си представях алтернативния си живот, в който бях майка, която не ходи

на работа, и единственият ѝ проблем е да организира обед за клуба по бридж.

— Не знаех, че играеш бридж.

— Ами аз не играя. Нито пък голф, към който повечето доктори са явно пристрастени. Никога нямах достатъчно търпение за бридж. Но исках да ти кажа, че в тази моя фантазия не трябваше да се притеснявам за пациентите си, защото не трябваше да ходя на работа. Доходите на баща ти бяха предостатъчни, за да си купуваме всичко, което ни трябва.

— Но ти никога не си работила само заради парите — каза Кара. Истината е, че ако работохолик като д-р Фейт Бланшар седнеше наистина да си изчисли средната си почасова надница, тя вероятно ще се окаже по-ниска от тази на чистача, който в момента миеше пода на закусвалнята.

— Разбира се. Но така намирах спасение от напрежението. Освен това, тъй като в моя идеален свят от 50-те нямаше страшни непознати или побъркани деца, които стрелят в гимназиите, аз нямаше защо да се притеснявам къде си ти или какво правиш. Ти винаги беше в безопасност.

— Коя майка не би дала всичко за такова спокойствие. Добре и какво правеше по цял ден? В този телевизионен сериал на мечтите си? — Кара беше изненадана да разбере, че нейната логична и дори прекалено делова майка си е фантазирала каквото и да било да не говорим за един начин на живот, който д-р Фейт Бланшар без съмнение всъщност би намерила за умопобъркващо скучен.

— Е, като за начало аз се появявах с лека походка в кухнята, облечена с красива колосана домашна рокля и с наниз от перли на врата. Връзвах си розовата престилка...

— Мамо, сериалите от 50-те са били черно-бели.

— Това е така. Но във фантазията ми престилката винаги беше розова. Не онова грозно розово като на куклата Барби, а меко пастелно розово. Като скарида. — И тя посочи в салатата на Кара. — След това пускам кафеварката и слагам бекона да се пържи в тигана, а след това и филийките в тостера. И точно когато вадя бекона и пържените яйца...

— Които ти ни позволяваше с тате да ядем само на рождените ни дни. И на Деня на бащата.

— Холестеролът е истински убиец — кротко каза Фейт. — Тогава обаче хората още не са се притеснявали за него. И така, точно когато поставям тази запушваща артериите закуска на масата, ти и баща ти слизате по стълбите. Баща ти е облечен в сив изискан костюм.

— Странна униформа за шериф в малък град.

— Така е. Обаче той не беше шериф. Това е много крайно. Полицейската работа е опасна. Не, в моята фантазия Бен беше някакъв чиновник в града. Не съм съвсем сигурна какво точно работи, но службата му изисква да е облечен с костюм и вратовръзка и да носи куфарче. Но не е толкова стресираща, че да получи сърдечен удар на бюрото и да ме остави млада вдовица с малко дете, за което да се грижа.

Тя направи болезнена физиономия, пресегна се и сложи длан върху ръката на Кара.

— Извинявай. Това беше много необмислено.

Кара сви рамене.

— От фантазиите не се изисква да са коректни. Ако бяха такива, щяха да са скучни. Така че... — Тя хапна още малко от салатата. — Понеже на мен самата ми е нужна малко терапия с фантазии, давай нататък.

— Ами, докато шетам из кухнята, без да е нужно да разменим нито дума на тема „защо не можеш да излезеш от дома, облечена като Мадона на концерт“, ти се появяваш облечена в едно сладко пухкаво пуловерче и поличка, а косата ти е стегната в идеално сресана опашка.

— Не беше като Мадона. — Вкусовете на майка й винаги я теглеха по-скоро към класиците — Бах, Бетовен, Моцарт. И Чайковски. При което Кара се замисли колко е чудно всъщност, че Сакс и майка й имат нещо общо. — Беше като Синди Лопър^[2] — поправи я тя. — „Момичета, които се забавляват“ звучеше... ами, забавно.

Тази фаза беше продължила цели две седмици в девети клас. След това, като осъзна, че не е от типа „забавляващи се момичета“ на Синди Лопър, тя се беше върнала към скучния си „никакъв“ стил.

— Лесно е да го кажеш. На теб не ти се налага да бдиш над дъщеря си, за да не излезе навън облечена така, все едно ще участва в порнофилм. Слава богу, че училището в Шелтър Бей беше наследило нещо от католическата образователна система и държеше на

униформите, което значеше, че поне в учебни дни винаги изглеждаше прилично.

Тъй като в момента си говореха много приятно, Кара реши да не споменава, че тази прилична униформа от плисирана поличка, бяла блузка и чорапи до коленете е може би най-използваната в порнографските филми.

— Ти ме посрещаш с „Добро утро, мила мамо“, а аз отговарям „Добро утро, хубавото ми сладурче“.

— Чакай малко, че от това последното наистина започна да ми се повдига.

— Всички се усмихваме доброжелателно един на друг и сядаме да хапнем на спокойствие хубавата си закуска. Разбира се, баща ти чете вестника, но ние двете с теб обсъждаме планове за гостенките с приспиване, които чакаш през уикенда. Аз ти обещавам, че ще има прясно изпечени курабийки и малки кексчета, на което ти се усмихваш. След това ти подавам кутията с обеди...

— С Ани Оукли — спомни си Кара.

— Да, това е един мъничък елемент от реалността, на който е позволено да остане във фантазията — съгласява се Фейт. — Целувам те за довиждане и оставам да те погледам от вратата как подскачаш весело по пътечката към училище. След това подавам на Бен куфарчето, целувам го също по бузата и стоя до вратата, наблюдавайки го как отива до колата, влиза в нея и потегля. Махам на съседката Джанис от другата страна на улицата. И тя прави същото като мен. Понеже, разбира се, моят живот и нейният са досущ еднакви.

— Това е ужасяващо като „Степфордските съпруги“^[3].

— Обаче за нас не е проблем, понеже книгата още не е написана. И тъй като никой не ни е казал, че обичайното състояние на човек е да бъде нещастен, ние вярваме на всичките лъскави списания, които само подсилват чувството ни за пълно домашно блаженство.

— Значи в тази фантазия всички сте пили от вълшебната отвара „щастлива домакиня през 50-те.“

— Вярно е — въздъхна майка й. — Обаче пък каква чудесна отвара!

— Ох, не ми се ще да го призная — каза Кара, прокарвайки ръка през косата си. — Но твоята доста се доближава до моята собствена

фантазия как Джерард Бътлър се появява на вратата с голям флакон сметана за пръскане.

— Ах, вездесъщата сметана — въздъхна Фейт. — Аз имах една подобна фантазия за Робърт Редфорд.

— Стига бе!

— Сериозно. — Майка ѝ изглеждаше доволна като коте, намерило чиния с каймак. — И с Пол Нюман. Та значи Пол, Робърт и аз сме в Бразилия, където е много горещо и много, много страстно.

Самата мисъл, че майка ѝ си е фантазирала тройка с Бъч Касиди и Санданс Кид, направо ѝ блокира мисленето.

— Мамо, толкова информация ми стига — каза Кара, опитвайки се да изтрие нежеланите еротични образи от главата си. — Може ли да се върнем пак към петдесетте, когато всички женски страсти са се въртели около перфектната формичка за печене?

— Да, май е по-безопасно — съгласи се Фейт. — И така, докато те гледам как подскачаш по пътеката пред къщата, а баща ти потегля с колата по красивата улица с редици дървета покрай нея, макар да знам, че така не бива, аз си позволявам за миг да си помисля, че ти си похубава от детето на Джанис, а съпругът ми е по-симпатичен от нейния. После радостно шетам из къщата, като си пея на глас. Нещо от мюзикъл. Например от „Южен Пасифик“. После Джанис и Хелън, съседките, идват за сутрешното кафе. Хелън е донесла страхотния си кекс с канела и глазура.

— Понеже въглехидрати и калории не съществуват.

— Разбира се. След като си тръгват, не съм съвсем сигурна какво правя, понеже това никога го няма във фантазията. Вероятно чета някакъв дълбокомислен роман.

— Например „Война и мир“.

— Да, това става. Макар че „Ана Каренина“ е по-хубава книга. Така или иначе, денят минава за нула време, ти се прибиращ от училище и двете сядаме да хапнем курабийки...

— Които ти си изпекла, както си четеш „Война и мир“.

— Точно така. След това, като сме си поприказвали хубавичко като майка и дъщеря, ти послушно изтичваш нагоре към стаята си да учиш, а аз се захващам с вечерята.

— Месо и картофи.

— Е, разбира се, няма да храня Бен с готова пица. Любимото му е задушено месо със зеленчуци. С бели хлебчета и свежа зелена салата. Докато му подавам вече готовото мартини, той ми казва колко хубаво ухае вечерята. Много обичам да ми прави комплименти.

Този път усмивката на майка ѝ странно напомня тази на Дона Рийд.

— Слагам вечерята на масата, свалям престилката, паля свещите и ние сядаме да вечеряме и да си говорим как е минал денят ни.

— Не че ти имаш с какво да участваш в разговора — посочи Кара. — Освен може би да направиш литературен анализ на книгата.

— Вярно е. Но това няма значение. Понеже само това, че сме заедно, ние тримата, завършвайки деня си в моята приветлива кухня, ме кара да се чувствам абсолютно цяла. И доволна от моя чудесен, перфектен живот. И моето чудесно, перфектно семейство.

Фейт отново въздъхна.

Кара също. После каза:

— В момента не мога да преценя кое повече ме плаши — че този старомоден антифеминистки сценарий толкова много ме привлича или че ти си го измислила.

— Не съм го измислила аз. Измислили са го телевизионните сценаристи, които без съмнение са мъже. И макар наистина да е ужасен, той ми помогна да преживея най-трудните моменти, когато носех по три дини под една мишница — Тя отпи от водата и погледна Кара над ръба на пластмасовата чаша — Но никога не съм преживяла нищо толкова тежко, колкото преживя ти.

Това комплимент ли беше?

— Сега съм добре.

— Не съм и очаквала друго. В рода ни няма слабаци. Но онова, което най-много ме възхищава, е, че не позволи смъртта на Джаред да разсипе сина ти. Не съм сигурна дали на твоята възраст щях да се справя толкова добре.

Кара, която тъкмо се готвеше да сложи вилицата в устата си, я изпусна на масата. Този път нямаше грешка — това определено беше комплимент.

— И представа нямаш колко много означава това за мен. — Сякаш никога в живота си не беше казвала нещо толкова вярно. — Да чуя от теб тези думи.

— А ти пък нямаш представа колко ме е срам да разбере, че ти си имала нужда да ги чуеш, а аз не съм ги казала. — Фейт замислено докосна носа си с пръсти. — Като гледам теб и Трей, започвам да имам чувството, че не съм била много добра майка.

— Не говори глупости. Страхотна беше. Е, може би не си била Дона Рийд или Маргарет Андерсън, което честно да ти кажа не знам дали щеше да ми хареса, но определено беше модел за подражание.

— Обаче ти стана шериф, а не лекар.

— Така е. — Кара вдигна пръст, за да подчертае думите си. — Но точно ти ми показва, че една жена може да стане каквато си поиска. Даже и шериф.

Изражението на Фейт омекна.

— Е, и това е нещо предполагам. — Тя вдигна очи. — Джон пристига.

Кара последва погледа ѝ към мъжа, който се провираше между масите. Закусвалнята беше учудващо пълна за това време на нощта.

— Той си пада по теб, да знаеш — каза тя на майка си.

— Знам. И Бен знаеше. Той ми каза...

— Какво ти каза? — попита Кара, след като Фейт замълча.

— Че ако нещо се случи с него, да помисля дали да не се омъжа за Джон О'Роарк. Смяташе, че той ще се грижи добре за мен.

— О, божичко! Това вече е толкова странно, че... — Наистина беше дълъг и изтощителен ден.

— Смяташ за странно, че баща ти ми е мислил доброто?

— Не. Странното е, че това е абсолютно същото, което Джаред направи, когато замина за армията. Той ме остави на Сакс да ме пази.

Майка ѝ вдигна вежди.

— Това не съм го знаела.

— Сакс никога не ти е бил любима тема, затова така и не споделих подозренията си навремето. Но онзи ден той сам ми призна.

— А пък аз съм си мислила, че той сваля момичето на приятеля си.

— Никога не го е правил.

И беше истина. Тя самата беше инициаторът на онази целувка. Която започна като целувка от благодарност. Но после се превърна в нещо друго. Нещо, което можеше да стане опасно, ако Сакс беше позволил. Но той не го направи.

Тогава, преди години, се беше почувствала засрамена. И благодарна. Сега обаче осъзна, че въпреки уж нехайното му поведение даже и като младеж той е притежавал желязната дисциплина и чувство за чест, които няма как да не са му помогнали през годините в армията.

— Разбирам. — Майка ѝ изпусна дълго сдържан дъх, допря салфетката до устните си, а после я постави на масата, докато се изправяше да посрещне Джон, който вече беше почти до тях. — Вероятно съм преценила грешно. Но той току-що се върна от война. Даже още няма работа, доколкото разбирам. Даниел Съливън е много по-подходящ за съпруг.

— Аз не съм тръгнала да си търся съпруг.

Това определено беше вярно.

Но тъй като вниманието ѝ вече беше насочено към заместника на Кара, Фейт не успя да чуе последната реплика. Или по-вероятно предпочете да не я чува.

[1] Популярен американски радио- и телевизионен сериал, представящ обикновено американско семейство от Средния Запад. — Б.пр. ↑

[2] Американска поп певица от 80-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

[3] Сатиричен роман, написан през 1972 г. от Айра Левин, по който има създаден и филм. Главната героиня Джоана Еберхарт подозира, че послушните съпруги в идиличния квартал в Кънектикът, където живее, най-вероятно са работи, създадени от собствените си съпрузи. — Б.пр. ↑

23.

Сакс си помисли, че това съвсем лесно може да му стане приятен навик: седи на верандата, свири на китарата си „Гибсън Кристоферсън“ под акомпанимента на нощния дъжд по покрива и гледа как Кара Конуей приближава с колата по алеята към дома му.

Точно си мислеше, че един истински джентълмен би се затичал към колата с отворен чадър. За съжаление обаче, макар че и никой не би го описал като джентълмен, той нямаше как да го направи, понеже нямаше чадър.

Явно и тя нямаше. Или пък бързаше прекалено много, за да вади чадър. Защото след като отвори вратата на патрулния джип, тя се затича през алеята към стълбите.

— Извинявай — изрече задъхано тя, докато отмяташе мокрия бретон от челото си. — Не очаквах да се забавя толкова.

— Не се притеснявай. — Той остави китарата. — И без това нямах нищо важно за правене.

Тя погледна през рамото му към слабо осветената къща.

— Трей заспа ли?

— Заспа като къпан още в колата. Сложих го в леглото в стаята за гости горе, проверих го няколко пъти — не е мръднал и спи като агънце.

— Беше много вълнуващ ден за него — каза тя. — Парадът, всичкото това ядене, зарята, после инцидентът с Дани... Не че ти нямам доверие, но нали може и аз да го погледна?

— Разбира се. Нали помниш откъде се минава?

Макар че по принцип трудно се изчервяваше, този път бузите й бързо се обагриха.

— Все някак ще го намеря — кротко отговори Кара.

С тези думи тя влезе в къщата, а на него му идваше да си удари главата в стената от яд.

Мамка му. Как може да е толкова глупав? Да й припомни, че той знае, че именно тук тя и Джаред бяха намерили любовно гнезденце,

когато бяха в гимназията. Баба му и дядо му бяха заминали на гости в Луизиана. Тъй като им беше обещал да наглежда къщата, докато ги няма, Коул даде на най-добрия си приятел ключа, за да могат двамата да прекарат тук една романтична вечер.

Сакс се чудеше какво ли би казала тя, ако разбере, че той знае също, че именно тук тя и Джаред бяха подарили девствеността си един на друг. Макар че Джаред не беше от приказливите, не беше нужно да си гений, за да разпознаеш всички признаци на следващата сутрин, когато бяха отишли за риба. Джаред се хилеше, като че ли е спечелил от лотарията, макар че при риболова загуби хубавата си въдица и макарата, след като една акула ухапа стръвта и отплава с ценните му такъми.

Въпреки че по онова време Сакс вече се ползваше от услугите на „дашните“ местни момичета, той никога не се беше чувствал така, както изглеждаше тогава Джаред Конуей. Нито тогава. Нито по-късно.

— Този е от забранените плодове, моето момче. — Каубоя, облегнат на една от колоните на верандата, всъщност повтори на глас мислите на Сакс. — Значи няма как да не е най-сочният и вкусният.

— Вече не е забранен — намеси се Ранди. — Щото нали мъжът ѝ са го гръмнали.

— Тъжна работа, вярно — каза и Джейк в несвойствена проява на съчувствие. — Обаче ако оттогава досега не е виждала мъж, то сигурно само да я пипнеш и ще избухне в пламъци.

А нали и на самия него точно това му трябва?

— Вижете, пичове, ако няма да се върнете, откъдето и по дяволите да сте дошли, що поне не млъкнете, мамка му?

— Да не мислиш, че на нас ни харесва да висим и да те гледаме как те мачка една женска? — тросна се Каубоя.

— Абе що просто не я свалиш — заключи Джейк. — За да можем и ние да преминем към следващата мисия.

— И каква е тази мисия? — Сакс за пореден път се опита да накара поне един от тях да му каже защо са толкова твърдо решени да го преследват. Би разбрал, ако са ядосани, задето той е жив, а те са мъртви.

Това го разбираше.

Той самият сигурно щеше да се чувства така, ако ролите бяха разменени.

Проблемът беше, че те се държаха точно както едно време, когато в свободните часове си бърбраха и обсъждаха жени.

— Каза ли нещо? — попита Кара от вратата.

— Май си говоря на глас. — Сакс издиша шумно. — Как е малкият?

— Както каза. Спи като къпан. Мисля, че ако сега удари тайфун, той и него ще проспи.

Без да чака покана, тя седна на стола до него и уморено разтри врата си.

— Притеснявах се, че след всичките приказки за герои днес — да не говорим за това, което се случи с Дани — може да започне да мисли за баща си. След като застреляха Джаред, той не спа седмици наред.

— Малкият доста ми говори за Джаред — каза Сакс. — Че е бил герой и така нататък. Говори и за теб.

Думите излязоха от устата му, преди да може да ги спре. *По дяволите*. Какво в тази жена винаги го караше да действа, без да мисли?

— Така ли? — Нежната женска ръка, която той още не можеше да си представи как държи оръжието, закачено на колана ѝ, застина. Раменете ѝ се стегнаха. — И какво каза?

— Нищо особено. — Той сви рамене. — Просто разкри всичките ти тъмни и дълбоки тайни.

— Добър опит, Дюшет. — Тя отново се отпусна. Донякъде. — Обаче аз нямам никакви тъмни и дълбоки тайни.

И твоят опит беше добър, сладурче.

Биваше си я. Сигурно беше развила тази способност да се държи уклончиво от разпитите на заловените престъпници в участъка. Но и него годините, прекарани в армията, го бяха научили да разпознава лъжата. Защото, когато си имаш работа с враг, който не носи униформа, понякога животът ти зависи само от инстинктите.

— Как е Дани? — попита той, след като реши да не подхваща болезнената тема точно сега. Имаше време да разбере какво точно се е случило в Оушънсайд. А и можеше да потърси в „Гугъл“, макар да предпочиташе самата тя да му каже. — И Джон?

— Джон се побърква от нерви. А Дани трябва направо да си купи билет от тотото, защото поне тази вечер е най-големият късметлия на

земята.

Разказа му за куршума и за фрагментите.

— И още ли мислиш, че е злополука?

— Не знам. Това е логичното обяснение. Обаче...

— Мислиш, че съвпаденията стават малко в повече. Две злополуки с огнестрелно оръжие в един град, където не е имало такова нещо през последните шест години.

— Откъде знаеш това?

— В днешно време човек какво ли не може да намери в интернет. Ежемесечните отчети на полицията от години наред са в архива на уебсайта на местния вестник.

— И все пак няма връзка. Освен ако някой не бъде притиснат от виновната си съвест да си признае, случаят с баща ми е приключен. — Тя отново потърка тила си. — Освен това трябва да се занимаем и с твоето тяло.

— Свободна си да правиш с него каквото пожелаеш.

Тя замълча. Отвори уста. После я затвори. Почти чуваше как мозъкът ѝ работи на тройни обороти, обработвайки двусмислената фраза, която сама не беше осъзнала как се изтърколи от езика ѝ.

Сакс можеше просто да не ѝ обърне внимание.

Вероятно така трябваше да направи.

Божичко, всяка жена с грам мозък в главата си сигурно би предпочела общителния Дани Съливън пред бившия „тюлен“, преследван от мъртвите си бойни другари.

Ако имаше сестра, Сакс със сигурност би искал тя да излиза точно със Съливън.

— Нямах предвид в сексуалния смисъл — каза тя.

— Знам. — Той се усмихна. — Просто възможността беше твърде добра, за да не се възползвам.

— Странно нещо.

— Кое?

— Че спомена за възможност, от която не си се възползвал.

Значи и двамата са си мислили за онази целувка. Която, ако и тя си беше мислила същото като него, му даваше предимство пред Съливън. А това само накара Сакс да се чувства още по-виновен, отколкото когато оцеля в Хиндукуш, понеже беше толкова долно да

изиграе човек, който лежи в болницата, след като е бил прострелян в главата.

— С майка ми си говорихме за теб тази вечер.

Явно предимството пред Дани беше дотук. Д-р Фейт Бланшар винаги го беше смятала за пълен непрокопсаник.

— Едва ли е било за хубаво.

— Всъщност беше. — Тя завъртя рамене. Отново разтри тила си. Макар че изглеждаше срината от умора, нервите ѝ бяха толкова опънати, че той нямаше да се учуди, ако тя иззвъни и се скъса като пренатегнатата струна на китара.

— Ама че съм ужасен домакин! Искаш ли нещо за пийване?

— Разбита съм. И съм с колата. Ако пия алкохол, това съвсем ще обърка нещата.

— Майка ми донесе малко сладък чай днес следобед.

— Това звучи страхотно.

Той се изправи и влезе в къщата, за да донесе напитките, като решително се опитваше да не обръща внимание на подигравките от „неговите призраци“, задето има женски чайчета в хладилника.

24.

Когато Сакс се върна на верандата, момчетата, слава богу, се бяха изнесли, а Кара говореше по мобилния си телефон.

— Това беше твоята приятелка — каза тя, когато затвори телефона. — Бившата агентка от ФБР.

— Кейт. — Той ѝ подаде чашата.

— Да. — Тя отпи и въздъхна така, сякаш току-що беше опитала някаква вълшебна отвара. — Бях забравила колко много обичам подсладения чай на майка ти. Няма нужда да ти казвам, че моята не би допуснала това да се пие у дома.

— Майка ти винаги е спазвала военна дисциплина.

— На мен ли го казваш?! — Тя отпи още една по-дълга глътка. — Утре ще дойде в службата.

— Кой, майка ти? — Той отпи от бутилката бира, която беше донесъл заедно с чая.

— Не, Кейт Маккейд. Каза ми, че нейните познати от съдебна медицина се интересуват от черепа. Изглежда и на самата нея ѝ харесват загадките.

— А това си е точно загадка.

— Вярно е. Освен това ѝ разказах за случилото се снощи в парка. — Тя се намръщи. — Даже не съм сигурна как стигнахме до тази тема.

— Преди да започне във ФБР, Кейт беше полицаи от „Тежки престъпления“. Освен това говорят, че е един от най-добрите специалисти по водене на разпити. Кое то значи, че сигурно знае как да кара хората да проговорят.

— Като полицаи сигурно би трябвало да съм по-предпазлива, но явно съм се хванала. И познай какво!

— Какво?

— Тя казва, че може да снее отпечатъци от парчетата на куршума.

— Сериозно? След като са били в нечия глава?

— Куршумът всъщност не е навлязъл в мозъка, в това Дани изкара късмет. Но иначе — да. Обясни ми нещо за киселината в човешката пот, която отбелязва отпечатък върху метала, който не се изтрива даже от атмосферните влияния и разни такива неща.

— Интересно. — Той пак отпи от бирата. Помисли по въпроса. — Разбира се, ако стрелецът е използвал ръкавици, този тест няма да свърши работа.

— Било е топъл ден. Ако стрелецът е носел ръкавици, не само че някой е щял да забележи, но вероятно веднага можем да изключим, че е било злополука.

— Много правилно. — Той вдигна бутилката като за поздрав. — Това показва защо ти си шерифът, а аз — безработен ветеран.

— Ти си бил на война. Бил си затворник, преживял си ужасни неща. Аз бих казала, че заслужаваш малко почивка — Тя хвърли поглед към черната като махагон китара. — Интересна работа.

— Кое?

— Преди не ми беше хрумвало, но този инструмент не е подходящ. С това име би трябвало да свириш на саксофон.

— На това са се надявали и нашите — каза Сакс. — Много хора просто приемат, че Сакс е съкратено от Сакстън, но татко е свирил на саксофон, затова ме е кръстил така, надявайки се да си тръгна с името.

— Което в общи линии означава, че ти моментално си се опълчил срещу този план.

— Да, истински борец без кауза — засмя се той. — Всъщност мога да свиря малко саксофон тенор. От време на време. Но винаги повече ми е харесвала китарата. Още от времето, когато мама и татко ме оставяха да седя до късно и да гледам в „Бон тан“.

— Ще свириш ли тогава на сватбата на Коул?

— Мама и татко ще пеят. Така че, понеже ще е семейно изпълнение, сигурно ще свиря поне в едно-две от парчетата.

— Това е чудесно! — Тя отпи от чая, обмисляйки идеята. — Понеже с Джаред избягахме, за да се оженим, аз минах без сватбено тържество.

— Трябва да дойдеш на тази сватба с мен. Да пийнеш шампанско и да си прекараш приятно. Сигурен съм, че мъжете ще се бият да танцуват с теб.

— Не мога да си спомня последния път, когато танцувах. Джаред много не си падаше по танците. — Тя тръсна глава. — Значи трябва да е било вечерта на абитуриентския.

— Един от най-хубавите ми спомени в този град.

— Танцувахме само веднъж. И понеже ти свиреше на китара в групата на сцената онази вечер, сигурна съм, че единствената причина да танцувах с мен тогава беше, защото Джаред те помоли. Нали се сещаш, заради уговорката да се грижиш за мен.

— Вярно е, помоли ме. — *Гледай моето момиче да си прекара добре, Дюшет... Не може да я оставиш да седи сред чакащите цяла вечер и да се самосъжлява.* — И повярвай ми това беше най-трудното нещо, което някога съм правил.

Между изразителните ѝ очи се появи бръчка. И даже, дявол да го вземе, суровият шериф Кара Конуей сякаш се нацупи като момиченце.

— Е, това не прозвуча много мило.

— Честно ти казвам. — Той вдигна дясната си ръка, за да подчертае онова, което казва. — Движението в такт с музиката, като усещах тялото ти опряно до моето, и как исках да те докосна цялата — това е най-голямото мъчение, което бях преживявал.

Поне дотогава. По-късно като военнопленник беше открил истинското значение на думата.

— Имаше поне три слоя колосани фусты между нас — каза тя. — И нямах представа, че някога си мислил за мене по този начин.

— Ти и не трябваше да знаеш. А и да ти кажа, ако имах и най-малката представа, че ще почувствам това, щях да измисля как да се измъкна от уговорката с Джаред. Но всичко стана по-късно, когато се влюбих в теб.

— Ох, сърцето ми! — Тя се потупа по гърдите. — Още един такъв комплимент и ще се разтопя в краката ти на малка локвичка момичешки копнеж.

— Няма как да стане. Синът ти е живо доказателство, че си мъжко момиче. Много хубава работа си свършила с него, Кара.

— Е, добре. — Макар че мъглата беше започнала да се раздига, Сакс помисли, че вижда влага в очите ѝ. — Сега ме удари на слабото място.

— Сигурно така трябва да са нещата между майка и син... Знам, ти каза, че личният ти живот не е моя работа, но предполагам знаеш за

тези предавания по телевизията, които той гледа?

— За разни бедствия? — Тя облегна главата си на люлеещия стол и затвори очи. — Да, знам за тях.

Няколко дълги, тихи минути единственият звук беше от разбиващите се срещу скалите вълни и от белите мушици, които се блъскаха в стъклото на външната лампа.

— Терапевтката, която посещавахме в Калифорния, ме увери, че това било естествено поведение за дете на неговата възраст. Че след смъртта на родител или друг близък, децата често развиват необичаен интерес към различните причини за смърт.

— Като природни бедствия.

— Точно. При много малките деца смъртта е само далечна възможност. Просто нещо, за което се чете в приказките или може да се види в детски филм. Или пък когато видят умряло животно край пътя. Те не правят директна връзка. Но децата на възрастта, на която беше Треј, когато убиха Джаред, вече правят връзка между смъртта и самите себе си. Затова започват да се притесняват за природни бедствия, лоши хора и върколаци, които се крият в килера или под леглото.

— Така-а-а. — Сакс издиша дълбоко. Явно цялата тази история с Кара и сина ѝ ставаше все по-сложна и по-сложна. — Нямах да споменавам това, но мисля, че трябва да знаеш. След като ми каза за онзи побъркан човек, който застрелял Джаред, Треј спомена нещо и за лошия, който се опитал да убие и теб.

— Какво? — Тя очевидно беше шокирана от това разкритие. — Треј няма как да го знае.

— Значи е вярно?

— За съжаление, е вярно. Но той няма как да знае за него. Аз много внимавах да не научи.

— Мама едно време казваше, че и стените имат уши.

— И майка ми го казваше на баща ми. Когато ме хващаше да подслушвам.

— Всички деца го правят. Явно Треј е подслушал разговор, в който си казвала на майка си за лошия, който те е наранил и са го пратили в затвора, и че си се притеснила той да не остане кръгъл сирак.

— По дяволите! — Тя тръсна глава. Той видя как мускулите на раменете ѝ се стегнаха. — Затова и се върнах тук, за да няма защо той да се притеснява от лошите.

Тя бръкна в джоба на панталоните си. Извади носна кърпичка и попи очите си. *По дяволите*. Макар че никога не беше мислил за себе си като за страхливец, Сакс беше готов по-скоро да се изправи срещу цяла армия въоръжени талибани, отколкото срещу разплакана жена.

— Не е нужно да ми казваш, ако не искаш. — Той сви рамене.

— Въпреки явно неуспешния ми опит да го скрия от Треј, не става дума за някаква голяма тайна. Нещата се объркаха при едно спиране за проверка на автомобил. Обикновено това е рутинна процедура, но понякога и опасна, понеже никога не знаеш дали спиращ някоя майка, която закъснява да вземе детето от тренировка, или търсен от полицията престъпник. Беше нощно време. Видях някакъв със строшен заден фар, който караше по осевата линия. Обикновено не обръщам внимание на такива, но нямаше много работа тази вечер, затова пуснах проверка на номера на колата и не се показаха данни да е крадена. По-късно стана ясно, че била взета от един търговски център и собственикът още не бил разбрал, че е отнета. И така, пуснах светлините, спрях го и се обадох на диспечера, за да съобщя къде се намирам. Дотук добре.

Сакс усети как стомахът му се свива. Знаеше много добре как се чувства човек, когато предстои опасност. Беше наистина странно, че двамата с Кара еднакво добре познават това усещане.

— След като съобщих къде съм, включих предния прожектор. После излязох от патрулната кола колкото може по-бързо, защото едно от най-важните неща, които те учат в академията, е, че колата е твоят ковчег.

— Каква оптимистична мисъл, нали? — Той си спомняше много добре, че точно това чувство е изпитвал многократно в бронетранспортъора по време на акции в Афганистан. Беше му много неприятно, че и Кара е попадала в същата ситуация.

— Наистина звучи много крайно, обаче е вярно. Едно от нещата, които не трябва да правиш, е да останеш затиснат в патрулната кола, като прекалено бавно си разкопчаваш колана или пък вадиш книгата от жабката, с което да дадеш на човека в спрянния автомобил време да изскочи и да те нападне. Сега, като се връщам към ситуацията, а това

се наложи и по време на разследването, а след това отново в съдебната зала, когато ме извикаха като свидетел, понеже човекът не искаше да се признае за виновен, тъй като твърдеше, че се чувствал заплашен от полицейско насилие...

— Това са пълни глупости.

Крайчетата на устните ѝ се повдигнаха в лека усмивка.

— Благодаря за подкрепата.

— Виждал съм мои другари наистина да избиват на агресия. Това е една от опасностите, когато прекарваш твърде дълго време във военна зона. Но всеки, който те познава, знае много добре, че в теб няма и капка агресия. Сигурно си била най-стриктния полицай в цялото управление.

— Истината е, че тази вечер *наистина* направих всичко по устав. Много моменти от самия сблъсък ми се губят, но добре си спомням, че повдигнах леко капака на багажника, докато отивах към шофьора, точно както са ме учили, за да съм сигурна, че там не се крие човек. Точно пристигнах до предната врата и следващото, което си спомням, е, че бях на земята и се борех да запазя пистолета си от побъркания наркопласьор, който, като го гледах как се държи, явно сам опитваше често от стоката. Той хубавичко ме разкраси, но все пак успях да извикам помощ по радиото. А от камерата на полицейската кола се вижда, че докато сме се борили за пистолета, аз съм успяла да го прострелям в бедрото. Той си влезе в колата и потегли, но го хванаха само на няколко километра надолу по магистралата, а след това, както и Трей ти е казал, го осъдиха и сега е в затвора.

Тя пое дълбоко въздух. Изпуснато.

— Нали знаеш как в такива стресови ситуации имаш чувството, че времето тече адски бавно?

— Да. — Той много добре знаеше за какво става дума.

— Стори ми се, че схватката продължи цяла вечност, а от камерата на автомобила ми и от документите на диспечера става ясно, че две патрулни коли са пристигнали на местопроизшествието само две минути след моето обаждане.

— Слава богу! — Даже и в най-лошите си кошмари Сакс не можеше да си представи как това умно, скромно момиче, което беше първата му и единствена истинска любов, може да попадне в такава опасна ситуация.

— Премисляла съм нещата стотици пъти и не мисля, че съм направила грешка, но е възможно да съм загубила концентрация през онази толкова важна секунда, когато се доближих до вратата на шофьора. Същия ден беше годишнината ни с Джаред и в мислите си непрекъснато прескачах между деня в Тихуана, когато се оженихме, и деня, когато неговият началник и полицейският психолог дойдоха да ми съобщят за смъртта му.

— Никак не е било леко.

— Така е. И колкото и да е странно, беше много по-тежко, отколкото собствената ми близка среща със смъртта. Нали си чувал да казват, че първият етап е винаги отричане?

— Да.

— Аз бях христоматиен случай. В секундата, в която видях полицейската кола да спира пред нас в деня, когато Джаред загина, изведнъж цялата истина. Знаех, че ако е ранен и са го закарали в болницата, щяха да ми се обадят по телефона. По лицата им още като излязоха от колата разбрах, че е мъртъв. И колкото и идиотско да звучи, на мен ми влезе в главата, че ако заключа вратата, ако откажа да я отворя, ако не им позволя да изрекат задължителното „Със съжаление трябва да ви информираме, че...“, то Джаред няма как наистина да е мъртъв.

По бузата ѝ се плъзна сълза.

— Те позвъниха на звънеца. После чукаха по вратата. Разбира се, знаеха, че съм у дома, понеже колата ми беше паркирана отпред на улицата. Затова — знам колко смехотворно звучи — но аз на колене и с лазене стигнах до спалнята в задната част на къщата, а след това се прехвърлих през прозореца. И хукнах да бягам. Началникът на Джаред ме видя как пресичам моравата и хукна след мен. Успя да ме настигне и да ме хване чак в близкия парк. Страхотна гледка за минувачите. Сигурно горкият човек е умираше от ужас, докато се търкаляхме из тревата, а аз крещях като побъркана.

Тя винаги му се беше струвала изключително уравновесен човек, с изключение на онази далечна нощ на плажа. Сакс не можеше даже да си представи каква болка трябва да е изпитвала, за да се държи толкова необичайно.

— Съжалявам, че е трябвало да преживееш това.

Тя пое дълбоко дъх. Макар че сълзата беше само една, тя изтри цялото си лице с длани.

— Нали си чувал да казват, че което не може да те убие, те прави по-силен. — Едва беше изрекла думите, когато отново затвори очи и тръсна глава. — По дяволите, разбира се, че си го чувал.

— Сега не говорим за мен — каза той. — Онова, което се случи в Хиндукуш, беше риск на професията. Това го знаех още преди да вляза в армията, знаех го преди всяка мисия. Ти обаче не си била подготвена.

— Бях войнишка съпруга. После съпруга на полицай. Самата аз бях полицай, по дяволите! Знаех рисковете. Приемах ги.

— Да знаеш нещо по принцип не е същото като да очакваш то да се случи. Виж, единия ден си живееш най-обикновен живот, притесняваш се как ще платиш сметките като всеки друг човек, правиш списъци за пазаруване, мислиш си за някакво училищно представление, в което участва детето, а после изведнъж без предупреждение на другия ден целият ти свят се обръща с главата надолу. И твоят живот, и животът на сина ти се променят завинаги.

— Точно така е. — Тя вдигна поглед към него. — Откъде знаеше?

— Защото съм се срещал с такива семейства. Слава богу, не за да им кажа, че човекът е загинал, но съм ходил в домовете на бойни другари, които загубих през годините. И с родителите е много трудно, обаче съпругите...

Негов ред беше да поеме дълбоко дъх. Прокара ръце през косата си, докато мислите му препускаха обратно във времето към бременната жена на Каубоя. Годеницата на Ранди. Съпругата на Джейк, майка на двете му дъщери близначки още почти бебета, неразбиращи, че татко няма да се върне.

— Ти беше съвсем дете, почти на колкото сега е Трей, когато се влюби в Джаред. Беше още дете и когато се омъжи за него, и когато го изпрати на война, и разбира се ти си знаела, че на война се умира. Както и в полицията. Но това не значи, че човекът в униформата или пък съпругата му действително очакват да се случи трагедията. Твърде млада си, за да си правила планове да останеш вдовица. Разбило е цялото ти усещане за стабилност. И сигурност.

— Не знам дали има нещо общо с възрастта. Съмнявам се майка ми да е очаквала да загуби съпруга си.

— Сигурно не е очаквала. Но истината е, че както Джаред, така и татко ти загинаха прекалено млади.

— Стана по моя вина. — Думите ѝ, едва прошепнати, прозвучаха ясно и отчетливо в нощната тъмнина. — Смъртта на Джаред.

— Това как точно го реши?

— Аз го насърчих да започне работа в полицията, когато се върна от последната мисия. Изглеждаше много объркан, а понеже полицейските сили се основават на почти военна система, реших, че ще му помогне да се адаптира към цивилния живот.

— И помогна ли?

— Така мисля. Може би. Знам ли, по дяволите! — Измъченото ѝ и объркано изражение накара сърцето на Сакс да се свие. — Може би щеше да е още по-зле, ако беше се захванал да продава обувки, застраховки или да работи в строителството, както мислеше да прави. Мисля, че му харесваше да е полицай. Особено когато можеше да помага на хората. В това най-много го биваше — да общува с хората.

— Ами ето. Ти сама го каза.

— Обаче след всяка мисия се връщаше все по-изнервен и макар той да отричаше, мисля, че го мъчеха кошмари. Имаше моменти, в които направо изглеждаше все едно изключва. Обаче той продължаваше да твърди, че нищо му няма.

— Това не е необичайно. — Самият Сакс със сигурност на никоой не беше казал за своите призраци. Даже когато Коул му даде такава чудесна възможност. — Искал е да го виждаш като силен мъж. Същият този, в който си влюбена от малка и целият град го знаеше. А не като някакъв ветеран с психически проблеми.

— Но това не променяше чувствата ми към него. За мен той винаги е бил мъжът, когото обичам. И ако е бил с психически проблеми, какво толкова, щяхме да ги преодолеем. Както другите трудни неща.

Примерно непланираната бременност на Кара, помисли си Сакс. Баща ѝ сигурно е бил готов да помогне, макар че без съмнение му е идвало да нарича кльошавия задник на Джаред, задето не е помислил повече за сладкото момиченце на тате. Но според Сакс майката на Кара едва ли е била във възторг, че дъщеря ѝ, пълната отличничка, е надула корема и е избягала да се ожени за някакъв младок, на който му предстои да влиза в армията.

— Той обаче не те послуша, нали? — предположи Сакс.

Джаред Конуей беше страхотен човек. Но същата твърдост на характера, която сигурно му е помогнала да стане отличен морски пехотинец, го беше направила може би най-твърдоглавият тип, когото Сакс беше срещал в живота си. А след повече от десет години в спецчастите това за Сакс беше доста показателно.

— Не. Спорехме затова. И то много. Включително последната сутрин, преди той да тръгне за работа. — Тя разтри слепоочия. Изглеждаше толкова уморена и уязвима, че Сакс едва устоя да не я вземе в обятията си.

Това вече го бяха преживявали, по дяволите! *Точно* същото — тя плаче, той се опитва да я успокои. Онази далечна нощ той беше успял да спре, преди нещата да излязат от контрол. Тази вечер обаче, когато всеки атом от тялото му копнееше за нея, не беше сигурен, че ще може да спре.

— Той ми се обади от управлението. Преди да тръгне на патрулна обиколка. Извини се, каза, че е бил пълен глупак да рискува да загуби Трей и мен...

— Ти нямаше да го напуснеш. — Двамата бяха толкова емоционално обвързани, че му се струваше невъзможно да си представи единия без другия.

— Нямаше. — Тя замълча. — Освен ако Трей не се окажеше в опасност.

— Но Джаред никога нямаше да допусне това. Значи се сдобрихте, нали?

— Доколкото е възможно по телефона, когато бързаш да затвориш. Той обеща да се обади на Асоциацията на ветераните и да потърси помощ още щом приключи смяната.

Гласът ѝ прозвуча приглушено. Сакс усети стягане в гърлото.

Тя не каза това, което и двамата си мислеха — че Джаред така и не беше могъл да се обади в Асоциацията, защото някакъв проклет кретен със свои си психични проблеми го беше застрелял.

— Ако не беше мислил за спора ни, ако не беше прехвърлял в главата си какво да каже на терапевта в Асоциацията...

— Не. — Сакс беше абсолютно убеден в това, което казва. Той стисна дланите ѝ в своите. Притисна ги към гърдите си и я погледна право в очите. — Джаред беше професионалист. Аз никога не съм бил

полицай, но както каза ти, има много общи неща между полицията и армията. Той е знаел в кое чекмедже на мозъка си кое да държи. Освен това е знаел, дори не е нужно да си полицай, за да го знаеш, че сигналите за домашни скандали са най-непредсказуеми и опасни. Затова е бил сто процента концентриран. Не е било по негова вина, че е загинал. И абсолютно, по дяволите, не е било по твоя вина.

Сълзите, които досега беше сдържала, се затъркаляха по лицето ѝ. *Ах, божичко...*

Макар да знаеше, че поема огромен риск, Сакс я притисна до себе си. Ръката му, която беше достатъчно силна да държи снайпер неподвижно часове наред, сега му се стори огромна и непохватна, докато успокоително галеше гърба ѝ.

— Съзнанието ми знае, че сигурно си прав. — Тя помръдна, отърквайки се в ризата му. — Но сърцето... — Тя вдигна поглед към него. — Може би заради католическото възпитание, но влезе ли в него вината...

— Като отрова в кръвта е — каза Сакс. И това го знаеше от личен опит.

— Точно. — Тя помисли за момент. — Помниш ли песента, която випускът гласува да е тематичната песен на абитуриентския? На Фейт Хил, песента, на която танцува с мен?

— От „Пърл Харбър“. — Навремето Сакс смяташе, че това е адски глупав избор, понеже какво романтично може да има в една от най-големите американски трагедии.

— Точно тя, „Ти ще бъдеш там“. Тогава гласувах против нея, защото ми се стори неподходящ избор. — Тя сякаш повтори собствените му мисли. — Обаче сега текстът „всеки път, когато ти беше до мен“ и „силата, която ми даде“ звучи толкова истински. Не знам какво щях да правя, ако ти не беше до мен, когато тестът за бременност се оказа положителен.

Това беше в деня на абитуриентския бал. Когато я взе от дома на родителите ѝ, очите ѝ вече бяха зачервени. Тогава той реши, че сигурно е плакала, защото Джаред не е там, за да я закара на бала. Че ще трябва да е с него, жалкия заместител.

— Но в крайна сметка беше за добро, нали? — каза той. — Родил сина на Джаред.

— Да. — Макар че очите ѝ още бяха влажни от сълзи, тя се усмихна. — Трей е истински дар от бога. — Тя въздъхна, но този път въздишката не звучеше тъжно. — Започва да ми става лош навик. Да рева на рамото ти.

— Я стига, няколко сълзи не е рев.

— Вярно. Но и двамата избягваме една тема. Бягаме от нея като от чума.

— Каква тема? — попита той, макар че много добре знаеше.

— Как ме целуна от съжаление вечерта на бала.

— Беше много разстроена, а когато си на осемнайсет години, в общи линии действаш по инстинкт. Понеже нямаше какво умно да ти кажа, направих първото, което ми мина през главата.

— Така и не казах на Джаред за целувката.

Той се беше чудил дали го е направила, или не.

— Нямаше нищо за казване.

— Сигурно си прав. — Дали в гласа ѝ имаше разочарование от неговите думи, които бяха пълна лъжа, че тази целувка не е имала никакво значение за него? — Обаче ето какво исках да кажа — продължи тя. — Може би е време сега аз да бъда до теб.

— Аз се справям добре.

— Не се и съмнявам, иначе нямаше да оставя Трей да дойде с теб. Но бихме могли да се подкрепяме един друг. Като алкохолиците, които си имат програма от дванайсет стъпки... Ако започна да се чувствам прекалено виновна, ще ти се обадя. Да си изприкажа всичко... Както онази вечер на бала. Знаеш ли, такова облекчение е да мога да говоря с някого за Трей. За това как и защо той се чувства по този начин. Ако майка ми знаеше всички подробности за нещата, които съм преживяла...

Гласът ѝ пак замлъкна.

— Нормално е майките да се притесняват — каза той, макар да подозираше, че д-р Фейт Бланшар сигурно се е обадила на болницата в Оушънсайд и е прочела медицинския картон на дъщеря си. Което значи, че знае какво точно се е случило.

— На мен ли го казваш?!

Двамата поседяха така един до друг, без да разменят и дума.

Сакс си мислеше колко е приятно да усеща присъствието на Кара точно както сега, точно на това място, когато тя наруши тишината.

— Та исках да предложа, ако усетиш, че имаш проблеми с пригаждането към цивилния живот или как да се държиш с хората, които те смятат за героя на целия град, а това няма как да не те натоварва особено като знам, поне така чух, че само ти си оцелял от последната мисия, можеш да ми се обадиш и аз ще ти помогна, както ти помагаш на мен. Не че имаш нужда от спасяване — каза тя бързо. Някак прекалено бързо. — Но ако ти се иска някой, пред когото да си излееш душата. Нали знаеш, да изпуснеш парата...

— „Тюлените“ не изпускат пара. Това е само за лигльовците. — Той се усмихна при тези думи и тя се усмихна в отговор.

— Разбира се. Но всеки има нужда от някой. А сега, когато Коул е затънал до шия в приготовленияа за сватбата, сигурно не искаш да го занимаваш с лични проблеми. Затова само казвам — ако имаш нужда от някой, аз съм на разположение.

Сакс добре разбираше логиката ѝ. Но, дяволите да го вземат, не искаше да става душеприказчик на Кара, участник в някаква си възстановителна програма. Разбира се, би направил всичко възможно да ѝ помогне да се отърве от вината, която самият той много добре познаваше, вина, която Джаред със сигурност не би искал тя да изпитва. Но Сакс искаше да прави много други неща с нея. Горещи, страстни, плътски неща.

Неща, за които изобщо не му беше работа да мисли. Не и в това объркано състояние. Понякога обаче малката глава отказва да слуша голямата.

Поне Кара не се беше отдръпнала. Сигурно с малко усилия ще може да придвижи нещата една стъпка напред от отношенията, които тя беше предложила. Най-много го тревожеше това тя да не започне да съжбялява, че е с него.

Което вероятно щеше да стане. Ако трябваше да е честен пред себе си, макар да не беше чак толкова зле, колкото явно е бил Джаред, Сакс не беше сигурен дали в момента е готов за сериозна връзка, докато се опитва да прогони призраците, които не млъкваха в главата му.

Като съгледвач на снайпериста Куин Маккейд за него беше нещо обичайно цял ден да се придвижи не повече от двеста-триста метра. Мнозина не разбраха, че само десет процента от работата му с Куин беше да неутрализират врага (със снайпера), а през деветдесет

процента от времето те се движеха преди останалите от екипа, събираха данни, седяха и наблюдаваха с часове. Понякога с дни.

Затова, макар болезнено да я желаше и да знаеше, че ще му бъде трудно, Сакс беше готов да помогне на Кара да се отърве от тази незаслужена вина.

Щеше да запази търпение и да го направи за нея. Не за Джаред, който, слава богу, още не се беше появил като призрак, за да предупреди Сакс да стои далеч от жена му. Поне засега.

25.

Какво имаше у Сакс Дюшет, та винаги му казваше неща, които не беше споделяла с никого преди? Добре, неочакваната бременност навремето наистина нямаше да се задържи в тайна задълго. Но все пак Сакс първи научи. Даже преди Джаред.

Кара никога не беше имала истински довереник в живота си. Разбира се, беше имала приятелки. Естествено. Но никоя от тях достатъчно близка. Със сигурност не от този тип, с който можеш да споделиш всичките си тайни надежди и желаниа, с които да въздишаш, да се кикотиш и да плачеш за момчето, в което си влюбена.

Защото Джаред не само винаги е бил последният и единственият любим, но също и най-добрият ѝ приятел. Двамата трябваше да са заедно *завинаги*. За съжаление, както животът горчиво я научи, *завинаги* е относително понятие.

През последната година в гимназията, след като Джаред замина за казармата, Сакс направи всичко по силите си, за да запълни отворилата се огромна празнина в живота ѝ. Едва сега Кара напълно разбираше жертвите, които той е правил, за да бъде до нея.

А и така я привличаше... Не че беше изпитала изкушение да изневери, докато Джаред го няма. Но все пак тя си беше най-обикновена тийнейджърка с нормални хормони, а у Сакс наистина имаше нещо адски секси. Беше като Джони Деп в протрити сини джинси.

Така че, разбира се, тя се беше заглеждала в него.

А в онази незабравима вечер беше направила и нещо друго, освен да гледа.

Не че целувката можеше да доведе до нещо друго. Даже ако Сакс не се беше отдръпнал. Защото ако има нещо по-лошо от целувка от съжаление, то това е сексът от съжаление и слава богу, той ѝ беше спестил поне това!

Или Кара винаги така си казваше в редките случаи, когато си позволяваше изобщо да мисли по въпроса.

Ясно виждаше, че той проявява интерес. Че ако ей сега реши внезапно да го целуне точно тук, на верандата, вероятно няма да я отблъсне. И че ако не беше Трей, вероятно наистина щеше да го направи.

В крайна сметка тя беше зряла жена, а и като се има предвид, че посправматичният синдром на Джаред беше убил всякакъв интерес към интимност още от времето, когато се върна от Ирак, а след това се пресметне и продължителността на следващата мисия, тя осъзна, че всъщност беше минало адски много време, откакто беше изживявала оргазъм, който да не е бил нейно собствено дело.

Тъжната истина беше, че това дълго въздържание я караше да се чувства стара. Даже по-стара от собствената ѝ майка, която определено имаше палави пламъчета в очите, докато Джон О'Роарк пристъпваше към тях в болничната столова.

Проблемът беше там, че Кара не е просто вдовица. Тя е и майка на малък син, който вече беше загубил човека, когото боготвореше. Ако се обвържеше емоционално с някого, нямаше как Трей да не бъде въвлечен в това. И ако тази хипотетична връзка се разпаднеше, той отново щеше да страда. А тя не можеше да позволи това.

— Говорим само за приятелство — каза тя. — Не приятелство с добавки.

— Нещо не те разбрах.

— Искам да кажа, че не може да правим секс — поясни тя.

Сакс потърка тридневната си брада. Бавно. Замислено. Като че ли обмисляше думите ѝ.

— Добре. Макар че аз не съм ти го и предлагал.

— Така е, не си. *Засега*.

Ах, дявол да го вземе! Това не смяташе да го казва на глас. Но сега, след като излезе от устата ѝ, може би беше по-добре да си изяснят позициите.

— Смятах, че е честно да ти кажа, ако изобщо ти мине през ума. Разбира се, из града е пълно с жени, които биха скочили веднага в леглото с теб, защото си даже още по-секси, отколкото беше в гимназията, но... И, ох, божичко, сега говоря глупости, а това никога, ама никога не го правя, затова защо не ми кажеш да млъкна, преди да кажа нещо още по-тъпо?

— Аз съм мъж. — По-очевидно нещо отдавна не беше чувала. От него се излъчваше смъртоносно количество тестостерон. Нямаше съмнение. Сакс Дюшет трябваше да носи предупредителен надпис с големи червени букви на гърба си. — Не бих си и помислил, че жена се държи глупаво или да ѝ кажа да млъкне, докато тя ме нарича „секси“.

— Присмиваш ми се. — Тя го долавяше в гласа му.

— Не се присмивам на теб. Може би на самата ситуация — призна той. — И на това, че както винаги между нас, моментът е крайно неподходящ.

Как можеше да не се съгласи с това...

— Нямам нищо против теб лично.

— Радвам се да го чуя.

— Проблемът е в Трей. Не искам той да пострада.

Смехът изчезна от очите му. Устата, която досега се усмихваше, замръзна в сурово изражение.

— Не бих направил нищо, което да нарани сина ти, Кара.

— Ти няма да го направиш нарочно. — *По дяволите.* Защо не се намери някой да ѝ подаде една лопата, та да се закопае още по-дълбоко? — Но ако започнем връзка и то сериозна, след като го покани да се вози с теб в колата на парада и да играе с кучето ти, той самият вече има отношение към теб.

— И какво лошо има в това?

— Когато скъсаме, ти ще излезеш от живота му...

— Интересно, че ти вече мислиш как ще скъсаме, преди да сме направили и първата стъпка — кротко отбеляза той. — Та кой кого ще зареже според теб?

— И представа нямам. — Ох, защо не се отвори земята и да я погълне? Сега, на секундата? И да я избави от това мъчение? — Може да е по взаимно съгласие.

— Тоест, доброволно.

— Вече не сме в гимназията, когато сексът е забранен и съответно виновното удоволствие и разделите са убийствено преживяване. И двамата сме възрастни хора. Едно време бяхме близки приятели, така че няма защо да мислим, че не можем да правим секс...

— Или да имаме дългосрочна сексуална връзка.

— Да, това също — съгласи се тя. Самата мисъл беше толкова привлекателна. — Но Треј е още дете. Той не може да разбере, че една любовна връзка не е задължително да продължи дълго време. И ще започне да се надява. Може даже да започне да си мисли, че ще му станеш баща. И после сърцето му пак ще е разбито. Не мога да допусна това.

Той помълча известно време, загледан в океана, където белите шапки на вълните сега бяха посребрени от лунната светлина. Някъде в далечината се чу трясък на шамандура. Защо в живота никога нямаше шамандури, когато ти трябва, помисли си Кара. За да те предупредят докъде да спреш?

— И ти си мислиш, че аз ще допусна това? — попита той накрая.

— Няма да го направиш нарочно, но все пак е възможно да се случи.

— Е, както си седим в момента, е възможно някой метеорит да удари верандата.

— Знам, че според теб говоря глупости.

— Не. Според мен го защитаваш като майка. Добрите майки трябва да правят точно това.

— Добре. — Тя издиша, облекчена, че не само са се разбрали, но и че ще може да се измъкне от този прекалено личен разговор, като запази поне частица от достойнството си. — Значи си съгласен?

— Че си страхотна майка? Абсолютно.

— Не, имах предвид да бъдем приятели.

— Аз винаги съм бил твой приятел, сладурче. Това, че имаш син, нищо не е променило. Ако се беше върнала тук заедно с Джаред, пак щяхме да сме приятели.

Кара не беше сигурна дали това щеше да е възможно. Но тъй като нямаше как да се докаже нито едното, нито другото, нямаше намерение да спори.

— Само приятели. — Искаше да се разберат ясно. И заради двамата.

Дълго мълчание. По-дълго от предишните.

— За мен няма проблем.

— Наистина?

Нали точно това искаше? Защо изведнъж се почувства разочарована, че той се съгласи тъй лесно? Ако наистина сериозно се

интересуваше от нея в сексуален смисъл, нямаше ли поне да се опита да протестира?

Което беше още по-смехотворно, понеже защо ѝ е на нея да иска връзка с мъж, който мисли по този начин.

Той се засмя — дълбок, гърлен смях, който влезе под кожата ѝ и я накара да потръпне на места, за които беше забравила, че могат да тръпнат.

— Май нямаме правилен отговор — каза тя.

— Добре, чуй това. Двамата с Треј ще сме мъжки приятели. Двамата с теб ще сме просто приятели. Все едно сме пак в гимназията. Ако искаш да преминем към следващото ниво, ти ще трябва да поемеш инициативата. Как ти звучи това?

— Съвсем разумно.

Кара си каза наум, че една мислеща жена би трябвало да се чувства облекчена, че толкова добре са я разбрали. А тя винаги е била разумен човек. Защо тогава ѝ беше тъжно?

— Ти си смазана от умора — каза той, като без да иска ѝ даде извинение за необичайната бърливост. — Може би най-добре да изнеса малкия до колата и да ви закарам до къщи.

— Не говори глупости. — Сега поне имаше повод да звучи ядосано. — Аз съм ченге. Много пъти съм работила двойна смяна. Просто ще отида да го взема и...

— Защо не го оставиш тук?

— Защото си има чудесен дом при майка ми и мен.

— Майка ти е в Портланд с Джон и Дани — напомни ѝ той. — А ти имаш среща с Кейт утре сутрин. Освен това е неделя. Двамата ще закусим, после ще идем заедно до строителния магазин, за да купим материали за „Бон тан“. Може би ще му дам да забие няколко пирона, ще измислим нещо за обяд и ще го върна у майка ти късно следобед.

— Много мило от твоя страна, но...

Той сложи пръст върху устните ѝ, за да спре протеста. Кара веднага разбра, че много е загазила, след като това най-обикновено докосване я накара да изтръпне до петите — все още обути в грозните кубинки, които изведнъж ѝ се прииска да изчезнат, а вместо тях да е с нещо хубаво... например високи сандали с красиви каишки като на Шери.

— Нали приятелите са за това — каза той. — Истината е, че ще ми е много приятно. И тъй като точно ти спомена, че момчето живее с две жени, един ден с Коул и с мен, в който ще се научи на много строителни умения, няма да е толкова лошо, нали.

— Напротив, хубаво е. — Джаред също искаше да направи това, откакто напусна армията и се върна към нормалния семеен живот. — Може ли да те попитам нещо?

— Питай.

— Някой смее ли да ти каже „не“?

— Ти ми каза. Онази нощ преди много време. Макар че почти си го просех...

Погледът, който той ѝ отправи, беше още по-горещ от краткото докосване преди малко, като разпали въглените, които тя мислеше, че отдавна са угаснали.

Имаш две може би три престъпления за разкриване, каза си тя строго наум. Нямах време даже да мислиш за секс.

— Трудно ми е да си те представя как молиш за нещо. — Тя се изправи. — Искам само да проверя Трей още веднъж. След това тръгвам.

След като се увери, че синът ѝ е добре — даже повече от добре, ако се съди по това, че ръчичката му беше праметната през огромния врат на Велкро — Кара реши, че предложението на Сакс беше наистина най-разумното.

Той не беше мръднал от верандата и я изпрати до колата. Тя тъкмо посягаше към вратата, когато той хвана ръката ѝ.

— Какво? — попита тя, обръщайки се към него.

— Забравихме нещо.

Очите му, осветени от лампата на верандата, промениха цвета си от небесносиньо към цвета на бурно море.

— Какво? — попита тя отново.

С пръстите на свободната си ръка хвана брадичката ѝ.

— Това.

Преди тя да може да каже и дума, за да протестира, той я придърпа в обятията си.

Кара потръпна от неприкрития глад в устните на Сакс, когато те се притиснаха в нейните. Въпреки снощния сън, в който той я беше целунал точно по този начин хиляди пъти по цялото тяло, тя не беше

си представила бурята, която изведнъж се завихри около тях в соления влажен въздух.

За разлика от онази нощ преди толкова години той не беше нежен. Но докато покриваше устните ѝ с настъпателни, страстни целувки, Кара нямаше нужда от нежност. В целувката му имаше агресия, грубост дори, която можеше да я уплаши, ако собствената ѝ нужда не беше също толкова свирепа. И толкова нетърпелива.

Ако грехът имаше вкус, божичко, той щеше да е същият вкус като устните на Сакс Дюшет! Изгарящ, гладен, и толкова опасно мъжествен. Вкусът му беше толкова опияняващ, че можеше да го схруска, докато самият той изяжда нея. Тя уви ръце около врата му и отвърна на целувката, без да се сдържа. Езиците им се докоснаха със същата страст.

Беше приклецена между твърдата метална врата на патрулната кола и стената на тялото му. Гърдите ѝ, притиснати в неговите, боляха. Изпълнена с копнеж, искайки още и още, тя уви единия си крак около неговия, притискайки бедрото си в ерекцията му.

Силните му ръце сграбчиха дупето ѝ нежно, повдигнаха я, той задвижи бедра срещу нейните. Единият от тях — или той, или тя, а може би и двамата — изстена.

И точно когато тя се страхуваше, че всеки миг ще избухнат в пламъци, точно както се беше случило преди много години, той изведнъж се оттегли, прекъсна болезнено сладката прегръдка... и я остави със замаяна глава.

Тя се облегна обезсилена на колата. Вдигна поглед към него.

— И само за твоя информация — каза той с дрезгав глас — тази целувка никак не беше от съжаление.

След тези думи отвори вратата на черно-белия шерифски автомобил и изчака, докато тя откачи ключовете от колана си, седна на шофьорската седалка и се опита да заповяда на изтръпналите си пръсти да закопчечат предпазния колан.

— Карай внимателно.

— Аз съм ченге. Знам как да карам кола.

— Не съм казвал, че не знаеш. — Той се изправи и мушна ръце в задните джобове на джинсите. — Сигурен съм, че си страшна зад волана. Но тук пътищата са тесни, с много завой, няма широк банкет и

никой не е застрахован от злополуки. А понеже приятелите ги е грижа един за друг, аз се притеснявам за теб.

Звучеше съвсем логично, каза си Кара, докато шофираше обратно към града, към къщата на майка си.

Но дали е достатъчно?

Реши да се притеснява за отношенията си със Сакс по-късно, когато има време да обмисли това ново развитие в живота си. Затова насочи мислите си към по-належащ проблем — че трябва да говори със сина си за онова, което се беше случило в деня, когато едва не загуби живота си.

Сега осъзна, че беше направила грешка, като се опита да го скрие от него. Защото, колкото и неприятна да беше самата случка, явно неговото въображение я правеше много по-страшна.

Като малък той много обичаше детската книга „Където бродят дивите неща“ и непрекъснато я молеше да му чете от нея всяка вечер преди лягане. Едва миналата есен тя го заведе да гледат и филма за малкото момченце, което, след като се скарало с майка си, избягало в земята на „дивите неща“, които го коронясали за свой крал.

За съжаление, Трей беше научил още твърде рано, че в реалния живот дивите неща могат да са също толкова непредсказуеми и много по-опасни от тези в книгите.

26.

Фейт беше уморена. Не обичайно уморена като след дълъг ден, завършил със спешна операция. А просто разглобена от умора, сякаш останала съвсем без сили.

Чувстваше се така вече от месеци, даже преди Бен да загине, затова и не можеше просто да обясни депресията си със загубата на съпруга си.

Дори си припомни старата приказка, че децата на обуцаря ходят боси, затова отиде и си направи пълни изследвания. Личният лекар не откри клинична депресия нито физически причини за неразположението ѝ.

Не ѝ беше приятно да си го признае, но ѝ беше станало скучно.

Не че не обичаше работата си. Напротив. И точно когато мозъчните операции вече започваха да ѝ се струват рутинни, се появяваше интересен случай като този на Дани Съливън и адреналинът отново се появяваше, връщайки я към времето, когато беше стажантка по неврология.

Но като всеки прилив на адреналин, макар и вълнуващ на момента след преминаването си я оставяше още по-изцедена.

Освен това беше разбрала, че не ѝ харесва бумажината, с която е свързана длъжността ѝ на администратор на болницата. Скоро след като болницата „Шелтър Бей мемориал“ беше купена от доставчик на здравни услуги, който имаше и други болнични заведения в корпорацията, тя беше много изненадана, че директорът на компанията ѝ предложи тази длъжност.

Разбира се, тя се беше прибрала у дома и обсъдила предложението с Бен. Макар че до деня на смъртта си той продължаваше да вярва, че е направил най-доброто за семейството си, като се премести от Портланд към тихия живот в Шелтър Бей, и макар че тя не се беше поколебала ни най-малко да го последва, през годините той беше изразявал съжаление за професионалната жертва, която Фейт бе принудена да направи.

Винаги когато се повдигаше темата, тя го беше уверявала, че е напълно доволна от живота си, но на Фейт тайно ѝ липсваше вълнението, което ѝ предлагаше работата в градската болница. Затова беше приела новата длъжност, като се надяваше да е ново предизвикателство в кариерата си.

Вместо това се оказа затрупана със срещи и доклади, много от които ѝ се струваха ненужни, а други — невероятно скучни.

Не че работата ѝ беше маловажна или ненужна. Напротив. В крайна сметка повечето американци получаваха здравни грижи в малки болници като тази в Шелтър Бей, а не в големите университетски центрове.

Но макар всички здравни заведения да се бореха с едни и същи трудности и финансови проблеми — все по-голямата държавна намеса, публичното отчитане и все по-сложното здравно обслужване на застаряващото население, въздействието на тези проблеми беше много по-голямо в малките болници. Точно по същия начин както рибарските лодки са много по-заплашени от океанските вълни, отколкото презокеанските лайнери.

Беше се захванала да учи медицина, за да помага на хората, да ги лекува. И смяташе, че точно това беше правилата през кариерата си. Даже когато имаше пациент с мозъчен тумор или тумор, който не може да се оперира, ѝ се щеше да вярва, че му е помогнала да преживее остатъка от живота си по-лесно.

Макар че не се мислеше за всемогъща като много свои колеги, след като през годините беше работила с много администратори — някои добри, някои не толкова, а трети — абсолютно нетърпими, тя все пак си беше създала доста идеализирана представа как ще се справя като администратор, ако някога я назначат на тази длъжност.

Ще се отнася с разбиране. Ще бъде учтива. Честна, открита, етична. Задълженията ѝ ще бъдат както към болничния персонал, така и към пациентите, а най-важното е, че ще бъде справедлива към всички.

За по-малко от седмица ѝ стана ясно, че новата ѝ длъжност няма почти нищо общо с пациентите. Единственото ѝ задължение беше да осигурява достатъчно финансови средства за подходящо здравно обслужване, оборудване и заплати.

Спомни си, че още като млада стажантка по акушерство и гинекология в болницата „Милосърдна сестра“ се оплака колко много време отива за надлежното записване на всеки използван предмет или лекарство, до последното хапче аспирин, а монахинята, която ръководеше болницата, накратко ѝ обясни „Ако няма пари, няма и болница“.

Фейт не беше очаквала, че колкото и да ѝ се искаше да играе ролята на добрия ръководител, проблеми, свързани с лоялността и справедливостта, възникваха почти всеки ден. Очевидно в днешната егоцентрична култура всеки акт на щедрост към един неизбежно се приемаше като лишаване на някой друг от правата му. Даже предложението ѝ да се модернизира и рационализира работата в болничния стол беше посрещнато с опозиция от страна на профсъюзите, защото това би означавало съкращения на някои работници.

Фейт добре разбираше, че защитата на собствения хляб е просто част от човешката природа, но през последните няколко месеца беше стигнала до заключението, че дори и Добрият самарянин да бяха назначили на нейната длъжност, и той щеше да загуби кураж.

Имаше моменти, в които си мислеше, че ако още веднъж някой ѝ каже „Ама така не е честно“, ще започне да крещи. И ще се хвърли от моста Шелтър Бей.

— Какво има?

Мъжкият глас прекъсна мислите ѝ и тя погледна към Джон, който изглеждаше почти толкова уморен и изтощен, колкото се чувстваше тя самата. Той беше застанал на вратата към спалнята си.

Отначало Джон искаше да прекара нощта при Дани в интензивното, което лекарите не позволиха. Фейт вероятно можеше да използва връзките си и да му осигури местенце, на което да поспи час-два, но реши, че на самия него му трябва време и място да отпусне малко напрегнатите си нерви. Затова успя да го уговори да ангажират апартамент с две спални в хотела, който беше най-близо до университетската болница.

Той, естествено, настояваше да плати не само собствения си дял, но и цялата сума. Тъй като разбираше мъжката му гордост, а също и че той искаше по някакъв начин да се отплати за грижите, които тя беше положила за племенника му, тя не се възпротиви.

Нито пък протестира, когато той спря в магазина на хотелското лоби на път към асансьора и купи бутилка вино и тирбушон. И на двамата щеше да им дойде добре едно питие след всичко, което бяха преживели.

— Нищо. — Тя дори успя да се усмихне. — Просто си говорех самичка.

— Помислих да не са ти се обадили от болницата.

— Та ние сме тук само от десет минути.

— Да. Но нещата стават бързо.

Така си беше.

— Ако не смятах, че всичко ще е наред с Даниел, нямаше да те накарам да си тръгнем — увери го тя. След това взе дамската си чанта и посочи към бутилката „Клаудлайн пиньо ноар“, която още стоеше на масата. — Защо не го отвориш, докато аз се освежа в банята?

Всяка от спалните си имаше отделна баня. Фейт едва сподави стона, когато погледна отражението си в огледалото. Макар че безумно беше обичала съпруга си, когато Джон тръгна към нея през болничната закувалня, за миг сърцето ѝ беше подскочило, все едно отново е на шестнайсет.

За жалост обаче гримът, който си беше сложила, преди да тръгне на работа, отдавна беше изчезнал. Освен това косата ѝ беше смачкана от лекарската шапка, а тъмните сенки под очите ѝ издаваха както възрастта ѝ, така и умората.

Тя сложи малко фон дьо тен на сенките под очите, блед руж, с който да даде цвят на скулите си, напудри леко носа си и освежи устните с бледо червило, надявайки се Джон да не забележи, че се е разкрасила специално за случая.

— Ето ме пак тийнейджърка и пак така разтреперана — каза си тя тихо, докато се опитваше с ръце да оформи смачканата си коса.

Когато се върна в общия хол, той вече беше отворил виното и беше налял две чаши.

— Благодаря ти — каза тя със същия учтив тон, който би използвала за английската кралица. Или за Първата дама.

Дали ще си помисли, че иска и той да седне до нея, ако самата тя седне на дивана? Или пък ако седне на фотьойла, дали той ще реши, че тя нарочно се опитва учтиво да го изолира? Не знаейки как точно да

постъпи, което беше необичайно за нея, след като взе чашата, която той ѝ предлагаше, тя се приближи до прозореца.

— Този път имаме късмет с гледката. Последния път, когато отседнах тук, стаята ми гледаше към магистралата.

Каква невероятна реплика за започване на разговор! Може би сега е време да го очароваш окончателно, като цитираш подробно прогнозата за времето.

— Да. — Той застана до нея. — Наистина хубава гледка.

Никога досега не ѝ беше правило впечатление колко едър е той. Не дебел. Напротив, беше в изненадващо добра форма за мъж на неговата възраст, а като лекар тя беше виждала доста мъже. Но за разлика от Бен, който беше висок, но слаб, Джон О'Роарк беше висок и... ами просто едър. Извисяваше се над нея по начин, който би могъл да изглежда застрашителен, ако самият той не беше толкова кротък и мил.

Двамата постояха рамо до рамо, без да говорят. Тишината беше хем заредена с напрежение, хем отпускащо приятна. Отпиваха вино и гледаха към реката.

След малко той каза:

— Изглеждаш уморена.

Значи дотолкова можеше да помогне козметиката.

— Беше дълъг ден. А и вече не съм в първа младост. Не се възстановявам толкова бързо, колкото едно време.

Браво, моето момиче! Сега направо му обясни, че се е озовал в хотелската стая с някаква стара изтъркана чанта.

— Не исках това да кажа. — Той беше доловил женското раздражение, което се прокрадна в гласа ѝ, което пък напомни на Фейт, че Джон все пак е много опитен разследващ полицай. И много го бива да долавя нюансите и да чува почти толкова от нещата, които хората *не казват*, колкото и от тези, които *казват*.

Той постави длан на бузата ѝ и я обърна към себе си. След това прокара задебелия си пръст под очите ѝ. Макар да знаеше, че това не е възможно, тя се почувства все едно е опрял в кожата ѝ бенгалски огън.

— Изглеждаш ми уморена — повтори той. — Но красива. Никога не си ми изглеждала толкова хубава.

— Никога не съм била драматично красива като Глория. — Съпругата му беше много впечатляваща брюнетка, в сравнение с която Фейт винаги се беше чувствала доста безлична.

— Глори наистина беше драматична и по външност, и по темперамент. — Той се усмихна сякаш на себе си, на някакъв далечен спомен. — Виждаш ли това? — Той посочи със същия пръст, който толкова я беше развълнувал преди малко, една тънка бяла линия на слепоочието си.

— Това е белег.

— От една кафена чаша, която тя запрати срещу мен през първата година след сватбата. — Усмивката стигна до очите му, които изглеждаха също толкова уморени, колкото и нейните. — Страшна беше, като се ядоса. И имаше здрава ръка. Но бързо се одобрявахме.

И когато тъмните му очи добиха мек и замечтан поглед, Фейт разбра, че той в момента си спомня как се е любил с жена си след сдобряване. Значи червилото тази вечер нямаше никакъв смисъл. Поредната глупава идея, която не само въведе в разговора любимата му жена, починала твърде млада, но и подкани към сравнение.

— Тя ти липсва. — *Браво, давай все така.*

— Разбира се. Също както Бен липсва на теб. — Джон се намръщи. — Той и на мен ми липсва. Винаги ще се чувствам виновен, че не хванах човека, който го простреля.

— Беше злополука.

— Сигурно. — Дали този намек за съмнение, който долови в тона му, беше само плод на нейното въображение? — Но само ако знаех, че е ровил из стари неразкрити случаи, може би щях да открия нещо...

— Какво? — Кръвта на Фейт, която се беше стоплила от виното и от близостта на този привлекателен мъж, замръзна. — Не искаш да кажеш, че смъртта на Бен не е била злополука?

— Божичко, Фейт, наистина не знам! — Той сви широките си рамене, които тя знаеше — като го беше гледала как всеотдайно се грижи за Глория през последните й дни — можеха да носят огромен товар. — Но Кара очаква тази експерт утре. — Той погледна металния си часовник с широка каишка. — Всъщност днес — поправи се той. — Кейт Маккейд е бивш специален агент на ФБР, която явно знае как

могат да се вземат отпечатъци от куршуми. Ние имаме само гилзите, но може би ще успее да намери нещо и по тях.

На Фейт ѝ се зави свят. И то не от единствената чаша вино, която беше изпила.

— Кара е извикала бивш федерален агент, който да разплете смъртта на баща ѝ? — И не беше казала на майка си нищо по въпроса?

— Не точно. Сакс Дюшет предложил тази жена, понеже явно са приятели, а тя познава специалист от съдебномедицинска лаборатория, който може би ще се съгласи да поработи по черепа, който намерихме в пещерата до брега. Работата е там, че в Шелтър Бей нямаме никакви съмнителни смъртни случаи. Никога не сме имали. Затова Кара ще даде на тази приятелка на Сакс гилзите с надеждата да изскочи нещо.

— Гледай ти! — Фейт беше смаяна, че дъщеря ѝ е скрила от нея толкова важна и лична информация.

— Сигурно не е искала да те тревожи излишно — каза Джон. — И без това едва ли нещо ще излезе от тази работа.

Макар че винаги се беше гордяла със способността си да върши много неща наведнъж, Фейт беше поразена от мисълта, че в нея се блъскат три съвсем разнопосочни емоции.

Първата беше шок заради неочакваната възможност съпругът ѝ да е бил убит умишлено.

Втората, ако това беше вярно — желанието извършителят да бъде наказан. И макар че винаги беше гласувала за най-либералния кандидат на всички избори, тя реши, че явно има нещо привлекателно в принципа „око за око“.

Докато обаче инстинктите ѝ сочеха колко добре би било смъртното наказание да се върне в Орегон, като съзря топлата нежност в очите на Джон, Фейт беше пронизана от тъжен копнеж, който я прониза чак до петите.

Той спря за момент. Само за мъничко, колкото да ѝ даде време да приеме какво е на път да се случи. И да си смени мнението. Което тя нямаше намерение да направи.

В очите му имаше въпрос. Без думи, тя му отговори.

Той изпусна дълго задържан дъх. Допи на една глътка виното, сякаш искаше в чашата му да има нещо по-силно, след това взе полупразната чаша от ръцете ѝ и постави и двете чаши една до друга на ниската масичка.

Чувствайки се все едно някой е заковал обувките ѝ за пода, Фейт остана на мястото си.

И чакаше.

Той се върна при нея. Впил очи в нейните, обхвана лицето ѝ в големите си длани. Пръстите му бяха задебелили от работата с дърво, но докосването му беше нежно като пух на глухарче. И коленопреклонно като молитва.

Макар че и двамата стояха неподвижно като каменни статуи, вътре в нея сърцето удряше яростно в гърдите ѝ. По вените ѝ протече топлина.

Моля те.

Фейт нямаше и представа дали е казала тази дума на глас, или той сам е прочел молбата в очите ѝ. Но Джон отговори — снижи глава, затваряйки мъничкото пространство, което ги разделяше.

Когато мекотата на устните му докосна нейните, тя вдиша мириса му — антисептичните аромати на болницата, уханието на сапуна, с който беше измил по войнишки късата коса, и онази необяснима мъжка миризма, която даже не беше осъзнала, че ѝ липсва, но сега я вдъхваше като човек, който е лазил на четири крака през цяла Сахара и най-после е намерил оазис с кристална ледена вода.

Дланите ѝ се вдигнаха около врата му, докато той я целуна нежно. И горещо. Изпълнен от желание, което тя изведнъж почувства притиснато долу в корема си.

— Имаш ли представа дори колко те желая? — Гласът му беше дрезгав. Изстрадал.

Сърцето ѝ забумка още по-силно.

— Кажи ми.

След като я целуна толкова дълбоко, че дъхът ѝ секна, той доближи устни до ухото ѝ и направи точно това — каза ѝ всички онези сладни, невероятни неща, които искаше да направи с нея.

Същите, които и тя искаше да направи с него. Изгаряше от нетърпение да ги направи с него.

Тя притегли устните му отново към своите.

Нежността вече я нямаше, изгарящото желание я беше заместило. Докато кръвта ѝ лумваше в пламъци, Фейт каза „да“. После отново „да“. И още веднъж. На всичко.

27.

Понеже искаше да има военна кариера, а не искаше да подлага семейството си на постоянен тормоз, като потегля на мисия без всякакво предупреждение — което се очакваше от „тюлените“ — Сакс никога не беше мислил сериозно за деца.

Но докато буташе плоската количка през склада за дървен материал на Ломбард, той искрено се наслаждаваше на сина на Кара, който направо пърхаше от удоволствие.

— Какъв цвят ще боядисаш стените? — попита Трей, докато двамата стояха пред щанда с боите. Вече бяха избрали гипсокартона за стените, новите керемиди, електрически и водопроводни материали, както и няколко кофи и мопове, които щяха да доставят на място. Сега беше време за по-забавната част.

— Да ти кажа, не бях мислил още по въпроса — призна Сакс. — На теб как ти се струва?

— Аз исках да си боядисам стаята у баба червена. Обаче тя каза, че този цвят бил прекалено възбуждащ и няма да мога да заспивам.

— Е, ние не искаме хората да заспиват в „Бон тан“. Обаче пък и ако се възбудят прекалено много, може да започнат да налитат на бой.

— Мама и татко много мразеха, като ги извикат да усмиряват такива, дете са се сбили в кръчмата.

Тъй като силно се съмняваше родителите му да са споделили наистина тази информация със сина си, Сакс реши, че момчето и това е подслушало от някой разговор между възрастните. Кое то, макар и с малко закъснение, го накара да се зачуди дали Трей все пак не е успял да чуе и част от разговора му с Кара миналата вечер, когато уж спеше.

— Значи друг някакъв цвят ще е. — Той погледна дългите редици различни нюанси на зеленото. — Керевиз. Градински чай. Босилек. Копър. Зелен лимон. Мента. Абе кой ги измисля тези цветове?

— Всичките са кръстени на разни подправки — посочи Трей. — Може би това е добре, ако ще сервираш храна.

— Човек не може да си прекара приятно без хапване. Проблемът е обаче, че зеленото ми напомня за армията, където май всичко, което може да се боядиса, е зелено.

— Баба казва, че синьото те кара да релаксираш. Затова тя си боядиса стаята синя. Ей такъв цвят приблизително. — И той посочи една от по-тъмните мостри на следващия ред.

Сакс поклати глава.

— Ще ме побъркат от подигравки, ако някой чуе, че съм купил боя, наречена „Тийни бикини“.

— Вярно. — Трей направи физиономия. — Това е момичешко име.

— Момичешко и още как. Освен това, макар че не искаме хората да се превъзбудят, същевременно и не щем да заспиват по време *fais do-do*, защото са прекалено релаксирани.

— Какво е „фей до до“? — Трей много старателно се опита да произнесе думата и почти успя.

— Като го преведеш буквално, означава „хайде, заспивай“. От времената, когато майките слагали децата си да спят в една малка стаичка до танцовата зала, докато големите се забавляват. С годините обаче думата почнала да означава просто танцова забава.

Двамата се върнаха към цветевите мостри, започвайки пак от началото.

— Каджунска храна ли ще предлагаш в ресторанта?

— Разбира се. Каджунска, както и морски деликатеси, вероятно. — Сакс постепенно започваше да разбира, че отварянето на ресторант не е само да разгониш паяците и да подмениш някоя и друга гипсокартонена стена.

— В каджунската кухня готвят много с пиперен сос, нали? — попита Трей, след като отхвърлиха още няколко нюанса.

— Да, храната определено трябва да е пикантна.

Както и жените. А Кара определено е пикантна, помисли си той, припомняйки си целувката от снощи.

— Тогава може би трябва да избереш ето този.

Сакс свали мострата, която синът на Кара сочеше в редицата.

— Каджунско червено — прочете той. — Много добър избор и почти същият цвят като варени рачешки черупки.

— И аз това си помислих. Освен това прилича на сос табаско.

Сакс наклони глава и внимателно изгледа малкото сериозно лице.

— Умна глава и точно око. Страхотна комбинация!

— Просто забелязвам разни неща — каза Трей и сви рамене.

Кара беше права. На това дете му трябваше малко мъжко влияние в живота. Човек просто естествено очаква да чуе похвали от майка си и от баба си. Това им е работата. Неговата собствена майка със сигурност никога не се беше скъпила с комплиментите. Но само една добра дума от татко им държеше влага дни наред за Сакс, Коул и ДжейТи.

— Мислех си нещо друго — каза Трей. Ентусиазмът в гласчето му потвърди разсъжденията на Сакс колко много означава похвала, получена от мъж. — В „Бон тан“ основната идея е да се забавляваш, нали?

— Да, даже името означава „приятно прекарване“. Няма смисъл изобщо да го ремонтирам, ако хората няма да могат да се забавляват там.

— Когато живеехме във военната база в Калифорния, там имаше карнавал Марди Гра всяка година, както и в Ню Орлийнс, и беше много забавно. Може би е хубаво да закачиш от тези мъниста, дето ги хвърлят от карнавалните платформи, и разни маски и такива неща.

Сакс потърка брада, опитвайки се да си представи „Бон тан“ със златни, пурпурни и зелени маски от Марди Гра по стените с цвят на табаско и мъниста, увиснали от леки конструкции на тавана.

— Майка и татко бяха направили интериора като в стара каджунска хижа — каза той. — Маси от необработено дърво, пейки, амбалажна хартия на масите, където да оставяш черупките, такива неща. Обаче знаеш ли, твоята идея звучи наистина хубаво.

— Освен това ярките цветове ще са възбуждащи. Ама по хубав начин. Така че хората да искат да останат още и да похарчат още пари — предположи Трей.

— Ето това е приказка. — Сакс сложи ръка на рамото на момчето. — Дай сега да идем да си купим четки и найлон за покриване и разни такива работи, докато господин Ломбард ни забърка каджунско червено.

— Супер! — Трей издиша победоносно юмруче.

Отначало му се струваше малко странно да поеме бащинската роля на Джаред Конуей. Но докато двамата обсъждаха дали ще е похубаво да се боядисва с валяк, или да се пръска, Сакс осъзна, че в някакъв момент от днешното пазаруване, който не беше забелязал специално, всичко някак беше дошло на мястото си.

28.

Кара не беше съвсем сигурна какво да очаква от Кейт Маккейд. Сладкият южняшки акцент по телефона ѝ показва, че съпругата на бившия колега на Сакс може да е от типа на кръшните южни хубавици, обаче професионалната ѝ кариера като полицай в отдел „Убийства“ и специален агент на ФБР някак не се връзваха с представата за бухнала тупирана коса и блестящи обеци.

Затова Кара с любопитство очакваше срещата.

Едно нещо обаче, което изобщо не очакваше, беше хубавата червенокоса жена в черна блуза без ръкави и елегантни ленени панталони да е толкова бременна, че Кара се уплаши родилните болки да не започнат всеки момент.

Кейт отказа предложението да пийне нещо.

— Напоследък и без това пишкам през пет минути — каза тя, докато бавно и трудно се настани на стола срещу бюрото на Кара. — Няма смисъл да усложняваме нещата насила.

Тя се засмя сърдечно, но и с нотка на ирония.

— Слава богу, „Екип Феникс“ има служебен самолет. Освен това, ако щеш ми вярвай, съм едва в шестия месец.

— Леле! — Изненадана, че жената срещу нея е толкова огромна, а е само в шестия месец, Кара възкликна, без първо да помисли. — Извинявай. Не исках...

— Хич не се притеснявай. — Кейт вдигна ръка, за да спре извиненията. — Знам, че приличам на слоница. Обаче нося близнаци. Като и двамата, ако се съди по гимнастическите упражнения в корема ми, ще станат или олимпийски шампиони по висок скок, или ще играят централни защитници в някой прочут футболен отбор. Това второто е по-вероятно, като се има предвид, че баща им е висок два метра и има телосложение на пехливанин.

— Ах, горката! — Кара несъзнателно сложи ръка на корема си, който се сви болезнено само при мисълта за раждане на близнаци. Да не говорим за едри близнаци.

— Именно „горката“. Вече съм информирала лекарката си, че ако за раждането не подготви всички обезболяващи, които могат да се намерят в болницата, няма да имам друг избор, освен да извадя служебния „Глок“ и да я застрелям.

— Да, не виждам друг избор — каза Кара.

— Та така. — Гостенката протегна крака, намръщи се на отеклите си глезени и каза: — Защо не ми покажеш с какво разполагаме?

— Няма как да знам дали случаите са свързани — каза Кара, като се изправи и отиде до килера.

— Инстинктът какво ти казва?

— Че имам три неразрешени случая в едно градче, където не трябва да има истинска престъпност.

— Три? — Кейт изви въпросително хубавите си вежди. — Беше споменала костите, които си намерила до къщата на Сакс. И фрагментите от куршума след вчерашния инцидент. Стават два.

— Сакс смята, че има и друг случай. — Кара извади торбичката с празната гилза, намерена близо до тялото на баща й. — Никой така и не е намерил куршума, който е убил баща ми миналата есен. Но имаме това. Не знам дали ще ти свърши някаква работа.

— Както ти казах, когато се обадох, има нова техника за извличане на пръстови отпечатъци от повърхността на куршуми и от фрагменти от бомба, след като са били изстреляни или взривени. При него се разчита на корозията по металната повърхност.

— Баща ми беше застрелян преди шест месеца.

— Няма значение. Корозията остава по металната повърхност дълго след като всичко, останало от реалния отпечатък, вече е изчезнало. А най-хубавото е, че според изследванията даже ако металът се почисти, нагрее се до хиляда градуса или даже се боядиса отгоре, отпечатъците все пак остават.

— Това не го бях чувала.

— Малко хора го знаят. Поне засега. Британците го използват повече, отколкото нашата полиция. Обаче „Екип Феникс“ обича да е напред с технологиите. Самата аз не съм специалист, но става дума за йоните на хлорида от солта в човешката пот, която създава корозионни линии, които следват пръстовия отпечатък.

— Освен ако не си професионалист, няма как да не се изпотиш, когато зареждаш пистолет — каза Кара.

— Точно така. Най-хубавото е, че когато металът се нагрее...

— Кое то се случва при изстрелването.

— Точно. — Кейт кимна. — Когато се изстреля, химическата реакция се ускорява и обикновено корозията се вижда още по-ясно. Единственият начин да се отстрани е да се изшлайфа най-горният слой на метала. — Тя разгледа гилзата. — Кое то в нашия случай не е направено. Друго в наша полза е, че различните метали корозират по различен начин. А месингът досега е показал най-добри резултати.

За късмет гилзата беше направена точно от месинг.

— Бинго! — каза Кара.

— Точно така. Човекът, заредил пистолета, с който е убит баща ти или е прострелял онзи човек в парка вчера, няма как да не е използвал палеца си, за да набуца гилзата и куршума. И точно той ни трябва. Човекът, който е заредил оръжието.

— Много съм впечатлена — и обнадеждена.

Гостенката повдигна рамене.

— Това ми е работата. — Кейт обръщаше торбичката наса м и натам, разглеждайки я замислено. — Ти каза, че според Сакс има връзка.

— Няма доказателства за това, но...

— Куин винаги ми е казал, че не е работил с друг съгледвач, който може да се мери даже на малкото пръстче на Сакс Дюшет най-вече що се отнася до инстинкта му. Затова, ако бях на твое място, нямаше да отхвърлям подозренията му с лека ръка.

— Не го и правя. — Кара донесе кутията с черепа и костта.

— О, браво! — Кейт се взираше в съдържанието на кутията със същото възторжено изражение като на Кара, когато видя черепа за първи път. — Страхотно попадение!

Беше странно, че на планетата има поне още една жена, която реагира по същия начин като нея.

— Сигурно е стар.

— И на мен така ми изглежда — съгласи се Кейт. — Макар че от годините в полицията знам, че водата понякога доста бързо поврежда човешките останки. Обаче съдебномедицинският експерт, с когото

работя, е наистина, ама наистина много добър. Така че да видим какво ще може да направи.

Тя затвори кутията, извади пломба от чантата си, запечата я, а след това постави подписа си и датата по същия начин, по който беше направила майката на Кара с парчетата от куршума от главата на Дани. Обработката на веществените доказателства щеше да е много важна по-нататък в съда.

— Наистина съм ти много благодарна — каза Кара. След това попита това, което беше на езика ѝ още от пристигането на Кейт. — Сигурно съпругът ти и Сакс са много близки приятели.

— Макар че Куин не обича много да говори за онова време, от нещата, които ми е казвал, двамата са по-близки от кръвни братя. Екипите от спецчастите си вършат работата тихомълком. Което означава, че и най-приказливите сред тях за обикновените хора изглеждат като истински темерути. Обаче, когато двама мъже са винаги в авангарда и трябва да пълзят през какво ли не часове наред, при което целият им свят се събира в онова, което се вижда през мерника на снайпера, предполагам, че започват много добре буквално да си четат мислите.

— И аз така предполагам. — Кара си помисли колко добре Сакс четеше нейните мисли и се почуди дали това е умение, което „тюлените“ развиват с работата си. — Или точно обратното — момчетата, които вече притежават този талант, са по-склонни да изберат кариера в спецсилите.

— Предполагам, че по малко и от двете — отговори Кейт.

— Значи — внимателно започна Кара, която искаше да научи още за Сакс, но пък не ѝ се щеше да звучи, сякаш любопитства (което всъщност правеше) — понеже мъжът ти се е върнал у дома жив и здрав, значи двамата не са били заедно на последната мисия на Сакс. При която Сакс са го пленили.

— Не. Слава богу, Куин вече беше напуснал военноморските сили. Но са били заедно на друга мисия в Афганистан, която също е била много тежка, и понеже Куин вече беше решил, че предпочита да пише, а не да се бие...

— Чакай малко. — Кара вдигна ръка. — Мъжът ти е Куин Маккейд? Който написа „Убийствена зона“, „В десетката“, „Американски снайперист“ и „Екипът на сенките“?

— Точно той. Явно си чувала за него.

— Купувам всичко, което напише, още от първата му книга! И току-що направих връзката... Божичко! Значи ти си Кейт от посвещенията!

— Да, аз съм.

— Ти си единствената ми среща с наистина известен човек, ако не броим един второстепенен актьор в телевизионна комедия, когото спрях веднъж за превишена скорост на магистралата.

Кейт се засмя на тези думи. После веднага стана сериозна.

— Та както ти казах, Куин вече не работеше с „тюлените“, но Сакс остана и започна като снайперист за друг екип. Няма нужда да ти казвам колко се притеснявахме, когато го заловиха.

— Представям си. Но се е справил сравнително добре с всичко преживяно. Така поне изглежда.

— Мислиш ли?

— Покойният ми съпруг беше морски пехотинец и се прибра у дома с посттравматичен синдром. С проблеми, които не виждам у Сакс.

— Може би, защото момчетата от спецсилите са наистина добри лъжци. Куин ми е казал, че понеже не се хвърлят в бой с оръжие в ръка, както морските пехотинци, на тях им се налага да се впишат в средата си. Което изисква способността да лъжеш като циганин, ако се наложи. А сега Куин казва, че като пише романи, всъщност си изкарва хляба, като лъже. Но само защото Сакс поне външно не показва проблеми, би ми било трудно да повярвам, че наистина е така. Особено като се има предвид... — Думите заглъхнаха Кейт се намръщи. — По дяволите, не знам какво ми става напоследък. Сигурно е от бременността. Говоря прекалено много. — Въздишката надигна налетите ѝ гърди. — Мисля, че си позволявам да говоря с теб за Сакс, защото той ми каза колко добри приятели сте двамата. И колко отдавна.

— Още от гимназията. — Кара се почуди какво ли точно е казал той на агентката от ФБР.

— Да. Точно така каза и той. — Кейт наклони глава и я погледна с един особен поглед, който Кара веднага разпозна като погледа на опитен полицай. — Естествено, можеш да ми кажеш, че това не е моя

работа, но Сакс никога преди не е молил за лична услуга. Затова предполагам, че сте много близки.

— Коул, по-големият брат на Сакс, беше най-добрият приятел на мъжа ми. Когато Коул и Джаред заминаха за армията, Сакс остана да се грижи за мен.

— И това не се е променило и досега.

— Май е точно така. — Вярно беше. Поне донякъде. Но в други отношения всичко много се беше променило.

— Понеже очевидно не си сляпа, а и мисля, че след като си била омъжена, а Сакс спомена, че имаш и дете, едва ли си лесбийка, то няма как да не си забелязала какъв абсолютен сладур е той.

Кара скръсти ръце.

— Сега като разследващ полицай ли ме питаш? Или като съпругата на приятеля на Сакс?

— Всъщност те питам като жена, която яде за трима, не е хапвала нищо от закуска и отдавна чака да обядва някъде, където можем двете да се наговорим за момичешки работи като мъже и секс и романтични филми, вместо за трупове и куршуми. А ако искаш в разговора да намесим и един бивш „тюлен“, който по случайност е адски секси, аз нямам нищо против.

Не беше планирала деня си така. Но Сакс каза, че Трей ще бъде при него чак до вечеря. Майка ѝ беше още в Портланд, а понеже днес беше уж почивния ѝ ден, а не беше обядвала с приятелка откакто се преместиха тук, нямаше какво да ѝ попречи да не приеме предложението на Кейт.

А и мисълта, че ще научи повече за живота на Сакс, когато не е бил в Шелтър Бей, адски много ѝ хареса.

— Ресторантът „Морски бриз“ има маси с изглед към водата, откъдето могат да се наблюдават китовите. И правят невероятна супа от пушени скариди и рачешките кейкове.

Кейт се изправи.

— Само минавам през тоалетната и тръгваме.

29.

Фейт се събуди и първото, което видя, беше сивото небе навън. Проливен дъжд удряше прозореца, стичаше се по стъклото и скриваше външния свят.

На някого тази гледка може да се стори мрачна. За нея обаче беше истински уютно преживяване.

До нея Джон спеше по гръб, с една ръка върху главата си, а другата — праметната върху нейните голи гърди. Когато тя се пресегна да притегли чаршафа, за да се покрие, той измърмори нещо насън и я придърпа още по-близо до себе си.

Тя, разбира се, можеше да се отдръпне, но ѝ беше толкова приятно отново да се събуди в мъжки обятия. Когато я беше целунал — не с леко, нежно докосване на устните, а дълбока, проникваща целувка, която тя усети чак в петите си — Фейт си беше казала наум, че това е просто секс. Нищо особено. Хората го правят през цялото време, без ангажименти. Такива връзки за една нощ беше чувала да има още в колежа, а после и в медицинския университет. Самата тя обаче не беше го правила досега. Преди да срещне Бен, беше имала две продължителни връзки.

И двете бяха сериозни, дори погрешно беше мислила, че ще се превърнат в постоянни.

Първата беше още в началото на обучението ѝ в „Дюк“ точно когато Женският колеж и колеж „Тринити“ се бяха слели в „Колеж Тринити по хуманитарни и природни науки“.

Момчето, на което тя даде сърцето и девствеността си, беше рибарски син, който учеше със стипендия. Двамата се срещнаха още първия учебен ден.

Очите му бяха сини като на Пол Нюман, тялото му беше младо, твърдо ѝ мъжествено, а провлеченият южняшки говор, толкова различен от нейния акцент, караше даже името ѝ да звучи като поезия.

Той учеше рисуване, беше истински бохем, винаги със скъсани джинси, бели тениски, а понякога дори ходеше бос на занятия. Покрай

него Фейт беше открила, че мъжките стъпала могат да са изключително секси.

Избраникът ѝ пушеше марихуана, пиеше евтино вино с литри, а през втората година си пусна брадичка, която често протъркваше кожата ѝ на места, където не беше си и представляла, че може да стигне мъжката уста.

Естествено, родителите ѝ бяха абсолютно шокирани, когато за първи път го заведе у дома за Деня на благодарността. По-късно Фейт осъзна, че тяхното неодобрение всъщност беше голяма част от чара му.

Тя го обичаше с всичкия плам и страст и — сега го признаваше — наивната глуповатост на първата голяма любов. След като той разби сърцето ѝ, като я заряза заради някаква красавица, която работела като модел в упражненията им по рисуване на човешко тяло, Фейт се беше заклела да не се занимава повече с мъже и отдаде цялото си внимание на ученето, за да влезе медицина в университета.

Следващите месеци и години наистина прекара като монахиня, дала строг обет за безбрачие. Това продължи до стажа ѝ, когато един хирург — който страдаше от сериозен комплекс за грандомания — успя да пробие защитата, като ѝ позволи да му асистира при операция на тригеминална невралгия с използване на радиохирургия, прилагайки експериментална техника с гама нож.

И той се оказа със слаб ангел, но тя така и не можа да му се ядоса истински, когато разбра, че редовно вкарвал в леглото си както хубавките стажантки, така и медицински сестри. Понеже при тази важна операция, на която я покани, тя беше открила призванието си като лекар. Самият той по-късно направи великолепна кариера, но по ирония на съдбата беше починал от тумор в мозъка преди няколко години.

Междувременно и художникът не се беше справил никак зле в живота. Съвсем неотдавна Фейт чу, че негова картина се продала за половин милион долара, а той и петата му съпруга — богатата галеристка, която се занимавала с картините му — притежавали апартамент на Парк Авеню, а също и къщи във Флоренция и Париж.

Бен не беше нито зашеметяващо привлекателен, нито богат. Той беше нещо съвсем различно — беше добър човек. От онзи тип, които наистина вярват в мотото на полицията да „защитава и да служи“. Тя много добре знаеше колко го харесват хората в Шелтър Бей. Все пак

толкова пъти го бяха избирали за шериф, а последните три кампании даже никой не си направи труда да се състезава срещу него. Но нямаше и представа до живота на колко много хора се е докоснал той. Сякаш нямаше човек в града, който да не може да разкаже поне една история за добротата му.

Джон приличаше на него в много отношения. Верен на жена си, грижовен и състрадателен. А и беше по-спокоен от Бен, което като млада вероятно би сметнала за отрицателна черта. Но днес, когато отговорностите й вече идваха доста в повече, това качество определено й харесваше.

Като че ли усетил, че тя го изследва, той отвори очи. И се усмихна срамежливо.

— Извинявай — каза той. — Май ме поизмори. — Очите му блестяха весело, когато плъзна поглед по нея. — Излязъл съм от форма.

— Ако така се любиш, когато не си във форма, чакам с нетърпение отново да влезеш, така да се каже.

— Досега не са се оплаквали от уменията ми. — Не прозвуча като хвалба, а просто като факт, в който тя и без това не се съмняваше. — Обаче, като си помисля, съм бил само с една жена в живота си.

— Само една?

— Двамата с Глори загубихме девствеността си заедно последната година в гимназията. Стана на задната седалка на колата ми, паркирана на една висока канара над морето. И на мен тя винаги ми е стигала. Никога не съм търсил друга.

— Аз срещнах Бен, когато и двамата бяхме доста по-големи. Така че съм била с двама мъже преди него. Но и аз като теб, когато го открих, бях дотам.

Тя се опитваше да издърпа чаршафа нагоре сега, когато Джон вече беше буден, но той хвана ръката ѝ, вдигна я до устните си и отново се усмихна над свързаните им ръце.

— И двамата значи сме пропуснали сексуалната революция — каза той шеговито.

— Така излиза. — Как беше възможно само заради докосването на устните му по пръстите ѝ да я обхващат такива отдавна забравени желанија? — Макар че да си призная, едва ли сме пропуснали много. Никога не съм си падала по свалки за една нощ.

— И аз. — После изражението му стана по-сериозно. — *Това* не беше за една нощ.

Той не го изрече като въпрос, но Фейт реши все пак да му отговори.

— Не, не беше. — Тя знаеше, че двамата доста време се бяха приближавали стъпка по стъпка към това, което се случи между тях снощи. Злополуката с племенника на Джон просто им даде допълнителен тласък, който явно им е бил нужен. — Не знам накъде води това...

— Понякога най-хубавите пътешествия са неочакваните.

Това го беше чувала и преди. Но никога не беше готова да приеме такива възгледи. Все пак тя беше неврохирург перфекционист до най-дребния детайл.

— Аз много не умея да се пускам по течението.

— Няма проблем. Аз умея. Ще науча и теб.

Тя вирна брадичка.

— Винаги съм била много независима.

При тези й думи той се засмя. Дълбок, весел, гърлен смях. Тя даже усещаше всяко движение, защото той беше притиснат в гърдите й.

— Защо не ми кажеш нещо, което не знам? — предложи той.

След това, все още държейки ръката й, той прокара свободната си длан през косата й, която, стресна се тя изведнъж, сигурно изглежда кошмарно. Но ако се съдеше по погледа му, той или не забелязваше това, или изобщо не му правеше впечатление.

— Дали можем да говорим за това по-късно? — попита той. — Понеже след часовете, прекарани в болницата вчера, наистина ми се иска да си взема един душ. — Широката длан, която милваше косата й, се премести надолу към рамото, а пръстите му докоснаха гърдите й. — И не искам да съм сам под душа.

Фейт искрено се изненада, че това предложение я накара да се изчерви като девойка. Усещаше как горещината се издига към лицето й толкова ярка, че той нямаше как да не я забележи.

Последния път, когато се беше „пуснала по течението“, беше, когато остави Бен да я омая през нощта на първата им среща. Тя беше на фестивал в Портланд с приятели. И ето как свърши всичко, припомни си Фейт.

Точно бяха влезли под горещия душ, когато блекберито ѝ започна да звъни от масата в хола.

Годините работа като лекар я бяха направили много чувствителна към този звук. Особено когато имаше пациент след операция, който още е в болницата.

— Извинявай. — Тя се вдигна на пръсти, бързо целуна Джон по устните, грабна една хавлия от закачалката, уви се в нея и изтича обратно към стаята, оставяйки мокри отпечата̀ци по килима след себе си.

Обаждането беше от болницата, което оправда страховете ѝ. Не говори дълго, тъй като забеляза Джон, застанал до вратата с увита около кръста си хавлия.

— Какво е станало с Дани? — попита той.

— Сигурна съм, че не е нещо сериозно — отговори тя с най-успокоителния си лекарски глас.

— Фейт. — Той пресече стаята и я хвана за раменете. — Не е нужно да ме жалиш. Аз съм полица̀й. Прекарвал съм дни наред по разни болници с Глори. Просто ми кажи какво му има, а после ще мислим какво да правим.

— Добре. — Тя издиша. — Но първо трябва да разбереш, че медицинските термини не означават непременно някаква прогноза и...

— Фейт — повтори той, прекъсвайки я. Макар да говореше високо, лицето му беше преbledняло. — Просто ми кажи.

Тя не за първи път изричаше тези думи пред роднините на свой пациент. Но никога не ѝ се беше случвало роднината да ѝ е толкова близък.

— Съжалявам, Джон — каза тя и постави успокоително длан на ръката му, — Даниел е изпаднал в кома.

30.

Отначало Трей изобщо не искаше да харесва Сакс Дюшет. Първо на първо, той беше „тюлен“. А баща му винаги беше казал, че „тюлените“ са каубоите в армията. Като беше малък, той си мислеше, че да си каубой е много хубаво нещо. Но после баща му беше обяснил, че това означавало да ти липсва дисциплина.

Дисциплина, каквато морските пехотинци имали в изобилие.

И тъй като искаше да стане морски пехотинец като баща си — един от малцината, смелите и гордите — Трей наистина много се стараше да си изгради дисциплина.

Понякога объркваше конците, например, когато беше зарязал колелото си на алеята пред къщата и баба му едва не го сгази с колата на прибиране от болницата късно вечерта, но всичките му учители и тук, и в Калифорния винаги бяха казвали, че той е най-добрият в класа.

Затова така се ядоса, когато видя майка си да се усмихва на този каубой от специлите. С този особен поглед едно време тя гледаше баща му. Не можеше да гледа други мъже с него.

Но след това „тюленът“ го покани да се качат заедно в колата на парада. А после — и това беше още по-хубаво — му позволи да играе с Велкро на „донеси“. Вярно, кучката невинаги донасяше хвърления предмет, но все пак беше много забавно.

И в строителния магазин беше супер. Особено когато Сакс му купи собствена кутия с инструменти, в която имаше всичко, необходимо за ремонта в „Бон тан“. Даже му показа как да използва чука. Не горе при желязната част, както той отначало правеше. А чак долу, на края на дръжката.

— Остави инструмента сам да върши работата — посъветва го Сакс. И макар отначало Трей да изкривяваше повече пирони, отколкото успяваше да забие, той тъкмо беше започнал да му хваща цаката и Сакс каза, че е време да идат да обядват.

И точно *тогава* нещата станаха наистина страхотни.

Отвътре залата на Клуба на ветераните беше *най-мъжкото място*, в което Трей беше стъпвал. Стените бяха облицовани с груби дъски, в които се виждаха огромни чепове, над бара бяха издялани инициалите и символите на различни бойни единици, а най-страхотното нещо бяха препарираните животни. Не като плюшените, а истински.

Дето преди са били живи.

Но сега са мъртви.

Макар че много от тях изглеждаха все едно всеки момент могат да оживеят.

— Това мечка гризли ли е? — попита той, ококорил очи към огромния звяр с отворена паст, който беше точно до джукбокса.

— Че как да не е — отвърна барманът, който му се представи като Пийт. — Аз лично я гръмнах в Аляска след една тежка мисия в Панама.

— Операция „Справедлива кауза“ ли? — попита Трей.

— Браво бе, моето момче! — Пийт погледна към Сакс, който беше седнал на високото столче до Трей. — Виж това дете как знае военната история.

— Татко ми беше морски пехотинец — обяви важно Трей.

— Да, това го прочетох на фланелката ти — отвърна барманът.

— Джаред Конуей беше истински герой — добави Сакс.

— Това да не е детето на Конуей? — попита един глас откъм масата за билиард.

Към тях се доближи мъж с халба бира в ръка. Косата му беше яркочервена, вързана отзад на опашка с велурена връзка, което според Трей баща му би определил като липса на дисциплина, но ако човекът беше на това място, значи трябва да е ветеран! Затова Трей изпъна гръбче в израз на уважение, както го бяха учили.

— Да, сър — отговори той. — Джаред Конуей е татко ми.

— Гадна история се случи с него — каза мъжът. — Името ми е Тим О'Райли. Служихме заедно с баща ти почти по едно и също време. Аз бях от хеликоптерните групи, та пътеките ни не се пресякоха. Обаче беше две-три години преди мен в същото училище и си го спомням като много свястно момче. Истинска легенда от военното обучение.

— И аз ще ходя на военно. Като стана голям. — Трей реши да не споменава, че това беше едно от нещата, за които майка му беше

казала, че „ще помислят“, като му дойде времето. Обикновено това не беше много обещаващо. Но той самият вече беше твърдо решил.

Сега беше ред на Тим О'Райли да погледне към Сакс.

— Виж ти, крушката не пада по-далеч от дървото — отбеляза той.

— Явно е така — съгласи се Сакс.

Трей обичаше да говори за баща си, което не можеше да прави с майка си, защото се страхуваше, че ще я разплаче. А винаги когато споменаваше името на баща си пред своята баба, тя го поглеждаше странно, от което той беше заключил, че сигурно не е харесвала татко му много.

Като че ли разбрали мислите му, и други ветерани започнаха да се приближават от масите към бара и да разказват истории за баща му. Истории, които той не беше чувал от родителите си. Например, че татко му е бил скаут или че е спасил едно малко дете, по-малко от Трей сега, което било притиснато от прилива, и после получил медал от пожарната за смела постъпка.

— Твоят татко си беше истински американски герой — каза един мъжага, който носеше черен кожен елек с какви ли не кръпки по него. Посивялата му коса също беше прибрана на тила в опашка. — „Семпер фи“, малкия.

— „Семпер фи“ — повтори Трей заедно с другите морски пехотинци в залата.

И изведнъж, докато гледаше озъбената мечка, главата на планинския лъв, която надвисваше над него от стената, и гърмящата змия, свита на рафта с бутилките зад бара, Трей осъзна, че точно сега и точно тук, на това място, където се събират бивши войници, него не го е страх от тези ужасяващи животни!

Нито пък от вулкани, тайфуни, цунамита или други бедствия, които могат да убият невинни хора, както беше гледал по телевизията.

Защото явно всички тук бяха съгласни с Тим О'Райли и Сакс, че крушата не пада по-далеч от дървото.

„Семпер фи“, тате.

Момчето гордо вдигна чашата си портокалов сок в тост за своя баща герой.

31.

Понеже Кейт Маккейд също като Кара беше работила в полицията, замисленият уж като женски обяд се превърна в интересен разговор за стари случаи, по които бяха работили.

Едва когато обядващ наблизил гост на заведението звучно ахна от ужас, докато Кейт разказваше за серийния подпалвач, който тероризирал град Сомърсет в Южна Каролина преди няколко години, двете осъзнаха, че целият ресторант е замлъкнал, тъй като всички внимателно следят техния разговор.

Вече извън ресторанта двете доста се посмяха. Толкова се смяха, че Кейт обяви, че сигурно ще се напишка. Спряха в шерифската служба, за да се справят с този проблем, а Кара я изпрати до малкото местно летище, където я впечатли чисто новичкият бял самолет, който чакаше на пистата.

— Човекът, който създаде „Екип Феникс“, има доста дълбоки джобове — разкри Кейт. — И няма нищо против да харчи пари за каузата. Макар че съм го срещала само веднъж, трябва да призная, че ако не бях лудо влюбена в съпруга си, сигурно щях да съм доста изкушена от него.

— И той ли е бивш военен? — Кара се чудеше как е възможно някой на служба в армията да се сдобие с такова богатство.

— Не съм сигурна. Той е много потаен човек и никога не говори за себе си. Даже не съм сигурна дали бившият ми партньор от полицията, който на практика ръководи операциите, знае много за него. Обаче е адски секси, виждала съм го. Тъмнокос, мълчалив и драматичен малко като ирландски Хийтклиф.

— Тези тъмнокосите и мълчаливите обикновено са много сложни. — Кара познаваше доста военни съпруги, които се бяха омъжили точно за такива и после съжالياха.

— Сигурно е така. Но не може да отрече човек, че са много привлекателни.

Кара още мислеше за думите на Кейт, след като самолетът отлетя, отнасяйки кутията с костите, фрагментите от куршума и празната гилза от куршума, който беше убил баща ѝ. Вътрешно беше сигурна, че Сакс няма как да е преживял толкова години на война, без по никакъв начин да пострада психически, но макар в гимназията да го имаха за „луда глава“, дълбоко в себе си той беше много добродушен и грижовен човек. А и винаги се беше държал с нея, а сега и с Трей — изключително мило.

Освен това, докато отваряше големия гараж на къщата, Кара си помисли, че когато го опознае, майка ѝ в крайна сметка ще осъзнае колко много той прилича на баща ѝ.

Колата на Фейт не беше в гаража. Това беше странно. Кара, след като не беше чула друга информация за състоянието на Дани, беше решила, че всичко е минало добре. Което значеше, че майка ѝ и Джон трябва вече да са се прибрали.

Влезе в кухнята, извади телефона си и точно беше набрала номера на Фейт, когато някой я нападна отзад и я събори с лице върху дървения под.

Силни ръце започнаха да я удрят отгоре. Вече беше преживявала такъв кошмар, но знаеше какво да прави. И Кара яростно се хвърли в бой.

За живота си.

32.

— Така — каза Фейт на Джон, докато се придвижваха с наетата кола към болницата — първото, което трябва да разбереш, е, че комата не означава автоматично вегетативно състояние.

— Не ми се сърди, Фейт — каза той през стиснати зъби, — но ми се ще да не използваш такива думи за Дани.

— Много се съмнявам да ми се наложи да ги използвам. Както ти казах, той излезе от операцията в отлично състояние. Дани е млад, здрав мъж в разцвета на силите си. Макар че не ми се иска да правя прогнози, без да съм го прегледала. Тъй като ние с теб сме в по-близки отношения от лекар — пациент...

— Меко казано „по-близки“ — недоволно избъбри той. Но тя май усети в тези думи, че обичайното чувство за хумор не го беше напуснало.

— ... предполагам, че става дума просто за леко възпаление на мозъка от травмата — първо от куршума, а след това и от операцията.

— *Просто?* На мен ми звучи адски сериозно.

— Случва се доста често. Ей сега ще ти обясня. Самата дума кома означава състояние на безсъзнание, нищо повече. Медицински погледнато, това е като сън, от който човекът не може да бъде събуден дори с външно стимулиране.

— Знам, че се опитваш да ме успокоиш, миличка, но в момента не ми става по-спокойно.

— Съжалявам. Но ти искаше да ти кажа цялата истина и аз точно това се опитвам да направя. Изобщо не е необичайно при травма на мозъка пациентът да идва в съзнание и после отново да го губи, което продължава минути, часове, та даже дни.

— Е, сега вече съвсем ме успокой.

Тя го погледна косо.

— Каж ми захаросаната версия ли искаш да чуеш, или фактите? Той потрепна при този остър тон.

— Фактите, госпожо — отвърна той. — Току-що осъзнах нещо.

— Какво?

— Мисля, че май се скарахме за първи път.

Тя просто не можа да се сдържи. Въпреки сериозността на ситуацията Фейт се засмя. Ето още нещо, което ги свързваше с Джон — полицаите и лекарите по традиция имат доста извратено чувство за хумор. Понякога смехът е единственото нещо, с което да се отърват от ужасните неща, на които стават свидетели.

— Ако се върнем на темата — каза тя, избягвайки засега разговор за личните им отношения, които и без това ѝ трябваше време да обмисли добре, — искрено се съмнявам да се наложи да чакаме дни, понеже продължителността на комата обикновено е свързана със сериозността на мозъчната травма, а травмата на Даниел, както вече ти казах, е забележително минимална, като се има предвид случилото се. Някои лекари определят границата на шест часа. Загуба на съзнание за по-малко от шест часа значи просто сътресение. Дългосрочните прогнози за такива пациенти са отлични. Ако продължи повече от шест часа, вече има различни теории.

— Какви теории? — попита той, докато паркираше колата.

— Нека да стигнем дотам и тогава ще говорим — предложи тя.

Двамата тръгнаха към интензивното отделение. Пред вратата Фейт спря за момент и хвана ръката му.

— Преди да влезем, трябва да знаеш, че дори когато са в безсъзнание, хората понякога запазват сетивата си. Чуват, усещат, имат обоняние, вкус.

— Това съм го чел. А също и че слухът изчезва последен.

— Вярно е. Мозъкът е невероятно творение. Изследванията показват, че хора, които са в кома, проявяват повече дейност на мозъчните вълни, ако някой им говори или пее.

Реши да не му казва, че даже хора в клинична смърт все още чуват какво се говори около тях.

— Затова е важно да говориш на Даниел. Насърчи го да се събуди, но му приказвай с естествен тон. За разни неща като парада, зарята, за ежедневни неща.

— Щяхме да ходим за риба следващия уикенд — каза той. — С лодката на Коул Дюшет.

— Идеално. Вие пак може да отидете! А и планирането на бъдещето е хубаво нещо. Положително нещо.

Докато Джон говореше на изпадналия в безсъзнание свой племенник, Фейт нареди нова снимка със скенера, която показва точно това, което тя предполагаше — от травмата мозъчната тъкан на Дани се беше разширила, докосвайки костта.

В друг случай тя може би щеше да реши да облекчи налягането в черепа, като постави вентрикулостомичен дренаж, който да отделя церебралната течност. Ако подуването беше много силно, даже можеше да реши да отстрани част от черепната кост, за да даде на мозъка място да се разширява, като същевременно постави апаратура за постоянно следене на налягането, а след това отново да имплантира изрязаната кост, когато отокът премине.

Но тъй като при Даниел нещата не бяха толкова сериозни, Фейт реши да не прибегва до хирургическа намеса.

— Ще го оставим в интензивното, за да не се допусне ново нараняване — каза тя на Джон, който сякаш беше остарял с десет години през двата часа, откакто получиха обаждането от болницата. — Няма магическо лекарство, което моментално да подобри функционирането на мозъка му, но можем да приложим медикаменти, които променят кръвното налягане и оптимизират отвеждането на кислород до мозъчната тъкан. Това ще попречи на разширяването на отока. Освен това, фактът, че реагира при убождане и зениците му показват реакция на светлина, е добър знак.

— Значи излиза от комата?

Тя беше лекар. Научен да отделя личното от професионалното. Но детската надежда в дрезгавия му глас й причини голяма болка.

— Още е рано да се каже. — Тя не искаше, не можеше да го лъже. — Но ако си падах по хазарта, бих си заложила къщата, че Дани ще се оправи.

Малка благородна лъжа. От облекчението, което се разля по умореното му симпатично лице, тя реши, че си е струвало.

В този момент телефонът, на който тя беше изключила звука, когато влязоха в болницата, завибрира в джоба на сакото ѝ.

По принцип тя никога не вдигаше телефона за лични разговори, когато е на работа, но понеже на екрана се изписа името на Кара, тя отговори.

И чу най-страшния звук, който една майка може изобщо да чуе — виковете на детето си, докато очевидно някой жестоко го пребиваше

от другата страна на линията.

— Ах, божичко! — обърна се тя към Джон, който я хвана за ръцете, виждайки я как се олюлява. — Трябва да... ох, божичко!

След като ѝ помогна да седне на стола, той взе телефона от ръката ѝ, оцени ситуацията и бързо звънна на щатската полиция и в шерифската служба на Шелтър Бей.

— Трей! — успя да изрече тя, когато първоначалният шок отмина и съзнанието ѝ започна да се прояснява.

— Спокойно, това правя — каза той. — Здравсти, Сакс — каза Джон, когато от другата страна вдигнаха телефона. — Слушай сега, имаме много сериозен проблем.

33.

Кара, разбира се, беше учила ръкопашен бой и различни бойни изкуства, което трябваше да ѝ даде предимство. Но мозъкът ѝ беше зает с други неща, а и със сигурност не беше подготвена да я нападнат в собствената ѝ къща.

— Аз съм ченге, идиот такъв! — изкрещя тя и посегна към очите му, които бяха единствената видима част от лицето. Всичко останало беше покрито от някаква черна маска като на нинджа от видеоигрите на сина ѝ. Макар че в съзнанието ѝ се върна преживяното от нападението в Калифорния и макар да не улучи очите му, защото той извърна глава, тя продължи да го удря силно с юмруци, където свари — по лицето, раменете, гърдите.

Бий се! Тъй като бягството очевидно не беше вариант в момента, даже и да искаше да избяга, обучението, инстинктът, желанието да оцелее се сляха в един огромен прилив на адреналин. Но нападателят беше по-едър. По-силен. Докато се въргаляха по пода на кухнята, вплели ръце и крака, тя усети като взрив в мозъка силния удар на юмрука по челюстта ѝ, при което тилът ѝ се удари в ръба на шкафа.

Още един удар този път в ребрата ѝ изкара въздуха. Но това не ѝ попречи да го ритне здраво. Успя да го улучи в слабините, но макар да изрева от болка, това не го извади от строя, както обикновено става по филмите.

Трей!

Докато се бореше за живота си, а потта се стичаше в очите ѝ и замъгляваше погледа ѝ, името на сина ѝ звучеше в главата ѝ като мантра, за да не изпусне най-важната цел.

Да остане жива. Нямахше да позволи на този кретен да направи сина ѝ сирак.

Трей!

Поне, за разлика от случая в Калифорния нападателят нямаше как да се добере до пистолета ѝ, защото тя го държеше заключен в

сейфа, в багажника на служебната кола. Винаги го слагаше там, преди да влезе у дома, за да няма синът ѝ досег до него.

А ако нападателят имаше оръжие, досега щеше да го е използвал. Логиката сочеше, че не е въоръжен.

Слава богу, имаше и още нещо, което беше в нейна полза, мина ѝ през ум, докато се опитваше да го надвие. Може да беше по-силен и по-тежък от нея с поне двайсет килограма, но не беше в толкова добра форма. Вече дишаше тежко и явно въздухът не му достигаше.

Трей!

Възползвайки се от слабостта му, разчитайки на онова, което я бяха научили в полицейската академия, тя заби здрав юмрук в трахеята му. Едва поемайки си дъх, той се изправи на крака. Хванал се за гърба на стола, той все пак успя да я ритне в главата, преди да излезе с трополене от кухнята към гаража.

Телефонът ѝ се беше плъзнал под масата. Стенейки и усещайки металния вкус на кръвта в устата си, Кара запълзя към него. Тъкмо беше успяла да го достигне, когато разстроеният ѝ стомах изхвърли всички морски деликатеси, които беше яла с Кейт Маккейд.

След това всичко потъна в тъмнина.

34.

След като приключиха обеда в Клуба на ветераните, Сакс се върна в „Бон тан“. Двамата с Коул тъкмо сваляха с лостове и чукове мръсния стар гипсокартон от вътрешните стени, докато Трей отвън се опитваше да учи Велкро как да дава лапа, за да не може кучето да се пречка вътре и да яде всякакви нечистотии от пода.

Макар че добродушната кучка наистина много се стараяше да се научи, вниманието ѝ не се задържаше дълго на едно място. От онова, което Сакс виждаше през прозореца, Велкро май повече лижеше лицето на момчето и преследваше хвърлената пръчка, отколкото да дава лапа.

Докато гледаше безгрижното дете и веселото куче, отново му мина през ума, че Кара определено беше взела правилно решение, като върна сина си в Шелтър Бей. Големият град си има много плюсове, разбира се. Но няма нищо по-опияняващо от свободата в едно малко спокойно градче, когато растеш. Даже и нещо толкова простичко като хамбургер в Клуба на ветераните за Трей беше истинско събитие. Да не говорим за мъжете наоколо, които разказваха истории за баща му. Лицето на Трей Конуей беше грейнало като на дете, което е получило сто подаръка за Коледа.

На Сакс му се прииска да има как да ги снима в момента, за да може и Кара да го види. Тъкмо си мислеше колко ще е хубаво, ако има още много такива моменти, когато мобилният му телефон иззвъня.

Той го извади от джоба на джинсите си и тъй като не позна номера, веднага отговори.

— Дюшет.

— Здравсти, Сакс — каза Джон О’Роарк. От напрежението в гласа му стана ясно, че не се обажда с добри новини. — Слушай сега, имаме много сериозен проблем.

Съливън наистина му беше съперник. Но Сакс се беше надявал да доживее спокойни старини, без никога повече да чува подобни думи.

— Как е Дани? — попита той, готов да чуе най-лошото.

— Той е в кома, макар че според Фейт имал всички шансове да се възстанови. Обаче аз се обаждам за Кара. Тя е в беда, Сакс.

Сакс чу напрежението в гласа му. Паника пропълзля във вените му, докато мъжът от другата страна на линията се опитваше да говори, без гласът да му изневери. Като провери дали Трей още е навън, Сакс пусна телефона на говорител, така че и Коул, който беше спрял да работи, да чуе за какво става дума.

— Тя тъкмо звънеше на майка си, когато някой я нападна в дома ѝ. Обадох се на щатските полицаи и в шерифството, но мисля, че е най-добре да идеш там веднага. — Пауза, този път по-кратка. — Ако имаш пистолет, вземи го със себе си.

Сакс усети как кръвта се оттича от лицето му и го обхваща онази студена, метална паника, която буквално вкусваше в устата си. Беше я изпитал в дивите афганистански планини, когато мислеше, че няма как да оцелее.

За разлика от много други бивши военни той се беше отървал от всичките си оръжия, когато напусна армията. През онези сякаш безкрайни посещения при семействата на загинали другари „Джак Даниълс“ беше станал най-добрият му приятел. Известно време това беше единственият начин да притъпи болката. И чувството за вина.

След това, като изпълни тъжния си дълг, той се беше върнал у дома в най-западната част на страната, където кучето му можеше да тича на воля, започна да се вижда отново със семейството си и нещата лека-полека тръгнаха към по-добре. Което не му попречи да се сбие с Коул — истински юмручен бой — когато брат му дойде в къщата на ръба на скалата, за да му чете „конско“ за пиенето.

Сакс, който точно тогава се беше замаял здравата с половин бутилка уиски, не искаше да слуша думите на брат си.

После, когато и двамата лежаха изнемощели на моравата пред къщата, задъхани, с насинени лица и подпухнали кокалчета на ръцете, Сакс беше почнал да се смее. И не можеше да се спре.

Докато не заплака. Като малко дете.

След това реши да вкара живота си в пътя. И горе-долу го беше постигнал. Ако не се броят призраците, които поне днес милостиво го бяха оставили на мира.

— Имам всичко, което ми трябва. — Пръстите му стиснаха дървената дръжка на петкилограмовия чук. — Кажи на Фейт, че тръгвам.

— Аз ще заведа Трей при мама и татко — каза Коул, след като Сакс затвори телефона. — И кучката.

— Благодаря... Мамка му! — Сакс притеснено прокара длан през косата си. — Какво да кажа на малкия?

— Засега нищо, ти и без това нищо не знаеш. Кажи му, че имаш да свършиш някаква работа, а аз ще поема нещата след това.

— Мерси. — Коленете на Сакс се подкосиха от вълнение. Как, по дяволите, се справят с живота нещастниците, които си нямат братя?

— Ти щеше да направиш същото за мен — каза Коул. — И ако си тръгнал да ме прегръщаш от благодарност, братле, просто забрави и се изпарявай оттука.

Сакс направи точно това, след като даде някакво спокойно и сдържано обяснение на сина на Кара.

35.

Кара беше шокирана. Измъчвана от срам, че я бяха хванали неподготвена. Но най-вече беше адски ядосана.

Който и да е бил нападателят, той не само я беше пребил, макар че и самият той отнесе доста ритници. Беше осквернил дома ѝ, по дяволите! Ако синът ѝ беше тук, а не в „Бон тан“ със Сакс...

Всички майчински инстинкти се надигнаха в нея, побеждавайки болката, докато медицинският екип, който пристигна с виеща и святакаща лампа на линейката, се захвана да ѝ помага.

Явно единственият късмет в цялата история беше, че понеже точно звънеше на майка си, когато нападателят скочи върху нея, Джон, който е чул боричкането, беше успял да се обади, където трябва. Лошото беше, че не можеше дори да си представи какъв ужас е изживяла майка ѝ, чувайки как някой пребива собствената ѝ дъщеря.

— Не искам да ходя в болницата — за пореден път повтори тя.

Единственото, което искаше, беше да се обади на Сакс и да го предупреди да не води Трей вкъщи, докато линейката е още тук. Кайл Мърфи, младият ѝ заместник, беше загубил ума и дума от притеснение. Макар че беше умно и активно момче, той все пак беше излязъл от колежа едва вчера и беше зелен и неопитен. За него даже разследването на строшени пощенски кутии още беше трудна работа.

Междувременно, след като бяха снели показанията ѝ, двамата детективи от щатската полиция започнаха да събират пръстови отпечатащи. Леле, какво ли ще каже майка ѝ, като види тази бъркотия! Кара категорично отказа да седне на дивана. В никакъв случай не искаше да нацапа с кръв снежнобялата тапицерия.

— Били сте в безсъзнание — каза медицинската сестра.

— Само за секунда. Едва ли даже и толкова. Сигурно наносекунда. Най-много.

Да не забравя — трябва да повикам фирма за почистване, преди майка да си дойде. Междувременно защо не се изнесат всичките тези хора? Или поне да ѝ дадат проклетия телефон?

— Носът ви изглежда е счупен — каза един от медиците.

Наистина много я болеше, в това нямаше съмнение. Тя внимателно промуши пръст под пакета с лед, който бяха поставили на лицето ѝ. Носът ѝ, който винаги си е бил лекичко изкривен наляво, сега май беше добил размер на картоф.

— Като медицинско лице би трябвало да знаете, че често не е възможно да се диагностицира счупен нос, докато не спадне отокът — засече го тя. — Вижте какво, ще пия един тилебол. Освен това майка ми е лекар. Ако наистина е счупен, тя ще го оправи.

— Майка ви е невролог.

— Именно, значи ако имам и сътресение на мозъка, тя и за това ще се погрижи. — Действително Джон О'Роарк беше извикал спешните служби, след като чул какво се случва по телефона, така потвърди заместникът ѝ.

— Ще се оправя. Сериозно ви говоря. А ако гушна букета заради сътресението, обещавам да не ви съдя.

Медикът тъкмо отваряше уста, за да продължи спора, когато всички замръзнаха на място заради оглушителното свистене на автомобилни спирачки отвън.

Поглеждайки през прозореца, Кара видя познатата бяла спортна кола с оранжевите ивици на предния капак. Сакс Дюшет изскочи от камарото със скоростта на куршум. Въпреки особените обстоятелства, Кара нямаше как да отрече, че едва ли има по-успокоителна гледка от това как той тича през красивата зелена морава към къщата.

По пътя от „Бон тан“ до къщата на Фейт Бланшар, докато натискаше газта на камарото до дупка, Сакс си беше повтарял наум молитви, които смяташе, че отдавна е забравил. Едно време, когато правеха нелегални гонки на плажа, най-доброто му постижение беше да вдигне скоростта от нула до сто километра в час за четири секунди, а петстотинте метра разстояние изминаваше за тринадесет цяло и осем секунди. Ако имаше време за това в момента, щеше да остане изненадан, че е бил собствения си рекорд.

— Добре ли си? — Още не я бяха поставили на носилката, но Кара вече седеше на пода в хола.

Сакс мислеше, че по-голяма паника няма как да го обхване. Но сгрещи. Разтуптяното му сърце направо се срина в петите, когато видя разкъсаната ѝ риза, цялата изцапана с кръв.

Той избута медиците и младото полицайче, което едва ли беше навършило години, за да има шофьорска книжка, и клекна пред нея.

— Добре съм... Е, хубаво де, не точно добре — призна тя, когато той въпросително вдигна вежди. — Но се опитвам да им кажа на тези хора, че не искам да ходя в проклетата болница.

Успокои се, като я видя колко е активна. Това показваше, че макар да изглежда ужасно, нараняванията няма как да са много тежки. Понеже беше гледал как медикът на неговия военен екип оценява ранените след операция, Сакс реши, че Кара сигурно би заслужила зелено етикетче „придвижва се на собствен ход“. Макар да забеляза, че тя се сви от болка, когато се опита да кимне с глава към медиците.

— Къде е Трей? — попита тя. Макар това почти да не беше възможно, тя дори пребледня още повече под грозните рани на лицето, като погледна през прозореца към колата. Какво, да не би да си беше помислила, че той би довел малкия при такава сцена?!

— Коул го заведе у нашите.

— Не си му казал нищо, нали?

— Първо на първо, нямаше какво да му кажа, тъй като още не знам какво се е случило. Разбира се, че не съм му казал. Просто обясних, че имам да свърша една работа.

Тя въздъхна.

— Благодаря ти. — Облекчението блесна в красивите ѝ кехлибарени очи. Утре всичките синини щяха да изглеждат още по-зле.

— Как разбра да дойдеш тук?

— Джон ми звънна от болницата. След като се е обадил на службите.

— Майка ми сигурно много се е зарадвала, че звъни на теб.

— Всъщност идеята била нейна.

— Я гледай! — каза Кара. — Май трябва да мина през църквата „Сент Андрюс“ да запаля свещичка, понеже явно се случват чудеса.

Проявата на чувство за хумор, добавена към явно бойния ѝ дух, допълнително успокои Сакс.

— Има време и за това. — Искаше му се да я докосне. Не за да се любят. А за да я успокои. Изпитваше огромно желание да погали косата ѝ, лицето, да я прегърне. Но не смееше, за да не ѝ причини болка. — Като излезеш от болницата.

— И ти ли ме предаде? — Тя скръсти ръце пред разкъсаната си камуфлажна риза. — Мислех, че си ми приятел.

— Приятел съм ти. И трябва да се грижа за теб. Затова ти давам избор — или сама се качваш на носилката, или ще те вдигна и лично ще те тръшна на нея.

Тя успя да му хвърли бесен поглед. Още един добър знак.

— Грубиян.

— Това е положението. — Той също предизвикателно скръсти ръце пред гърдите си и я погледна предизвикателно. — Е, какво решаваш?

Тя изпусна ядосано въздух през подпухналите си устни. Като я гледаше, Сакс трябваше да се насили да не се отклонява от задачата си в момента. Първо да ѝ осигури добри медицински грижи, а после да я вкара в леглото. Сама, разбира се. А после да реши какво ще прави с Трей.

Накрая, когато всичко се уталожи, щеше да намери копелето, което ѝ е причинило това, и да го смачка от бой, но бавно и мъчително.

— Грубиян — измърмори тя още веднъж, но все пак се изправи.

Сакс веднага я подхвана за ръката, санитарят я поде от другата страна. Макар да се държеше много смело, Кара определено се олюляваше на краката си като пияна.

Поставиха я на носилката и закопчаха коланите.

— Идвам с нея — каза Сакс.

— Съжалявам, господин Дюшет — отговори лекарят от спешната помощ и то с доста сериозен тон. — В линейката се допускат само членове на семейството.

Сакс за миг помисли дали да не напомни, че е герой и градът е направил парад в негова чест — сигурно щяха все пак да го качат в линейката. Но като прецени колко малко е пространството в линейката, както и че не бива да пречи, ако се наложи някаква помощ по пътя до болницата, той не настоя.

— Ще дойда при теб още преди да са приключили с изследванията — обеща той.

Тя наклони глава, присви очи, от което му стана ясно, че я боли даже при такова малко движение. Очевидно имаше силно главоболие.

— Болницата е на десет минути отгук — каза тя. — Едва ли ще се върнеш да работиш в „Бон тан“, значи ще останеш тук да говориш с

ченгетата, така ли?

Той много добре усещаше накъде върви разговорът. Ако каже „не“, тя ще го обвини, че лъже. Ако ѝ каже истината, сигурно ще му напомни, че тук тя отговаря за спазването на закона и не е негова работа да си вре носа навсякъде.

— Да.

— Тук нямаш никаква официална роля, Сакс.

— Може да не е официална — съгласи се той, — но някой те е пребил жестоко, Кара. Нарочно. Ако искаш, може да ме обвиниш, че се държа като неандерталец, а ти си силна и независима жена, обаче в момента съм адски бесен. Затова, да, ще последвам пещерните си инстинкти, за да разбера какво точно са открили дотук детективите, които направиха на нищо кухнята на майка ти с този прах за отпечатъци. И ако нищо не са открили, аз ще го сторя.

— Тоест вземаш закона в свои ръце, така ли?

— А ти какво против имаш?

Тя замижа за малко от болка или опитвайки се да се успокои.

— Имам много неща против. Ще ги обсъдим по-късно.

Тя отново отвори пълните с болка очи и погледна право в неговите.

— В момента искам само този цирк да приключи, за да мога да се обадя на майка си и да я успокоя, да измисля какво ще обяснявам на сина си, да се върна на работа и лично да задържа виновника. И ако се намесиш в разследването по какъвто и да било начин, Дюшет, аз лично ще те заключа в килията на шерифството и ще хвърля ключа.

Тя не говореше сериозно. И двамата добре го знаеха. Кара Бланшар Конуей наистина беше станала много по-силна в годините, през които не я беше виждал, и това беше логично, като се има предвид какво беше преживяла. Както казват хората, има само един човек по-силен от морски пехотинец и това е жена му.

Истината обаче беше, като се махнат синините и раните, че това ново самочувствие, което тя носеше като втора кожа, адски много ѝ отиваше.

36.

Кара мразеше болници. Последния път, когато беше в болница, беше, за да роди Трей. И макар Джаред да не присъстваше, понеже беше на мисия, все пак поводът беше щастлив.

А този не беше. След като свалиха окървавените ѝ дрехи, тя премина какви ли не прегледи при всякакви специалисти, докато накрая я оставиха сама да гледа към тавана и да се опитва да помисли кой точно я е нападнал и защо. И да се притеснява за сина си.

Междувременно взе назаем мобилния телефон на една от сестрите, тъй като полицаите бяха прибрали нейния, и се обади на майка си в Портланд, за да я успокои.

— Знам — отвърна Фейт. Гласът ѝ беше нетипично развълнуван. — Сакс се обади веднага след като линейката тръгна, за да ми каже какво се случва.

— А спомена ли каква бъркотия оставиха полицаите след себе си?

— Това изобщо не е важно. — Даже само тези думи показваха колко притеснена е майка ѝ, която по принцип беше нетърпима чистофайница. — Къщата винаги може да се изчисти. Най-важното е, че ти си в безопасност. И че Трей не е бил там, когато са те нападнали.

— Опитвах се изобщо да не мисля за тази възможност — призна Кара.

— Истински късмет, че е бил при Сакс — съгласи се Фейт. Още едно много нетипично изказване. — Освен това Сакс ми каза, че брат му е завел Трей у родителите им. Току-що говорих с Морийн Дюшет. Малкият може да остане колкото е необходимо.

— Много мило от нейна страна. Но той е умно момче и се боя, че ще започне да се притеснява. Особено след като се наложи и снощи да остане в къщата на Сакс, задето простреляха Дани. Аз мислех да говоря с него за инцидента, ако се е притеснил, свързвайки го с това как застреляха Джаред.

— Сакс каза, че не изглеждаш много добре в момента.

— Имам доста синини. И носът ми може да е счупен. Но бих могла да му кажа, че съм се блъснала с колата.

Кара ненавиждаше дори мисълта, че трябва да лъже сина си. Но докато не заловеше нападателя, за да успокои Треј, че вече няма страшно, тя не искаше детето да се притеснява за сигурността ѝ. Особено след като Сакс ѝ беше казал, че Треј е подслушал разговора с майка ѝ за нападението в Калифорния.

— Вероятно така е най-добре — каза Фейт. — Но не можеш да го върнеш в къщата, докато тя е отцепена от полицейска лента.

— Добре, че ми напомни. — Това беше нещо, за което тя трябваше да се сети. И сигурно щеше да се сети, ако главата ѝ не беше надута като шиник.

— Очевидно да се отиде на хотел също не е добра идея, тъй като той ще започне да задава въпроси. — Фейт спря за момент. — Мисля, че единственият вариант е двамата да прекарате нощта в къщата на Сакс.

Я гледай ти! Кара дори си помисли дали да не се оципе, за да е сигурна, че не халюцинира. Може би наистина мозъкът ѝ е пострадал.

— Не говориш сериозно.

— Това е единственото логично решение. Сакс го предложи.

— Така ли? — Без дори да го обсъди с нея.

— Да. И двамата се съгласихме, че това е най-разумно при създадите се обстоятелства.

— Сега знам как се е чувствала Алиса, докато е падала в заешката дупка. — Вече очакваше отнякъде да се появи Лудия шапкар и да я покани на чай.

— Сарказмът е хубаво нещо — коментира Фейт. — Показва, че мозъкът ти работи добре. Освен това мисля, че точно ти ми каза, че Сакс може би не е вече онзи калпазанин, когото си спомням като малък. В крайна сметка всеки се променя, а годините в армията изглежда са го направили по-зрял.

Това забележително изказване я накара да си помисли, че може би трябва да се обади на местния вестник и да им каже да спрат печатницата, за да сменят заглавието на първа страница: „Д-р Фейт Бланшар току-що каза добра дума за бившия нехранимайко, а впоследствие герой от спецчастите Сакс Дюшет“.

— Щеше да е хубаво някой да се сети да попита и мен — скастри я Кара.

— Трябваше да се вземат решения, а ти не беше на разположение да участваш. Освен това си голямо момиче. Можеш да откажеш предложението на Сакс. Ако имаш по-добро.

Кара, разбира се, нямаше по-добро. И майка ѝ много добре го знаеше.

— Как е Дани? — попита тя, за да смени темата.

— Върна се в съзнание, което е добър знак. Джон ще остане тук при него, а аз се прибирам, за да се грижа за теб.

— На мен нищо ми няма — каза Кара. — Е, не точно нищо — бързо добави тя, тъй като усети, че майка ѝ, която без съмнение беше вече говорила с местната болница, беше готова да спори. — Но те даже не смятат да ме оставят тук през нощта за наблюдение.

— Защо ли си мисля, че това е така, защото си отказала да останеш?

— Нищо ми няма — повтори тя. — Даже и дето ме докараха тук беше истинска загуба на време, а ще се чувствам виновна, ако оставиш Дани в това нестабилно състояние, за да се върнеш.

— Аз не съм единственият неврохирург в Орегон.

— Така е, но си най-добрата. И никога няма да си простя, ако нещо стане с Дани, докато ти си тук, за да слагаш лед на тъпите ми синини.

Кара беше свикнала майка ѝ да пропуска някои от най-важните събития в живота ѝ — представления в училище, състезания, както и изложбата в шести клас, макар че Фейт беше помогнала на Кара да направи модел на мозък от папиемаше.

Беше пропуснала и сватбата на Кара. Не по своя вина, разбира се, тъй като Кара и Джаред бяха избягали в Мексико, за да се оженят. И раждането на внука си.

Наистина Фейт и Бен бяха зарязали веднага всичко, за да стигнат до Калифорния, когато Кара беше нападната. Но понеже майчинските грижи не бяха най-силната ѝ страна, а и Кара беше ужасен пациент, отношенията между двете бяха се напрегнали до крайност. А междувременно нейният иначе много спокоен баща почти се беше пренесъл да живее в полицейското управление, тъй като беше твърдо

решен да не допусне колегите на Кара и прокуратурата да объркат нещо и нападателят на дъщеря му да се измъкне от правосъдието.

Разбира се, и двамата ѝ родители настояваха тя да се върне у дома в Орегон, за да могат да се грижат за нея и за Трей.

Тогава обаче Кара беше настояла да остане сама, освен това се притесняваше да лиши сина си от обичайната му среда след всичко, преживяно от него. Тогава още не беше готова.

— Сега не е като в Калифорния — опита се тя да увери майка си. — Наистина нищо ми няма. Повече ме е срам, че някакъв идиот ме нападна в собствената ми къща, отколкото да съм ранена физически. Трябват ми само торби с лед, аспирин и един хубав дълъг сън. Така че няма какво да направиш за мен. Освен това даже ако оставиш Дани на друг лекар, Джон има нужда от теб. След всичко, което е преживял с Глория, сигурно никак не му е приятно отново да се озове в болница.

— Той е като баща ти, не споделя лесно какво му е на сърцето. Но подозирам, че си права.

— Ами ето тогава. Разбрахме се.

— Ако си сигурна, че така е най-добре — каза Фейт, която все още звучеше много несигурно, което беше нетипично за нея.

— Абсолютно. Може ли да ми направиш една услуга?

— Разбира се. Ти си ми дъщеря.

— Би ли се обадила на Дюшетови и да кажеш на Трей, че съм се забавила, но ще прекарам нощта у Сакс.

— Разбира се. Щях да се обадя на Трей, за да му пожелаем лека нощ, така или иначе. Както направих и снощи. Като го чух колко се вълнува покрай игрите с кучето и плановете да ходят в строителния магазин, сигурна съм, че ще се зарадва много да преспи там отново.

Майка ѝ беше звъняла на Трей в дома на Сакс?! Още една изненада.

— Благодаря.

— Няма проблем. И още нещо, Кара?

— Да?

— Нямах представа какъв ужас изживях, когато чух, че си в опасност. Ако те бях загубила... — Гласът на майка ѝ заглъхна, но Кара успя да чуе подозрително изхълцване. — Нямаше да има за какво да живея.

Кара познаваше това чувство. Много добре, за съжаление.

— Чудесно съм, мамо — каза тя още веднъж.

— Ти си много повече от чудесна, миличката ми. Обичам те и ти се възхищавам много повече, отколкото можеш някога да си представиш.

Кара винаги беше знаела, че и двамата ѝ родители я обичат, но като чу тези думи, в гърлото ѝ се надигна буца от възмущение.

Гласът ѝ засече. Овладея се.

— И аз те обичам, мамо.

След като приключи разговора, Кара продължи да се взира в тавана и изведнъж я осени мисълта, че не си спомняше някога да е чувала тези думи от майка си, нито самата тя ѝ ги е казвала.

Което значеше, че поне в това отношение нападението, заради което се наложи да стои в болница, беше донесло неочаквана награда.

37.

Къщата на майката и таткото на Сакс нямаше нищо общо с тази на баба му. Още щом влезе от вратата, госпожа Дюшет го прегърна топло и го целуна по челото от радост. След това го попита дали е гладен.

Въпреки чийзбургера и картофките, които беше изял в Клуба на ветераните, Трей умираше от глад.

— Не искам да ви притеснявам — учтиво каза той, както го бяха учили.

— Недей ми приказва щуротии, млади човече! — И госпожа Дюшет разроши косичката му.

Макар че сигурно трябва да е доста стара, след като е майка на Сакс и Коул, тя беше, като изключим майка му, най-хубавата жена, която Трей изобщо беше виждал. Достатъчно хубава, за да я дават по телевизията или на кино. Даже много му напомняше Снежанка, с която се беше снимал, когато майка му и татко му го бяха завели в Дисниленд. Макар че тогава беше на не повече от пет години, той вече разбираше, че жената, облечена в костюма, не е истинската Снежанка. Но въпреки това му стана много приятно, когато тя се наведе и го целуна по бузката. Госпожа Дюшет го караше да се чувства по същия начин.

— Най-много от всичко обичам да храня гладни мъже — каза майката на Сакс. — И добре че е така, защото откакто се оженихме с моя Люсиен, все има гладни мъже покрай мен. — Тя се обърна към високия човек в другия край на стаята и му прати въздушна целувка.

Незнайно защо, само като ги гледаше така двамата, очите на Трей се напълниха със сълзи.

— Милото ми чедо! — Госпожа Дюшет изглежда се готвеше пак да го прегърне. Той нямаше нищо против, макар че го беше срам, че почти се разплака. Но вместо да го прегърне, тя сложи пред него купа с нещо в нея. — Последните дни бяха доста тежки. А и това, което стана

с Дани Съливън... Слава богу, няма проблем на света, който една купа пикантно гъмбо от лангуста да не може да поправи.

Трей никога не беше ял гъмбо. Ястието определено изглеждаше различно от всичко, което беше опитвал в живота си, но татко му го беше научил на дисциплина, а майка му — на добри маниери, затова той нямаше никакво намерение да засегне тази хубава жена, като откаже.

Гъмбото, което беше нещо като супа, но с ориз, отначало опари езика му като огнена топка. Той посегна към чашата вода, която госпожа Дюшет му подаваше.

— Малко е пикантно — каза тя. — Но ти ми изглеждаш момче, което няма да се уплаши от малко истинско каджунско табаско.

Тъй като много му се искаше да ѝ се хареса, той събра смелост и хапна още една лъжица. Този път, понеже Трей беше по-подготвен, не лютеше толкова силно. Посегна трети път с лъжицата и този път всички аромата на ястието се събраха в едно и той си помисли, че едва ли някога е ял по-вкусна супа.

— Много е хубава — каза той между две хапки. Определено беше по-хубава от супата в консерви, на която беше свикнал.

— Ето един млад мъж с изтънчен кулинарен вкус — каза госпожа Дюшет на съпруга си, докато слагаше голямо парче бял хляб на масата до купата му. — Това ще ти трябва, за да отопиш последното от супата. А кажи ми сега искаш ли и малко хлебен пудинг?

— Звучи страхотно! — Трей никога не беше опитвал хлебен пудинг, но беше готов да се довери на майката на Сакс.

— Никой не може да прави хлебен пудинг като моята жена — каза господин Дюшет. — Цял ангелски хор запява от този божествен вкус.

И беше съвсем прав. Когато приключи и с десерта, Трей реши, че ангелите трябва да се чувстват късметлии, че са опитали хлебния пудинг на госпожа Дюшет.

Вече му бяха показали магазина за стръв на Дюшетови, където миришеше... ами, на стръв. Тъкмо губеше една игра на дама от възрастния брадат мъж, който се оказа дядото на Сакс, когато старомодният телефон на стената иззвъня. Госпожа Дюшет размени погледи с Коул и със съпруга си, докато вървеше към апарата.

Тя се извърна настрани. Разговорът беше съвсем кратък. И за първи път, откакто влезе в тази къща, Трей усета напрежение.

Момчето беше развило истински нюх към настроенята на възрастните, откакто татко му се беше върнал от последната мисия. Майка му се опитваше да го успокои, като казваше, че татко е просто напрегнат, задето толкова време не е бил у дома, и че трябва да са търпеливи и да му дадат възможност да свикне, че вече не се бие на война. Но Трей беше дочул много караници на висок глас, които го плашеха. Много от родителите на приятелите му се бяха развели, след като татковците се върнаха окончателно от войната. И макар че майка му непрекъснато му казваше, че всичко ще се оправи, че баща му много ги обича и двамата, той все пак се притесняваше, че и неговите родители могат да се разделят.

След това баща му го убиха и колкото и ужасно да беше това, и колкото и да му ставаше тъжно, когато чува майка си да плаче нощем, когато си мислеше, че той спи, имаше моменти, когато Трей се чувстваше виновен, задето изпитва и малко облекчение, че вече не трябва да се притеснява да не ядоса случайно баща си.

Даже много дълго време се преструваше, че баща му изобщо не е мъртъв. Че просто отново е отишъл на мисия.

— Беше Сакс — каза му госпожа Дюшет, след като затвори телефона, който беше същият цвят като лангустата в гъмбото. Същият цвят, който със Сакс бяха избрали за стените на „Бон тан“ тази сутрин. Тя се усмихваше, но гласът ѝ звучеше много подобно на гласа на майка му след някой скандал с баща му. Такъв един стегнат и тъжен. — Ще се позабави още малко. А майка ти още работи по случая. И каза, че се надява да искаш да поостанеш още малко.

— Няма проблем — отвърна Трей, опитвайки се да разчете погледа, който тя току-що хвърли на Коул.

— Хей, юначаго! — каза Коул с изкуствен ентузиазъм, който даже Трей разпозна. Звучеше точно както бащата на Трей, когато се правеше, че всичко е наред. Макар че нищо не беше наред. — Мисля да извадя „Кели“ на водата да видим дали ще потръгне риболовът. Какво ще кажеш да дойдеш с мен?

Сакс му беше казал, че Коул е рибар. Така че Трей се досети, че „Кели“ сигурно е лодката му. Тъй като все още се опитваше да се ориентира какво става, той не отговори веднага.

— И аз ще дойда с вас двамата — включи се и бащата на Сакс.
— Няма нищо по-хубаво от разходка с лодка по залез.

— Тогава вземете и мен — добави старецът и стана от люлеещия се стол. — От сто години не съм излизал на водата.

Сега вече всички се държаха подозрително.

Трей погледна към госпожа Дюшет, която сякаш прочете мислите му, защото пак го прегърна топло и пошепна в ухото му: „Не се притеснявай, *cher*. Всичко ще бъде наред, обещавам.“

Тя не беше *неговата* майка. Но все пак беше майка. И то не на кой да е, а на Сакс.

И затова, тъй като разходка с лодка из залива наистина звучеше интересно, Трей реши да ѝ се довери.

— А ще видим ли китове? — попита той.

Коул се усмихна широко, което много му напомни за Сакс.

— Гаранция! — обеща той.

На Трей толкова му стигаше.

38.

Въздухът в чакалнята на спешното отделение миришеше на дезинфектант, на болка, страх и отчаяние.

— Къде мога да намеря Кара Конуей? — попита Сакс дежурната служителка. Наложил се да говори силно, за да надвика автоматичния запис, с който се предупреждаваше за пристигането на поредната линейка.

Възрастната жена, която, според надписа на табелката на гърдите ѝ беше доброволка, го погледна над очилата за четене.

— Имате предвид шериф Конуей?

— Да не са докарали и други Конуей днес? — Сарказмът направи ядосания му тон още по-остър. — По една случайност тя е и дъщеря на д-р Бланшар, директорката тук. — Има моменти, когато човек просто е принуден да използва личните си връзки. Този явно беше един от тях.

— Не е нужно да ми се тросвате, млади човече. — Жената започна да рови купчината розови, бели и жълти формуляри, като кимна, когато явно намери това, което беше търсила. — И кой сте вие, ако може да попитам?

— Сакс Дюшет — отвърна той през стиснати зъби.

— Вярно ли?!

Тя свали очилата и го огледа хубавичко, явно впечатлена от окъсаните му джинси, покрити с дървени стърготини, подгизналата в пот тениска и лицето, което сигурно беше оцапано с кал. Какво ли си мислеше? Че той е длъжен да се разхожда из града с пълна униформа и всичките си медали като на проклетия парад?

Сакс тъкмо се канеше да пресегне през гишето и да грабне листовете от ръката ѝ, когато тя каза:

— Значи вие сте героят от войната.

— Да, аз съм. — Той за първи път доброволно приемаше тази титла. Но беше готов на всичко, за да стигне най-сетне до Кара.

— Виж ти! — Тя кимна, явно доволна от отговора. — Благодарности за това как си служил на страната. Покойният ми съпруг участва във войната в Корея. Битката на Хартбрейк Ридж.

— Там беше тежко.

Тъжната истина беше, че цялата операция тогава беше едно мъчително едномесечно фиаско, при което няколкостотин от най-добрите американски войници загинаха на проклетия хребет. Съчувстваше ѝ за съпруга ѝ, но му се щеше да приключат с любезния разговор и най-после да му каже къде, по дяволите, са скрили Кара.

— Да, така чух и аз. Макар че той винаги отказваше да говори за онези дни. — Тя посочи към летящата врата наблизо. — Шерифът е в сравнително добре състояние — каза жената. — Силно момиче е тя. Ще я намерите ето там. Втората кабинка вляво.

Сакс завари Кара седнала на носилката в отделена със завеси кабинка, облечена в синя болнична нощница, с която бяха сменили окървавената ѝ униформа. Макар че вече я беше виждал след инцидента, само един поглед към подутото ѝ наранено лице го изпълни с невероятен грозен гняв.

Сакс беше убивал, разбира се. Но само по служба. И макар че да наблюдаваш обекта дълго време през мерника на снайпера наистина създаваше почти лично отношение към човека, който предстои да пратиш в небитието, това действие никога не беше усещал като лично. Освен когато застреля терористите, които бяха убили момчетата от неговия екип горе в Хиндукуш.

Но гневът, който го мъчеше в момента, беше много по-силен. За първи път в живота си Сакс разбираше как е възможно едно сравнително разумно човешко същество да извърши хладнокръвно убийство. Дланите го боляха. Сакс погледна надолу и видя, че това е, защото ги е стиснал в юмруци тъй, че кръвта беше спряла.

— Е, какво казаха докторите? — попита той със спокоен тон, който добре прикриваше истинските му чувства, докато разтриваше пръстите си, за да ги раздвижи.

Тя държеше пакетче с лед, притиснато към дясната си буза, която явно беше най-пострадала. На лявата ѝ скула имаше лепенка, както и на дясното слепоочие.

— Имам леко сътресение. Толкова леко, че даже няма да ме държат тук тази вечер. И травмирани ребра, но за късмет няма

счупени. Освен това, както виждаш от лицето ми, няма да мога скоро да се кандидатирам за „мис Шелтър Бей“.

— Спокойно можеш да се кандидатираш. Е, не точно в момента — побърза да добави той, като видя, че тя отваря уста, за да протестира. — Но като се оправят раните. Винаги съм си мислил, че майка ми е най-хубавата жена в Шелтър Бей. Докато ти не се появи на верандата ми.

Бузите ѝ поруменияха въпреки синините.

— Просто се опитваш да ме успокоиш.

— Абсолютно. — Гласът му беше дрезгав и неравен също като чувствата, които още бушуваха в него. Сакс се насили да запази спокойствие. Но всъщност му идваше да псува. Да крещи. Да удря. Да иде до Клуба на ветераните, да вземе пистолет от един от приятелите там и да тръгне като ловец на скалпове по петите на изверга, който ѝ беше причинил това.

Докато в гърдите му се надигаше гибелен гняв, Сакс се бореше да го потуши. Кара вече беше преживяла достатъчно за един ден. Последното, от което имаше нужда, беше да гледа страшното изригване на един наранен мъжкар. Особено след като му беше казала за проблемите на Джаред с посттравматичното разстройство. В момента на Кара ѝ трябваше нежност. И грижа.

— Е, успокоявам ли те?

— Изненадана съм, но май наистина действа. Понеже даже не съм ядосана, че си заговорничил с майка ми зад гърба ми. Това, между другото, ме шокира почти толкова, колкото когато онзи изрод ме нападна.

— И аз бях изненадан. Но пък мисля, че най-после осъзнахме общото помежду ни.

— И какво е то?

Косата ѝ беше станала на сплъстени кичури от засъхналата кръв. Той посегна и нежно я приглади.

— Ти.

Изведнъж в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Не, няма да плача.

— Може би е хубаво да поплачеш — каза той. — Имам доста широко рамо да предложа, ако желаеш.

— Може би по-късно. Когато съм го тикнала зад решетките — каза тя. — В момента не мога да рискувам да се срина, защото аз съм шерифът, по дяволите! След това нападение имам личен мотив да го пипна. Ако аз съм била мишената на нападателя, искам да ми падне в ръцете. А ако съм станала случайна жертва и по улиците на Шелтър Бей шета престъпник, аз трябва да го спра, преди да нападне и друга жена. Освен това трябва да съм силна заради Трей.

Сакс си помисли, че тя точно това беше правила досега, от самото раждане на сина си.

— Бих ти заявил, че си най-силната жена, която съм срещал — каза той и наистина го мислеше. — Но тъй като комплиментите явно днес не ти действат добре, ще го запазя за по-късно.

— Разрязаха ми халката. — Тя разтвори длан и му показва познатото златно колелце. — Понеже пръстите ми са се подули, когато съм удряла онзи изрод. Разрязаха я наполовина, за да я свалят.

Гласът ѝ затрепери. Още един признак, че едва успява да сподави сълзите си.

— Предполагам, че златарят ще може да я поправи. — Той се почуди дали Кара е смятала да носи халката цял живот, макар да му беше казала, че е преминала през всички етапи на жалеенето.

— Сигурно. — Тя замислено въртеше парчетата от пръстена на дланта си.

Като видя мъката в очите ѝ, той вдигна наранената ѝ и подута ръка към устните си. След това, преди тя да може да се отдръпне, каза:

— Хайде да отидем да те настаним в къщата. После ще се върна до дома на нашите, за да взема Трей.

Тя го хвана за ръката и се изправи от носилката.

— Може би първо да вземем него?

— Сега са в морето с лодката на Коул. А и мислех дали не искаш да вземеш душ и да се пооправиш малко.

Тя смръщи нос, вдишвайки болничната миризма и неприятния мирис на засъхнала кръв.

— Добра идея. — Той беше сигурен, че при нормални обстоятелства тя сама би се сетила за това. Още едно доказателство, че нападението я беше поразтърсило доста повече, отколкото тя изказваше. — Искях да се придържам към версията с автомобилната

катастрофа, докато не заловим човека, който го извърши. Но ще трябва да му кажа, нали?

— Ако не му кажеш ти, сигурно ще го чуе от съучениците си.

— Понеже половината съседи бяха излезли на улицата, когато ме изкарвах с носилката, а и нападение срещу шерифа сигурно ще е най-голямата новина на местния вестник, откакто отразяваше попадналия на брега кит преди няколко години, няма да е възможно да се запази тайна.

— Имахме един код за мисиите — каза Сакс. — НУГ.

— „Не усложнявай, глупако“. И при полицаите го има.

— Да. Точно така. Просто му кажи, че си заварила човек, който обира къщата, че наистина и лошият е успял да те удари тук-там, но и той го е отнесъл здравата. Че си го прогонила, че няма да се върне и очакваш скоро да го заловиш.

— Това звучи като изявление за медиите.

— Иначе трябва да не го пускаш на училище и да не му даваш да гледа телевизия. Нямах голям избор.

— Знам. Но е трудно.

— Знам.

Всъщност, помисли си Сакс, „трудно“ беше изключително меко казано. Особено като се има предвид какво вече е преживяло детето през осемте си години.

След това започна сякаш безкрайният процес на изписване от болницата. После, макар че тя протестираше, че не ги иска, че трябва да е в ясно съзнание заради сина си, той настоя да минат през аптеката и да купят обезболяващите, които ѝ бяха предписали. Наистина за „тюлените“ май единственото уважавано лекарство беше аспириинът, но Сакс знаеше, че когато се опитва да заспи, тя ще е благодарна на успокоителните.

Най-сетне потеглиха към брега.

Сакс мълчеше, понеже знаеше, че ако иска да говори за случилото се, тя сама ще го направи.

— Не искам да говоря за това. — Тя сякаш отгатна мислите му, докато пресичаха железния мост. — Още не.

— Още не, значи — съгласи се той. Освен на дисциплина в армията го бяха научили и на търпение.

Когато стигнаха до къщата, слънцето се спускаше в морето, превръщайки небето във великолепна дъга от оранжево и пурпурно. След като я предупреди да не се опитва да излезе сама, той заобиколи колата и отвори вратата. За радост в момента не валеше. Ако щеше да живее в тази къща, определено щеше да се наложи да разчисти гаража, който дядо му беше напълнил с вехтории чак до тавана.

— Мога да живея тук сто години и пак няма да ми омръзне тази гледка — каза той.

— Така си е. — Тя спря за момент, след като той ѝ помогна да излезе от колата. — Наистина е зашеметяваща. — Кара вдигна длан да предпази очите си от блясъка на искрящото във всякакви цветове небе, когато забеляза издигащите се фонтани на няколко кита точно до вълнолома. — И особено китовете.

— Да. Страхотни са. Трей много им се зарадва, като ги видя за първи път.

— Не знам как да ти благодаря за всичко, което направи за него — каза тя.

— Той е страхотно хлапе. Прекарахме си чудесно. — Като я наблюдаваше как с усилие изкачва няколкото стъпала към верандата, Сакс реши, че ребрата я болят много повече, отколкото тя си признаваше. Понеже и той самият неведнъж беше получавал какви ли не наранявания, знаеше как травмираните ребра пречат на дишането. А утре сутринта щеше да я боли още повече. Но поне ще знае, че е жива.

Тъй като Трей щеше отново да спи в спалнята за гости, а втората допълнителна спалня беше пълна с всякакви вещи, оставени от дядо му и баба му, Сакс ѝ помогна да се качи по стълбите и я въведе в собствената си стая.

— Банята е ей тук. — Той посочи врата в дъното на спалнята. — Вана ли искаш, или душ?

— Вана звучи направо божествено — призна тя. — Но не знам дали съм достатъчно силна да вляза и изляза от нея.

— С удоволствие ще ти помогна.

Сексуалният намек в тона му я накара да се засмее точно каквато беше целта му. Веднага обаче видя, че смехът е грешка, когато тя притисна длан над корема си, точно под гърдите.

— Извинявай — каза той.

— Недей! — Тя успя да го дари с една от онези смели усмивки, които караха сърцето му да се свива. — Благодаря ти, че не се отнасяш към мен като към безпомощен инвалид.

— За твоя информация и през ум не би ми минало да те смятам за безпомощна. Що се отнася до инвалидността, наистина разбирам, че искаш да си независима, но няма да попречи, ако от време на време позволяваш на друг да се погрижи за теб.

Изненада блесна в очите ѝ, които бяха помътнели от болка. Тя го погледна, след това отпрати поглед към прозореца, където огромната слънчева топка потъваше в морето, превръщайки водата в река от течно злато и бронз.

— Интересно предложение — измърмори тя. После погледна отново към него. В очите и устните ѝ личеше напрежение. — Не съм сигурна дали е възможно.

Той се почуди дали тя осъзнава колко много истина разкриваше това кратко изречение. Той и по-малкият му брат ДжейТи наистина бяха изкарвали майка си от нерви през годините, докато примерният Коул винаги беше идеалното първородно чедо. Но Морийн Дюшет никога не се беше скъпила с проявите на обич. Той имаше ясни спомени как тя втрива мехлем по тялото, когато падна и здраво се ожули в копривата може би на възрастта на Трей. Спомняше си колко много пъти тя и баща му на смени дежуреха по цяла нощ да сменят хладни компреси на челото му, когато беше болен. А също как майка му не каза и дума, за да се оплаче, когато той беше болен от грип и повърна върху целите чаршафи.

Сакс мислено си напомни още при първа възможност да каже на Морийн колко много ѝ е благодарен за нежните грижи. Макар да знаеше със сигурност, че майката на Кара я обича — горката жена почти беше изпаднала в паника, когато говориха по телефона — тя явно беше запазвала грижовността предимно за пациентите си.

Или може би пациентите дотам са я изтощавали емоционално, че когато се е прибирала у дома при дъщеря си, вече не е имала сили да бъде нежна и с нея.

— Човек се учи, докато е жив — каза той. — А междувременно защо не започнеш само с един душ? — Сакс пристъпи към скрина от миртово дърво, който бяха направили заедно с дядо му преди повече от

двайсет години, и измъкна оттам черна тениска. — Нямам никакви панталони, които да ти станат — каза той с извинение в гласа.

По дяволите. Трябваше да се сети да минат през къщата ѝ на път за насам. Явно и той не мислеше съвсем трезво.

— Но когато отивам да взема Трей от нашите, ще мина през къщата, за да ти донеса някои неща.

— Благодаря. — Тя пое тениската от ръцете му. Пръстите им се докоснаха за миг и между тях сякаш прескочи искра, която го порази чак до петите. От това как се разшириха очите ѝ разбра, че и тя я е усетила.

— Готово. — Стояха така, само на сантиметри един от друг. Кара вдигна очи към него, той я погледна в отговор.

Изведнъж залят от вълна на желание не по-слаба от приливните вълни, които мощно се разбиваха в скалите пред къщата, Сакс мушна ръце в задните джобове на джинсите. Дланите го изгаряха да я погали и нямаше друг начин да ги държи настрана.

— Вземи душ — каза той накрая. — А аз ще приготвя нещо за пиене.

— Може би не трябва. Заради хапчето, което ме насили да изпия в болницата.

— Имах предвид чаша чай.

— Чай? — Тя го погледна с явна изненада. — Имаш чай?

— Е, ако трябва да съм честен, май не е от онзи чай, който можеш да сервираш на кралицата. Но преди да се върна, майка ми беше заредила с провизии и видях, че е купила и кутия „Ърл Грей“, която даже още не съм отварял. Така че, без да съм експерт, предполагам няма да е трудно да сложа чаена торбичка в чаша с вода и да ги пъхна в микровълновата.

— Значи сме почти равни по готварски умения — призна тя. — А предложението за чая звучи божествено.

С тези думи тя се завъртя на пета и притиснала тениската към ранения си гръден кош, потегли към банята с повече енергия, отколкото той мислеше, че трябва да ѝ е останала при тези обстоятелства.

Господ да му е на помощ. Всичко се развиваше отново точно както преди толкова години през онази паметна нощ на плажа. Пълна

лудост беше човек да иска жена така, както той искаше Кара. Пълна лудост беше да се нуждае от жена така, както той се нуждаеше от нея!

Но тези мисли не спряха напиращите фантазии — те двамата, обгърнати от облак топла пара, нагревателната лампа в банята хвърля алени отблясъци върху влажните им тела, докато той взема сапуна, разтрива го между дланите си и после разстила уханната пяна по стегнатото ѝ гладко тяло...

Представи си потръпването, сподавения звук на дъха ѝ, докато ръцете му се спират върху гърдите, описват кръг около стегнатите зърна. После продължават надолу бавно, еротично, все по-ниско и по-ниско... от усещането на дланите му върху корема си тя простенва. И посяга към него. Но той не ѝ позволява да го докосне, продължава страстното пътешествие, изпива всичките ѝ сили, докато тя започва да го моли да я обладае. Сега, на мига.

— Дявол да го вземе! — Възбуден до крайност, той намести ципа на дънките си, за да направи място за огромната ерекция, и излезе от спалнята, преди да се поддаде на изкушението и да влезе при нея под душа.

39.

Фейт и Джон се бяха върнали в хотелската стая. Макар че отокът в мозъка на Дани беше започнал да спада, тя в никакъв случай нямаше да рискува да го върне в Шелтър Бей в това несигурно състояние. Но все пак пациентът беше достатъчно добре, за да може Фейт да си почине и да се опита да се възстанови психически след кошмара, който беше преживяла, слушайки по телефона как някакъв изверг пребива дъщеря й.

— Дявол да го вземе — каза Джон и се хвърли по лице на мекия диван в хотелския хол. — Страхотни два дни преживяхме, няма що!

— Наистина страхотни. — Тя потъна в меката тапицерия до него. — Поне Даниел прескочи трапа.

— И Кара е добре.

— Тя винаги е била невероятно силна. Звучи добре, като се има предвид какъв кошмар е преживяла. — Фейт прокара ръце през косата си и с ужас забеляза, че те все още треперят. Винаги се беше гордяла със стабилните си ръце. В нейната работа това беше просто задължително. — Горда съм с всичко, което тя постигна — кариерата, каква чудесна майка е, но има моменти, когато наистина ми се иска да си беше избрала друго поприще. Самата мисъл, че детето ми става жертва на такова нападение вече неведнъж, а два пъти, е отвратителна.

— Наистина е неприятно, но тя не се предава.

— Кара е само на двацет и осем. Прекалено млада е за такива отговорности.

— На години може да е млада. Но не забравяй, че тя почти порасна в шерифската служба. И не само че сама се бореше с живота, докато Джаред беше на мисии, но успя да завърши полицейската академия и е работила няколко години в полицията в големия град. Много е добра в работата си, Фейт. След време сигурно по нищо няма да отстъпва на Бен. А и при население под хиляда души няма защо да се притесняваш от истинска престъпност.

— С баща ѝ настоявахме да се върне у дома след Калифорния, смятахме, че тук ще е в безопасност. — Фейт усети как сълзите напират под клепачите ѝ и решително премигна, за да не им позволи да потекат. — А сега виж какво стана.

— Обещавам ти, миличка, че това няма да приключи като злополуката с Бен. Ще хванем гадината, която ѝ причини това. И той ще си плати.

Фейт никога не плачеше, защото още като малка родителите ѝ я бяха възпитали, че да показваш чувствата си пред друга хора е проява на слабост. По-късно, когато учеше медицина, тя се беше научила да контролира емоциите си, защото те можеха да попречат на работата ѝ. А и какво би било за родителите на седемгодишното дете, чийто мозък тя ще оперира след половин час, да знаят, че и тя понякога се притеснява преди операция също колкото и те?

Всички, които бяха работили с Фейт, нейните пациенти и роднините им, та дори и личните ѝ приятели, винаги я описваха като олицетворение на хладнокръвието. „Безупречна, дори под огромно напрежение“ беше написал един от обучаващите лекари в оценката ѝ след приключване на стажа.

Освен това тя знаеше, че има хора, които я обвиняват, че е била твърде неемоционална през месеците след смъртта на съпруга си. Макар да се правеше, че не им обръща внимание, тя дори беше чувала зад гърба ѝ да се шепне, че жена, която толкова малко показва мъквата си, като нищо може да е замесена в смъртта му, уж представена за злополука.

Тъй като знаеше истината — сърцето ѝ едва не се пръсна от болка, когато Джон беше дошъл в болницата, за да ѝ каже за смъртта на Бен, Фейт беше успяла да не обръща внимание на тези обвинения.

Но дори наблюдавайки себе си сякаш през очите на другите, представяйки си как са я възприемали околните, тя ясно съзнаваше, че поведението ѝ е изглеждало необичайно безчувствено. Но в действителност първата ѝ реакция на вестта за Бен беше пълен ступор. Как е възможно този силен, местен, чудесен човек, с когото се беше надявала да прекара целия си живот, да ѝ бъде отнет само за части от секундата — колкото е нужно, за да стигне до тялото му изстреляният от оръжието куршум?

Разбира се, тя беше и маниак на тема пълен контрол върху ситуацията, както може и да се очаква от всеки хирург и особено хирург, който прави мозъчни операции.

По-късно, когато тези потискани емоции се опитваха да намерят излаз, тя направи същото, което беше правила цял живот — затегна болтовете на капака още по-силно.

Сега обаче изтощена физически и емоционално изцедена, тя се чувстваше като натрошено на паяжина витринно стъкло, готово всеки момент да се разпадне.

— Извинявай. — Ужасена, че сълзите започнаха да преливат от очите ѝ и да се стичат по лицето, тя припряно се опита да ги изтрие с опакото на дланта си. — Имам чувството, че не мога да издържа повече.

— В това няма нищо лошо. — Джон я прегърна с едрата си ръка и я притегли към себе си. Това я накара да се чувства дребна и много уязвима. Но в безопасност. — През двете години, когато Глори се бореше с рака, имаше моменти, когато отивах с колата до ръба на скалата и ревах като малко дете. Доста ти се събра през последните месеци, Фейт. Според мен имаш право поне веднъж в живота си да се отпуснеш.

И тя точно това направи — зарови лице в гърдите му и остави сълзите, които беше задържала толкова дълго, да потекат.

40.

Сакс вече чакаше на дока, когато синята риболовна лодка с весело пърпорещ двигател навлезе в осветеното пристанище. Отдалеч видя Трей, облечен в яркооранжева спасителна жилетка, застанал до носа на „Кели“, Велкро плътно до него. Дядото на Сакс стоеше зад момчето с ръка върху рамото му — един жест на привързаност, който Сакс много добре си спомняше. Коул беше на руля, докато баща му хвърляше въжетото към пристана.

Лодката беше много гиздава. Коул цял живот беше обичал морето. А сега обичаше и жената, на която беше кръстил лодката. Същата жена, на която смяташе да се обрече във вечна вяроност. Интересно, че днес на Сакс това не му изглеждаше толкова странно и далечно, колкото преди няколко дни.

Усмивката на момчето веднага изчезна, когато забеляза, че Сакс е сам на пристана.

— Къде е мама? — Бяха първите му думи, след като скочи от лодката върху плаващия дървен док, преди останалите да успеят да го задържат. Велкро го следваше по петите.

— Имаше малък инцидент — каза той, докато кучето радостно лаеше и се въртеше около него. Сакс реши, че задължително ще трябва да включи няколко урока по основно послушание с кучката в и без това препълнената си програма. — Малко е пострадала, но ще ѝ мине. Сега е у нас и те чака.

— У вас? — Бръчиците по малкото луничаво челце бяха абсолютно копие на начина, по който и Кара се мръщеше. — Защо не у баба?

— Защото мама е с наранени ребра и ходенето нагоре и надолу по стълбите, докато баба ти е в Портланд, ще е малко трудно. — Дотук всичко беше абсолютната истина. — Освен това няма по-хубаво място за възстановяване от брега заради свежия солен въздух.

— И у баба въздухът е солен — каза Трей.

— Напълно вярно — отбеляза Сакс, докато махаше за довиждане на дядо си, баща си и брат си, и тръгна с момчето и кучето към колата. — Ако наистина много държиш, можем да минем да вземем мама и да ви върна у баба ти...

— А, не. — Този път блъфирането свърши работа, както Сакс се надяваше. Защото не беше подготвил резервен план, ако Трей се беше заинатил. — Нямам нищо против. В твоята къща ми харесва! — След това дойде въпросът, с който Сакс се надяваше да се размине. — Какъв инцидент?

— Паднала е. — Отново вярно. Е, поне донякъде.

— Мама никога не пада. — Чу подозрението в гласа на детето. Трей явно се досещаше, че нещо се е случило. Но Сакс смяташе, че дължи на Кара поне това — тя сама да му разкаже какво се е случило, по своя си начин.

— На всеки му се случва да падне. Спънала се в един стол в кухнята. — Сакс се съсредоточи върху отговорите. Наистина беше видял преобърнат стол на дюшемето в кухнята, когато влетя в къщата след инцидента, така че и това твърдение беше вярно. — И така, след като я пуснаха от болницата...

— Мама е била в болница?

Сега вече в детското гласче имаше паника.

— Само за да я прегледат — добави той. — За да са сигурни, че няма спукани ребра. Но макар че майка ти по принцип се мисли за Супермен, ама в женски вариант, този път ми се довери, че има малко нужда от грижи. И понеже баба ти е още в Портланд, аз прецених като неин приятел да я поканя да остане у нас, да те взема от пристанището, а по пътя за вкъщи да вземем пица и някой и друг филм.

— Тя обича съзлививи любовни истории.

Бяха стигнали до колата. Велкро скочи на задната седалка, а Трей се качи отпред.

— По мое мнение повечето жени обичат точно такива.

— Аз пък обичам супергерои от комиксите — обяви Трей, докато си слагаше колана. — Обаче мама казва, че филмите за такива герои имат повече насилие, отколкото е добре да гледам на моята възраст.

Сакс ясно си представи гласът на Кара, която обявява майчините правила.

— И какво ти позволява да гледаш?

— Филми за животни. Аз нямам нищо против, понеже много ги харесвам.

— Предполагам, че във видеотеката „Сърфсайд“ няма как да нямат. И така — каза той, като се настани зад волана и завъртя ключа, при което мощният двигател изрева, — каква пица ще вземем?

— Аз ги обичам с всичко. Даже и с аншоа. Мама казва, че с аншоа е гадно и винаги си я маха от нейните парчета.

Сакс се засмя за първи път, откакто беше получил стряскащото телефонно обаждане от Джон О'Роарк.

— Крушката определено не пада по-далеч от дървото. Татко ти беше абсолютно същият.

— Наистина ли?

— Наистина. Всички страшно мрънкаха, когато хвърляхме ези-тура кой ще избира пицата. Коул примерно казваше, че аншоата е като да дъвчеш стръв.

Малкото личице, досега набръчкано от тревога, сега светна от радост.

— Супер е, че и татко, и аз ги харесваме — каза момчето.

— Наистина супер — съгласи се Сакс.

Въздухът в колата изведнъж стана студен. *Мамка му.* Точно това му трябваше накрая на един толкова тежък ден.

Сакс погледна в огледалото за обратно виждане. И наистина момчетата се бяха настанили на задната седалка до Велкро. Не можеше да им покаже среден пръст нито даже да ги изгледа свирепо да ме би момчето в този момент да погледне към него.

Но както се оказа, нямаше нужда да се притеснява. Понеже Каубоя просто се ухили и вдигна одобрително палец, а след това всички изчезнаха, както винаги ставаше, превръщайки се в тънка мъгла.

41.

Кара се събуди от звука на вятъра, който стенеше като духовете на всички удавени в тези води моряци, и плющияция по прозорците дъжд.

Тя се насили да отвори очи, но клепачите ѝ тежаха като слово. Непознатата стая беше съвсем тъмна. Загубила ориентация, тя с мъка се изправи, но веднага съжали, защото даже и най-лекото движение я караше да се чувства все едно в главата ѝ работи бетонобъркачка.

Затова отново се облегна на възглавницата, опитвайки се да се съвземе.

Споменът за нападението я разтърси като електрически удар. Инстинктивно размаха ръце, за да се предпази, но срещна само въздух.

Сърцето ѝ усилено думкаше в ребрата, които я боляха така, все едно я е ударил влак. Тя затвори очи и се опита да се съсредоточи.

Всичко е наред. Намира се в къщата на Сакс на крайбрежната скала. В неговата спалня. В неговото легло. Благодарение на хапчето, което той беше настоял да изпие в болницата, и на естествения свив след такъв прилив на адреналин, тя беше потънала в непробуден син.

Сакс я беше довел тук, след като ѝ помогна да избяга от болницата, беше ѝ дал тениската си, беше ѝ направил чай в една огромна чаша със символа на „тюлените“ — орел, тризъбец и котва, а после ѝ беше помогнал да легне.

Всичко това беше много странно. И то не защото главата ѝ започна да се върти от болкоуспокояващото. А защото не можеше да си спомни някога в живота ѝ друг да се е грижил за нея.

Родителите ѝ, разбира се, я бяха обличали и хранили. А баща ѝ винаги ѝ беше давал кураж. Но веднъж дал ѝ самочувствие, той не беше от хората, които вярват в прекаленото глезене. Нито пък майка ѝ. Вероятно, защото, прекарвайки дните си покрай пациенти с наистина сериозни проблеми, едно ожулено коляно или обикновена настилка не изглеждаха животозастрашаващи. Кое то си е вярно. И въпреки всичко...

Джаред я беше обичал. Тя никога, нито за миг не се беше съмнявала в това даже и през последния тежък период от брака им. Но той беше войник до мозъка на костите. Даже винаги казваше, че ако го порежат, от вените му ще потекат бойните цветове на морските пехотинци — алено и златно. Наистина звучеше добре на думи. Но единственият цвят, който беше обагрил полицейската му униформа, когато го простреляха, беше обикновеното червено на кръвта.

Той не си падаше по грандиозни жестове и не обичаше да глези, когото и да било. Нито Трей. Нито нея. И то не защото не ги обичаше. Просто не му беше в природата. Вероятно, мислеше си тя сега, ако беше разбрал, че не е лошо понякога да проявиш човешка слабост, сигурно щеше да потърси помощ по-навреме.

И така, още като момиче тя беше поела ролята на грижовницата за цялото семейство — тя правеше сандвичи и претопляше супата за вечеря с баща си, когато майка ѝ беше на работа в болницата. Тя се бореше да облекчи някак стреса на съпруга си, който винаги беше по-тежък, когато Джаред се прибереше у дома, отколкото по време на мисиите. При сесиите с психотерапевта научи, че често цивилният живот е по-труден за военните, защото не е толкова подреден. Не всичко е по устав.

Затова се беше опитала да създаде домашен режим, в който да няма изненади. Дотолкова, че накрая сложи точен график на вратата на хладилника. И всичките усилия изглежда бяха започнали да дават плодове. Но тогава...

Не. Няма да мисли за това. Не сега. Сълзите опариха очите ѝ. Кара примигна, отчаяно опитвайки се да ги спре. Синът ѝ е от другата страна на тази дървена врата. Трябва да е силна. Заради него.

Пресегна се да включи нощната лампа, но тя не работеше. Опипом намери фенерче, поставено на масата. Включи го и видя разрязаната на две брачна халка, в която се отразяваше тънък лъч жълта светлина. Преряза я усещане за загуба.

Сакс беше прав — наистина можеше да даде халката на златар, който да я поправи. Но тя се зачуди дали и накипрената Шери все пак не е права, че трябва да затвори тази страница от живота си и да продължи напред.

Беше казала на Сакс, че е преминала всички етапи на жалеенето. И това беше вярно. Но халката беше единственото нещо заедно с

кутията медали и спомени, които избледняваха с всеки ден, което още я свързваше с Джаред. И синът ѝ беше увиснал в някакво безвремие, което не беше още страшно. Защото в момента ѝ се бяха събрали доста неща наведнъж. Кара реши, че ще мисли по тези въпроси по-късно, когато не чувства тялото си смазано, все едно я е влачил кон, а главата не я боли така зверски. Накрая успя не без усилия да стане от леглото. Присви я болка в наранените ребра, но успя да изкуцука по дървения под до прозореца.

Мъглата обгръщаше къщата като дебела сива пелена. От време на време призрачно виещият вятър успяваше да раздели мъглата и тогава се виждаха бурните вълни и постоянното присветване на фара на Шелтър Бей, който предупреждаваше корабите, останали в морето заради бурята, да стоят далеч от скалистите брегове.

Завъртя фенерчето из стаята, докато лъчът падна върху пътната ѝ чанта, поставена на стола. Сакс беше донесъл подходящи дрехи, макар че и сега я хвана срам, като си помисли, че е трябвало да рови из чекмеджето с бельото ѝ. И то не заради това, че е бельо, а защото ако не се броят двата сиви спортни сутиена, които носеше, когато тича, всичко останало беше най-вече бяло. И изключително скучно.

Имаше етап в живота ѝ, когато беше насъбрала толкова дантелени и сатенени гащички и комбинезони, че сигурно биха стигнали за цял харем. Джаред ѝ беше купил първата алена нощница в „Нордстрьом“ в Сан Диего точно преди да се качат на влака за Тихуана, където се ожениха. Тогава беше почувствала облекчение, че той още я харесва, макар че е бременна.

В годините след това преди всяко негово връщане от мисия тя седмици наред ходеше по магазините, за да изнамери най-зашеметяващото бельо, което се продава в момента. Понякога чак я хващаше срам, защото неговите вкусове клоняха повече към бельо тип „Плейбой“, отколкото „Виктория сикрет“, но толкова много ѝ харесваше той да я погледне и в очите му да види, че я смята за най-сексапилната жена на света...

Вече към края беше стигнала дотам да се облича в една прелъстително прилепнала униформа на медсестра, в прозрачна бурка, та даже и в костюм на френска прислужница с поличка, която почти нищо не скриваше. Но вече нищо не можеше да помогне. Любенето, което едно време беше такава радост и за двамата, се беше превърнало

в занимание безплодно и неприятно като иракската пустиня, от която се връщаше мъжът ѝ.

Затова след смъртта му тя беше събрала всички съблазнителни дрешки, беше ги напъхала в черна найлонова торба и късно една вечер ги хвърли в контейнера на няколко пресечки от дома си.

Минали работи, каза си Кара, а след това взе пликчетата и дебелия хавлиен халат, надявайки се той да скрие липсата на сутиен. Не можеше да носи сутиен с тази болка в гръдния кош.

Тя се върна в банята и включи лампата, която обаче също не проработи. Реши, че сигурно токът е спрял заради бурята, и внимателно насочи лъча на фенерчето по цялото си тяло. То беше покрито с много ожулвания и синини. Доста притеснена от това, което ще види, тя разгледа и лицето си в огледалото. Макар че поне беше чиста след душа, тя все пак изглеждаше като корабкрушенец, когото морето е изхвърлило на брега.

Над окото ѝ се оформяше страхотен оток, а синините вече бяха започнали да стават морави. Под тях лицето ѝ беше призрачно бледо почти като лепенките на бузата и на слепоочието.

Само един поглед към нея и Трей сигурно ще припадне.

Като се надяваше и останалата част от къщата да е толкова тъмна, тя пое дълбоко дъх, от което въпреки лекарствата страшно я заболя, изпъна рамене и излезе от банята, за да говори със сина си.

42.

Сакс беше с гръб към вратата, но той усети Кара в секундата, в която тя влезе в стаята. И то не само защото очите на момченцето се разшириха като палачинки, а заради начина, по който въздухът се раздвижи. Това ставаше винаги когато тя е близо до него.

Той се обърна. Макар че тялото ѝ беше цялото увито в дебела черна хавлия, стъпалата ѝ бяха боси, а лакираните нокти на краката ѝ блеснаха като розови миди на плажа. Желанието го удари в корема. Зверски.

— Мамо! — Трей събори стола, подскачайки от радост, завтече се към нея и я обгърна през кръста. Сакс видя болезнената ѝ физиономия, но не се изненада никак, че Кара не издаде нито звук въпреки силната болка. — Добре ли си?

— Супер съм. — Тя също го прегърна, след това сложи длани на раменцата му и леко го избута от себе си. — Само малко ме боли тук-там.

— Сакс каза, че си паднала в кухнята. Че си се спънала в стол.

— Правилно ти е казал. Глупаво звучи, но точно така стана.

— Леле! — Той я огледа доста скептично. — Май си си паднала на лицето.

— Горе-долу така стана.

Сакс виждаше, че Кара се измъчва да лъже сина си, но разбираше защо го прави. Макар че хлапето беше прекалено умно, за да крият дълго истината.

— Синът ти има слонски апетит — обяви Сакс, за да смени темата. Явно тя имаше нужда от време, за да обясни какво всъщност се е случило.

— Ядох чийзбургер в Клуба на ветераните — надлежно докладва Трей. — И картофки. След това майката на Сакс ме почерпи гъмбо. И хлебен пудинг. Беше страхотен!

— Госпожа Дюшет винаги е била великолепна готвачка.

— Да. И таткото на Сакс така каза. След това излизахме с лодката. После аз със Сакс...

— Сакс и аз — механично го поправи Кара, докато внимателно пристъпваше към масата.

Макар че много искаше да я подхване за опора, но за да не притеснява повече сина ѝ, Сакс просто изтегли един стол и ѝ го предложен. Тя му хвърли благодарен поглед и седна.

— Сакс и аз взехме пица. С всичко на нея. Сакс каза, че и татко харесвал аншоа. Също като мен.

— Точно така беше. — Тя се усмихна, макар и малко тъжно.

— Реших, че пицата ще ти дойде малко тежка — каза Сакс.

— Правилно си преценил.

— Така че искаш ли малко супа минестроне?

Сякаш по команда червата ѝ изкуркаха звучно.

— Звучи чудесно. — Тя погледна към тенджерата, която къкреше на печката с дърва. — Ти ли си я готвил?

— Не. Този път реших да мина метър и я купих заедно с пицата от „Гондолиера“ — той започна да сипва от гъстата супа в една бяла купа. — Госпожа Манкузо е почти толкова добра готвачка, колкото майка ми.

— О, знам. Обожавам нейните лингуини с миди. Мога да ги ям по цял ден, но не бива.

— Аз пък харесвам мидите по флорентински.

— Няколко пъти съм си мислила да опитам и тях, но винаги избирам лингуините.

Той сложи купата на масата пред нея, после лъжица и тъй като бяха свършили салфетките, които майка му беше заредила в кухнята, постави парче домакинска хартия.

— Ще идем там за вечеря и ще ти дам да опиташ от моите.

Така той всъщност я канеше на среща, докато синът ѝ беше в стаята, тоест нямаше как да откаже. Сакс обаче явно беше обнадежден, когато тя замълча, обмисляйки предложението. И накрая каза:

— Би било много хубаво. — Тя огледа запалените из стаята свещи. — Много е приятно.

— Тук често спира токът. Затова съм оставил печката на дърва и свещите за осветление.

— Взехме и видеокасети. Обаче Сакс не искаше да пуска генератора, за да не те събудим — обади се Трей.

— Мисля, че и товарен влак не би ме събудил. Какви филми взехте? — попита тя, докато предпазливо опитваше супата. Сакс нарочно си каза, че я наблюдава само защото се притеснява горещата супа да не изгори и без това наранените ѝ устни. А не защото те го омагьосват.

Лъжец.

— „Ледена епоха“ и „Въздушния Бъд“ — каза Трей. — Във „Въздушния Бъд“ се разказва за едно куче, което играе почти всички спортове. Ние сме взели филма, където той играе в гимназиалния отбор по футбол на Джош — това е момчето от филма.

— Интересно как сте избрали точно този — тихо каза Кара.

— Аз харесвам футбол.

— Да, и преди си ми казвал — отвърна Кара и размени погледи със Сакс, който много добре знаеше, че става дума за предложението му да помогне на момчето с футбола.

— Чакай да ти кажа! — Трей буквално подскачаше на стола от възнение. — И тези руснаци, дето отвличат кучета, вземат Бъди, защото искат той да участва в един руски цирк.

— Значи е приключенски филм, освен футболен.

— Да, точно. Ама точно тогава изгасна токът. И не знам дали Джош ще намери Бъди.

— Сигурна съм, че така ще стане.

— Да. Понеже след това има и много други филми „Въздушния Бъд“. Той играе бейзбол и европейски футбол, и даже плажен волейбол!

Той погледна към кучката, която, понеже кутията с пица вече беше празна, не очакваше някой да ѝ подава парченца, лежеше по гръб, вдигнала дългите си крака във въздуха, и доволно хъркаше.

— Може ли да науча Велкро и на някои други номера, освен „донеси“? — с надежда попита Трей.

— Хубава идея. Защо не почнем с фризби? Мога да купя утре, като ходя в града, ако мама няма нищо пробив, и ще я заведем на плажа, като свършиш училище.

— Ией. Страхотно! — Малкият скочи от стола и се затича към нея със светнали очи. — Нали може, мамо?

— Ти не трябва ли да работиш в „Бон тан“? — попита тя Сакс.

— Ще работя. Но понеже сам съм си началник, мога да си взема няколко часа почивка. Освен това всички, които помагат, са приятели на Джаред. Няма да имат нищо против да заведе неговото момче да похвърля фризби следобеда.

Разказът за хамбургера в Клуба на ветераните някак беше минал през ушите ѝ в дългия списък от неща, които синът ѝ беше успял да изяде в един-единствен ден. Сега обаче тя разбра. Явно другите ветерани, които познаваха Джаред, бяха разказвали на Треј за него. Истории, които бяха съживили баща му в очите на момчето. Тя имаше грях, че не го е направила. А след като родителите на Джаред се бяха преместили чак в Невада, задължението беше нейно.

В началото просто ѝ беше много тежко, а и Треј беше прекалено мъничък. След това се притесняваше, че ако му разказва за Джаред, само ще събужда спомените за деня, в който животът им се беше променил по този ужасен начин. Сега осъзна, че не е постъпила правилно. Ако *собствените* ѝ спомени избледняваха след толкова много години с Джаред, то как ли е при Треј, който явно отчаяно се опитваше да запази някаква емоционална връзка с баща си?

Тя се обърна към Треј.

— Значи си се запознал с някои от приятелите на баща ти?

— Да, и беше страхотно, мамо — каза детето, потвърждавайки мислите ѝ. — Ти знаеше ли, че татко е бил скаут?

— Знаех.

— И че е спасил едно детенце от удавяне?

— Това си го спомням много добре. — И трябваше да го е споделила със сина си. Но тогава живеела на крайбрежието в Калифорния. Макар да го предупреждаваше за подводните течения и за вълните навътре, когато наоколо няма възрастни, тя не искаше да му създава страх от водата. Един от проблемите като самотна майка дори когато Джаред беше още жив, беше по думите на баща ѝ да не направи от сина си „женчо“.

— А знаеше ли, че е ходил на военно обучение? Както и аз искам да направя, като ида в гимназията.

Кара реши, че не е сега моментът да му напомня, че са се разбрали да обсадят този въпрос по-късно.

— Униформата много му отиваше — каза тя вместо това.

— Един човек там ми каза, че крушата не пада по-далеч от дървото. Което значи, че съм като татко.

— Точно така. — Тя прехапа устна и веднага осъзна, че е направила грешка, защото адски я заболя. — Имам снимки на татко ти на твоята възраст. Мисля, че имам снимка с него в скаутската униформа, както и от военния лагер. Ще ги изровя. Може заедно да ги наредим в албум.

— Добре. Ама познай какво друго правих?

— Ловил си акули?

— Не. Макар че излязохме на риболов с „Кели“. Това е риболовната лодка на Коул, много е хубава. И след това със Сакс отидохме в строителния магазин и аз помогнах да изберем цвета на боята. Избрахме каджунско червено.

— Звучи много подходящо за каджунски ресторант.

— Да. — Той енергично поклати глава. — И Сакс така каза! След това аз предложих да украсим с мъниста и разни работи като на празника Марди Гра в Калифорния.

Той винаги го беше наричал „у нас в Калифорния“. Кара се зарадва, че детето вече мисли за Шелтър Бей като за у дома.

— Точно така.

— Сакс каза, че едно време изглеждало различно, но че идеята е страхотна. И аз я измислих. Съвсем самичък.

— Страхотна идея — намеси се Сакс. — Наистина ще накара хората да дойдат да си прекарат приятно.

— „Бон тан“ означава точно това — важно обяви Трей. — „Приятно прекарване“.

— Аз лично винаги съм си прекарвала там страхотно — каза Кара. — Както и всички от града. Ще бъде много хубаво пак да заработи.

— Да. Сега бързаме, понеже Коул нали ще се жени скоро, а Кели — на нея е кръстена лодката — иска сватбата да е точно тук. Сега изглежда ужасно, обаче Сакс и момчетата ще оправят за нула време, нали, Сакс?

— Няма да разочароваме булката, я.

— Тя иска пастички вместо голяма торта. Бабата на Сакс донесе днес няколко от магазина и ги взехме с нас на лодката. Аз опитах „червено кадифе“. Много бяха хубави.

— О, браво! Ще трябва да се отбия и аз да ги опитам.

— Хубаво ще бъде. Може да вземем цяла кутия, за да може и баба да ги опита. Бабата на Сакс казва, че имат най-различни вкусове и можеш да си купиш... как беше — различни в една кутия. Както когато ходехме в „Дънкин донътс“ и вземахме цяла кутия, преди татко да си дойде от мисия.

— Добре ми звучи. — Болката и умората се завръщаха. Вече сама ги чуваше в гласа си и се надяваше Трей да не ги е усетил.

Той обаче явно ги беше чул. Трей наклони глава и я изгледа.

— Май здравата си се спънала в тоя стол.

— Лошичко паднах — каза тя. Погледна крадешком към Сакс, видя какво мисли той и реши да хване бика за рогата. — Всъщност не паднах сама.

Кара разказа историята с крадеца, когото уж заварила, и се опита да опише инцидента колкото може по-безобидно. Не беше сигурна дали мълчанието на сина ѝ е добър, или лош знак.

— Но както виждаш — каза тя с пресилен ентузиазъм, — вече нищо ми няма. Изобщо не боли толкова, колкото когато ти падна от колелото и си счупи китката.

— Тогава бях малък. — Трей се обърна към Сакс. — Едва в първи клас. Обаче почти не плаках, нали мамо?

— Точно така. — Тя разроши русолявата му коса. — Беше много смело момче.

Той изпъна тесните си раменца.

— Като татко.

— Точно. — Ако баща ѝ беше жив, той сигурно щеше да поеме ролята на Джаред и да учи Трей на разни момчешки неща. От друга страна, ако баща ѝ беше жив, двамата с Трей щяха да са още в Калифорния.

Може би трябваше да се върне в Шелтър Бей веднага след смъртта на Джаред. Но тогава не искаше да откъсне Трей от приятелите му и от училището, в което се справяше толкова добре. А и не се разбираше много с майка си. Винаги беше живяла с усещането, че не може да стигне високите стандарти на Фейт Бланшар, затова ѝ беше по-лесно просто да стои настрана.

— Крадецът измъкна ли се? — Трей наруши мислите ѝ.

— Засега. От щатската полиция събраха много доказателства. Ще го хванем. — Тя виждаше, че той все още не ѝ вярва напълно. И тогава я осени една идея. — Сакс предложи да помогне в разследването.

От повече убеждаване нямаше нужда.

— Ура! Спукана му е работата! — обяви Трей и вдиша победоносно палчета в посока към Сакс. Който ще не ще отговори с вдигнат палец. — Взехме ти един филм и на теб — каза момчето, явно вече спокойно, след като „тюленът“ Сакс Дюшет е на тяхна страна.

— Така ли?

— Да. Взехме „Казабланка“. Сакс каза, че е нещо като военен филм, обаче няма бомби и такива работи. Повече като любовна история.

— Така е. — Тя хвърли поглед към Сакс, който беше седнал от другата страна на масата с брадичка върху дланите си и я гледаше така, че женското ѝ сърце, което от толкова време беше мълчало, прескочи от радост. — Много мило, момчета.

— Трей каза, че обичаш романтични филми — каза Сакс. — Освен това сюжетът със събирането след дълга раздяла ми се стори подходящ. Предвид обстоятелствата. — Той вдигна чашата си с кафе. — „Гледам те в очите, малката!“^[1]

Може да беше заради изпитите лекарства. Може да беше заради топлия подсладен чай, заради хубавото министроне на госпожа Манкузо, заради трептящата светлина на свещите... Но по някаква причина, въпреки преживяното през деня, този цитат от класическия филм я накара да се усмихне.

После да се засмее.

И да се смее до припадък.

Беше минало толкова време, откакто Кара не беше имала повод да се смее от сърце, че просто не можеше да спре. От очите ѝ потекоха сълзи, преви се на две от болка.

— Маме? — Трей отначало се смееше заедно с нея, макар да не разбираше смешното (и тя самата не го разбираше), но накрая наистина се паникьоса.

— Не се притеснявай! — Сакс се изправи и успокоително сложи длан на рамото на момчето. — Докторът в болницата даде на мама едни лекарства за смях. Явно вече действат.

— Хайде пак в леглото! — Сакс я повдигна от стола като перушинка. След това, без изобщо да се напържа, я понесе на ръце.

— Бурята премина — каза той на Трей. — Време е Велкро да свърши това-онова навън. Ще може ли ти да я изведеш? Само стой на верандата и я остави да тича около къщата, нали?

Уплашените очички се местеха от Сакс към Кара, после пак към Сакс. Кара почти виждаше как бързо работи малкото мозъче, преценявайки кое да натежи повече — притеснението за мама или момчешкото доверие в мъжа, който също като татко му беше истински герой. С медали при това.

— Добре — каза накрая. — Велкро, тук!

Кучката се претърколи на другата страна. Изправи се и се протегна. После погледна към Сакс, сякаш чакаше заповед на кой да се подчинява.

— Хайде, отивай! — Сакс ѝ махна с ръка.

И тя задраска с нокти по дървения под, следвайки Трей към вратата.

[1] Известен цитат от „Казабланка“. — Б.пр. ↑

43.

— Той ти има доверие — каза Кара, докато той я носеше като перце нагоре към спалнята.

Мебелите от миртово дърво бяха простички, напълно изчистени. Стените бяха боядисани в бяло, с оброчени маслени пейзажи на плажа и изгледи от Шелтър Бей, които тя знаеше, че са нарисувани от бабата на Сакс. Кара подозираше, че прозрачните тюлени перденца едва ли са негов избор, а сигурно са останали от баба му и дядо му.

— Както ти казах, той е добро дете. И днес мисля, че си прекара чудесно.

— Да, като Дисниленд, „Морския свят“ и зоопаркът на Сан Диего, събрани в едно — добави тя. — Задължена съм ти.

— Понеже пиеш силни лекарства, ще се направя, че това последното не съм го чул.

— Но...

— Абсолютно нищо не ми дължиш. — Той я положи на леглото.

— Защото сме приятели? — Та нали самата тя беше предложила да си помагат...

— Аз реших, че тази работа няма да стане.

— Така ли? — Слава богу, тези кратки думи не разкриха разочарованието ѝ.

— Виж сега. — Дюшекът потъна, когато той седна на ръба на леглото. — Двамата с теб не сме вече в пубертета. Големи хора сме. Неженени пълнолетни хора без ангажименти, и двамата преживели какви ли не перипетии, което няма как да не ни се е отразило. Обаче работата е там, че и двамата сме станали по-силни от преживяното.

Когато тя отвори уста, за да му отговори, той постави пръсти на устните ѝ.

— Може ли поне по този въпрос да се съгласим?

Тъй като тя точно това и мислеше да направи, Кара само кимна.

— А когато те целунах? Тогава на плажа? Вечерта на абитуриентския?

— Съжалителната целувка. — Въпреки всички бурни събития от последните дни, спомените ѝ непрекъснато се връщаха някак против волята ѝ към онази вечер.

— Та така, има едно нещо, което трябва да ти кажа ясно. Наистина, когато тестът за бременност излезе положителен, това обърна живота ти наопаки. И ти си имаше всички основания да си уплашена и притеснена, а аз, разбира се, ти съчувствах. Дали ми беше мъчно за теб? Естествено. Но целувката не беше от съжаление. Наистина започна импулсивно като опит да те успокоя, обаче аз те желяех, Кара. Желяех те тогава, желяя те и сега. Преди беше недостъпна, защото принадлежеше на Джаред.

Тя си помисли дали да не му каже, че не е принадлежала на никой. Но щеше да бъде лъжа. Понякога даже ѝ беше трудно да разпознае себе си в лудо влюбеното девойче, което беше някога.

— Но сега него го няма... и аз адски съжалявам затова, наистина. Но нито ти, нито аз можем нещо да направим, за да го променим. А и честно да ти кажа, девет години са си много дълго време човек да се чуди какво ли би станало между нас, ако...

— Мислил си за мен девет години?

— Не, не съм.

— Е, това е болезнена честност.

— Ти беше недосегаема — напомни ѝ той отново. — Проблемът с несподеленото влюбване е, че накрая те оставя напълно разнищен. Така че, да, мислено ти пожелах щастлив живот с Конуей и продължих нататък. Но сега ти си пак у дома, аз също и вече нищо не ми пречи, така че ще направя всичко, за да станеш моя.

Тя повдигна брадичка.

— И си мислиш, че това е лесна работа?

— Виж, миличка, когато става дума за теб, нищо не е лесна работа.

— Искам да ти кажа, че се държиш като мъжкар и то доста непривлекателно.

— Приемам. Можеш да ме наречеш примитивен неандерталец, ако искаш. Но което ти казвам, е истинско... Има едни думи, които те учат на военните лагери в спецчастите: „Никога няма да се отказвам. Продължавам напред и се боря с препятствията. Ако ме съборят, аз пак се изправям, винаги. За мен битката никога не свършва“.

— Не знаех, че водим битка. — Тя потърка чело, където от раната под лепенката явно се усещаше придърпване на заздравяващата кожа.

— Облечена ли си с нещо под халата? — попита той.

Не е възможно да мисли за секс?! Точно в момента?

— С твоята тениска. Защо?

— Защото мислех да ти помогна да го съблечеш, да изпиеш още едно хапче и да поспиш.

— Не искам още едно хапче.

— Аз не те и питах. Тялото оздравява по-бързо, когато не се налага да се бори с болката.

— Не трябва да се успивам. Трябва да заведа Трей на училище сутринта.

— Остави това на мен. Нужен ти е ден почивка.

— Аз съм шерифът.

— Който си има трима заместници.

— Двамата са неопитни младоци. А Джон...

— ... се връща в Шелтър Бей тази вечер. Говорих с него преди малко. — Той й хвърли остър поглед. — Ако случайно вълна от престъпления залее града, аз ще ти докладвам веднага.

— Това, че прострелях Дани в главата, а после нападнах мен, за Шелтър Бей си е истинска вълна на престъпления.

— Точно затова трябва да си в добра форма, когато се върнеш на работа. Затова ето как ще стане... оставаш тук, даже ако трябва да те вържа за леглото.

— Не би посмял.

— Права си. — Палавата му усмивка отново я накара да усети вече познатата възбуда ниско в корема, която за момент победи даже болката. — Но трябва да призная, че идеята е много привлекателна.

Толкова естествено го правеше. Толкова лесно. Роден флиртаджия. Много пъти беше виждала как само с тази невероятно усмивка, от която заблестяваха сините му очи, всички жени наоколо от осем до осемдесет години бяха готови да паднат в краката му. Беше го виждала и как сменя момичетата като носни кърпички и въпреки това някак успяваше да не си развали отношенията с нито едно бивше гадже.

През последната година в гимназията готините момичета, които дотогава не бяха обръщали грам внимание на зубрачка като нея, изведнъж с необичаен ентусиазъм се втурнаха да ѝ стават приятелки. След като три години я бяха игнорирали напълно. На Кара не ѝ трябваше шестицата по математика и логика, за да осъзнае, че го правят само за да имат повод да са по-близо до Сакс.

— Не ми се мисли за това сега.

— И пак си права. Денят беше ужасен, а и както винаги моментът никак не е подходящ.

Дланите му се плъзнаха към кръста ѝ и той развърза колана на халата, след това я повдигна да седне и ѝ помогна да го съблече. Макар че огромната тениска стигаше почти до коленете, тя се почувства напълно разголена.

Той дръпна чаршафа нагоре, за да я завие, след това влезе в банята. Тя чу как се пуска чешмата, после дрънченето на хапчетата в пластмасовата бутилка. След малко той се върна с чаша вода, която ѝ подаде заедно с кръгла бяла таблетка.

— Мразя ги тези — измърмори тя, но послушно изпи хапчето.

— И аз съжалявам, че трябва да ги пиеш.

Наведе се към нея. Нали нямаше да я целуне точно сега? Когато приличаше на жената на Франкенщайн? И когато синът ѝ може да нахлуе в стаята всеки момент?

— Сега си почини. — Устните му докоснаха крайчеца на ухото ѝ. Това беше почти единствената част на тялото ѝ, която не болеше. — Всички казват, че утрото е по-мъдро от вечерта.

Макар да знаеше, че това невинаги е вярно, Кара се почувства успокоена не само от думите, но и от силното му стабилно присъствие.

— Може ли да помоля за една услуга? — попита тя.

— Само кажи — отвърна той веднага.

— Можеш ли утре сутринта да се отбиеш през къщата на майка, след като заведеш Трей на училище, и да вадиш дали кутията с неразкритите случаи, които взех от Джон, още е в килера на спалнята ми? Това е горе, в края на коридора.

— Мислиш, че човекът, който те нападна, е търсил тях?

— Едва сега ми хрумна — призна тя. — Но да. Има логика.

— Особено ако някой от тези случаи има нещо общо с черепа и костта.

— Точно.

Този път усмивката му изгря бавно и я стопли като слънце.

— Винаги си ми била умница. Искаш ли да ти помогна да ги прегледаме?

— Не. Наистина трябва да се захванеш сериозно с „Бон тан“, за да е готов за сватбата на Коул. Двамата с Трей и без това ти отнехме достатъчно време.

— Понеже сигурно хапчето е почнало да действа, просто ще приема, че то ти е замъглило ума и няма да отвърна какви смехории говориш. Но не се притеснявай. Нали говорих с ченгетата от щатската полиция, преди да дойда в болницата. — Според тях няма никакви признаци, че нападателят се е качвал горе. Май си го изненадала малко след като е влязъл в къщата.

— Е, поне едно хубаво нещо.

— Да. Значи ще взема кутията и ще я донеса тук.

— Мерси.

— За нищо. Сега заспивай. — Той вдигна дланта ѝ и нежно я стисна. Явно лекарствата, които ѝ бяха изписали, наистина действаха бързо, защото тя вече беше започнала да се унася, докато го гледаше как излиза от стаята.

Виждаше го двойно и доста размазано, но видя как спря до вратата, погледна я през рамо и каза: „Ще ме сънуваш“.

Това заплаха ли беше?

Или обещание?

Каквото и да беше, помисли тя, докато съзнанието ѝ потъваше в бездната на съня, той сигурно беше прав.

— Напомни на Трей, че трябва да си легне в девет и половина. И даже ако токът дойде, през последните трийсет минути преди това никаква телевизия, може само да чете.

— Лягане девет и половина. Без телевизия. Четене позволено. — Сакс изкозирува шеговито. — Тъй вярно.

— И не забравяй да го накараш да си измие зъбите, преди да си легне. Досега няма нито един кариес. Искам така и да остане.

— А искаш ли да му вися на главата и докато ползва конците за зъби?

— Може да съм тъпкана с лекарства — каза тя, — но все още разпознавам сарказма.

Единственият отговор на Сакс беше весел смях.

После ѝ изпрати въздушна целувка и излезе от стаята.

Едва след като той затвори дървената врата, тя се пресегна, хвана въздушната целувка в дланта си и я залепи на устните, които, макар че със сигурност беше само плод на въображението ѝ, подпомогнато от успокоителните, сякаш се затоплиха.

Кара не знаеше колко време е спала, но когато се събуди, страшно много ѝ се пишкаше от всичкия чай и супа, с които Сакс я беше налял. Макар че проверката с лампата показва, че токът още го няма, самата буря беше отминала и пълната луна осветяваше стаята почти като дневна светлина.

Тя мина през тоалетната, след това погледна часовника си на масичката до разрязаната брачна халка и видя, че има още пет минути, за да каже на Треј лека нощ.

Прекося коридора и тихичко отвори вратата. Онова, което видя, накара сърцето ѝ да се обърне от вълнение.

Треј беше седнал в леглото, облечен с пижамката си на Батман, а Велкро се беше проснала в краката му. Плюшеният булдог Чести, който Сакс предвидливо беше донесъл от къщата, беше настанен до него, а от другата страна беше седнал Сакс, прегърнал с една ръка сина ѝ все едно цял живот го беше правил. А Треј четеше на глас книжката „Капитан Гащи и неговите невероятни приключения“.

Макар че Треј наистина харесваше тази серия за началния учител, който се превърнал в супергерой от двама палавници с техния хипнопръстен, Кара си мислеше, че книжките може би са му толкова любими заради палавия стил и даже включените тук-там неприлични думи, което пък дразнеше баба му.

Понеже не искаше да ги прекъсва, а най-вече защото не беше сигурна дали ще може да изговори и една дума, без да се разплаче, тя тихомълком се върна обратно в леглото си. В леглото на Сакс.

Но докато лежеше, заслушана в дъжда по покрива и следейки лъча на големия морски фар на Шелтър Бей по стените на спалнята, Кара изведнъж осъзна, че някак неусетно Сакс Дюшет беше успял да си прокара път към нейното самотно сърце.

44.

— Не знам защо трябва да ходя на училище — оплака се Трей на следващата сутрин.

— За да не стане така, че да изпаднеш от училище в трети клас и после да живееш в кашон под моста Шелтър Бей — отвърна Сакс, докато пържеше бекон към яйцата, които детето се съгласи да яде, тъй като Сакс явно нямаше бисквити с пълнеж.

— Не съм видял някой да живее под моста.

— Не си, защото децата в този град ходят на училище и после си намират добра работа и стават читави хора. — Сакс сложи чинията пред него. — Не мисля, че майка ти много ще се зарадва ти да станеш първият човек в семейството, който не е завършил даже начално училище.

Трей изсипа почти половината бурканче мед върху една филийка, лапна я на два залька, а след това подхвана яйцата.

— Няма да напусна училище — обясни той с пълна уста. — Имах предвид само днес да не ходя. Да остана вкъщи с мама, ако ѝ дотрябва нещо.

— Майка ти ме увери, че няма проблем да я оставя за няколко часа. Ако не мислех, че е добра идея, нямаше да я оставя.

— И без това имаме още само една седмица училище преди лятната ваканция. — Трей опита различен подход. — Вече направихме контролните за края на годината, така че даже хич да не ходя през последната седмица, на никой няма да му пука.

— Охо, сигурен съм, че на майка ти ще ѝ пука. Ако трябваше аз да решавам, можеше и да те оставя у дома днес.

— И да ми напишеш бележка за учителката.

— А след това майка ти и баба ти да ми отхапят главата? — Сакс се наведе над плота в кухнята и хапна от хрупкавия бекон. — Не става, приятелче. Даже и заради теб не бих се пожертвал.

— Няма как да те е страх от момичета. Ти си герой. И ще намериш крадеца, който е влязъл в къщата на баба и е ударил мама.

— Майка ти ще намери крадеца — поясни Сакс. — С помощта на Джон О'Роарк, понеже той ѝ е главният заместник.

— Ама ти си от спецчастите.

— Бях от спецчастите. Обаче майка ти е шерифът. И е много умна. И много я бива в тази работа. Така че, както каза и ти снощи, на крадеца му е спукана работата. А дали се страхувам от момичета, повярвай ми, като пораснеш, ще разбереш, че две ядосани жени понякога са по-опасни от цяла рота талибани.

— Ама мога да ти помогна в „Бон тан“. — Трей опита последния коз.

— Бъди сигурен, че ще се възползвам от предложението днес следобед. След като приключиш с домашните. А тях ще ги напишеш в „Бон тан“, докато ние слагаме новия гипсокартон. — Сакс си доля чашата с кафе. — Междувременно аз трябва да отида до банката тази сутрин, за да поискам заем за ресторанта. Повярвай ми, няма да е никак забавно.

— Банката на господин Гарднър?

— В града нямаме друга.

— Той покани мама на среща, когато се върнахме тук. Преди да се ожени за тази богаташка от Портланд.

Филийките, яйцата и близо двеста грама бекон почти бяха привършили, което му напомни как едно време собствената му майка през смях казваше, че когато Джаред Конуей дойде на гости, изяжда всички провизии за седмицата. Колкото повече време прекарваше с момчето на Джаред и Кара, толкова повече виждаше и двамата му родители в него.

— Вярно?

— Да. Ама тя му отказа.

— Майка ти винаги е имала добър вкус.

— И баба така каза, когато мама ѝ разказваше.

Сакс взе празната чиния от масата и я сложи в съдомиялната. Според баба му разните модерни уреди в кухнята просто правели човека мързелив. Каква огромна разлика в поколенията, помисли си Сакс. Той беше купил миялната машина почти веднага, щом се нанесе в къщата.

Ако някой го беше попитал само преди двацет и четири часа, Сакс щеше да отговори, че според Фейт Бланшар няма на света мъж,

който да заслужава дъщеря ѝ. След вчерашния разговор по телефона обаче сега той си мислеше, че може би майката на Кара е по-благоклонна към него. Макар и само мъничко.

— Умна жена е баба ти — каза той. Вдигна раничката и я подаде на Треј. — Готови ли сме?

— Ами... да. — Треј погледна към вратата, водеща към спалните.

— Когато я проверих преди няколко минути, още спеше. Но всичко ще е наред — увери го Сакс. — Аз ще се погрижа.

— Обещаваш ли?

— Честна дума на бивш „тюлен“.

Макар да не беше като „Семпер фи“, явно и това обещание свърши работа.

— Добре — каза Треј.

Бяха вече на половината път с колата, когато Треј попита:

— Ти ще поканиш ли мама на среща?

— Имам такива планове. — Сакс го погледна. — Нещо против?

— Не. Ти не си като оня гаден banker.

— Благодаря за доверието.

— И смяташ ли да я целунеш? И другите лигави работи?

— Да. Определено смятам. Ако щеш ми вярвай, но като пораснеш, тези лигави работи ще започнат и на теб да ти харесват.

— Мери Лу Лонг ме целуна на люлките миналата седмица. — Той изтри устни с опакото на дланта си, сякаш още усещаше вкуса на момичешката целувка. — Беше гадно.

— Почакай още малко — посъветва го Сакс. — И ще видиш, че един ден Мери Лу изведнъж много повече ще ти харесва, отколкото сега.

— Някои от момчетата в училище са влюбени в разни момичета.

— Я виж ти? — Сакс искрено се надяваше да не подхванат точно сега разговора за птичките и пчеличките.

— Да. Обаче аз не, понеже влюбването е като грип. После си като болен. А и момчетата накрая винаги зарязват момчетата. А хубавите момичета като Мери Лу са най-опасни. Те просто колекционират момчета. Като комикси. Освен това е много трудно, понеже винаги трябва да си решиш косата и да се държиш прилично,

когато са наоколо. Бари Джонсън се беше влюбил в Медисън Палмър и даже спря да яде сладко, за да не бил прекалено нервен около нея.

— Това е страшна саможертва.

— Да. Ама аз предпочитам шоколадова курабийка пред някакво тъпо гадже. — Последва дълга пауза, докато пресякоха моста и потеглиха по „Харбър драйв“ към училището. — Джони Джоунс пък каза, че момичетата харесват футболисти. — Гласчето му се извиси на края на изречението, от което то прозвуча като въпрос.

Сакс се почуди дали въпреки клетвите на момчето, че не харесва нежния пол, желанието да се запише във футболния отбор тази есен няма нещо общо с капризната Мери Лу Лонг.

— Някои си падат. Макар че ако слушаш мен, повечето момичета, които си струва да са ти приятелки, харесват човек заради това, което е.

Трей го изгледа с абсолютно недоверие.

— Май човек като остарее и забравя какво е в трети клас.

Сакс се засмя от сърце.

— Знаеш ли, приятелче, май си напълно прав.

45.

— Май ще ми стане навик — каза Фейт, легнала по гръб до Джон в леглото, и се изтегна като котка. Въпреки дисциплината и подредеността си в ежедневието, тя винаги си беше позволявала наистина да се отпусне в леглото.

Двамата с Бен се бяха радвали на невероятен сексуален живот през брака си, но след смъртта му като че ли най-много ѝ липсваше интимната сладост на гушкането, след като са се любили. Когато имаш чувството, че двамата сте единствените хора на света.

— Такава е целта — с блажено удоволствие отвърна Джон.

Тя се обърна към него и прокара пръсти по още влажните му от пот гърди. Сребристите косъмчета, сред които имаше все още и потъмни, напомниха на Фейт, че колкото и млада да се чувства, когато се люби с този мъж, и на двамата не им остава безкрайно много време да са заедно.

Не че бяха стари. Ако питат нея, бяха в разцвета на силите си.

— Мислил ли си някога — попита тя — за неосъществените си мечти?

Той сложи едрата си длан върху нейната.

— Май не съм.

— Никога не е имало друго, което си искал да направиш в живота си? Сигурна съм, че не ти е било първата детска мечта да станеш заместник-шериф?

— Когато бях колкото Трей, исках да ставам каубой. После в гимназията мечтаех да играя защитник в „Далас каубойз“. Обаче и досега не са ми се обадили. — Той сви рамене. — Затова реших, че полицейската работа не е толкова лоша като резервен вариант.

— Не е. Макар че е опасна.

— Животът е опасен. Може да изляза от дома сутринта и да ме поразят гръм. Или да умра от инфаркт, докато играя тенис.

— Ти не играеш тенис.

— Ето, виждаш ли. Един риск по-малко.

— Сериозно ти говоря.

Той наклони глава и я погледна. Тя познаваше този поглед. Пронизващият полицейски поглед.

— Да, виждам. — Той въздъхна и гърдите му се издигнаха и спуснаха под дланта ѝ. — Би ли ми направила една услуга?

— Каква услуга?

— Би ли облякла нещо? Понеже се опитвам да се съсредоточа и макар вече да не съм на шестнайсет години, при гледката на разголените гърди на хубава жена доста се разсейвам.

Макар че тонът му беше сърдит като на събудена от зимен сън мечка, тя реши да приеме изказването като непохватен комплимент.

Тя стана от леглото и усещайки погледа му върху дупето си, вътрешно се поздрави, че беше отделяла по един час три пъти в седмица за Пилатес, от което тялото ѝ беше доста добре запазено за жена на нейната възраст.

Облече хотелския халат. След това, вместо да се върне в леглото, седна на фотьойла до прозореца.

— Аз обичам работата си — бавно започна тя, избирайки думите със същото внимание, с което би избрала най-подходящия скалпел от набора инструменти.

— Естествено. Защото си много добра в нея. — Джон въздъхна тежко, усетил, че разговорът няма да свърши бързо, и се поизправи на възглавницата все още гол-голеничък както майка го е родила.

— А може ли ти да ми направиш една услуга?

— Само кажи.

— Би ли придърпал чаршафа нагоре? Понеже не си единственият, който се разсейва.

Той ѝ отвърна с момчешки смях. Бен и Джон си приличаха по това, че и двамата не можеха да бъдат мрачни повече от пет минути.

Изпълни молбата ѝ, но за жалост белият чаршаф, който покриваше долната част на тялото му, се оказа още по-разсейваща гледка, защото само подчертаваше стегнатата форма на бедрата му.

И не само бедрата... дали това не беше... да, точно това е. Не ѝ трябваше диплома по медицина, за да знае как точно се е оформила палатката под кръста му.

— Да не би да видя нещо хубаво? — Гласът му още беше дрезгав, но този път закачливо.

— Много добре знаеш какво хубаво съм видяла. — Тя усети топлина ниско в корема си в отговор на неговата възбуда и се опита да се убеди, че е само физическа реакция. Макар да знаеше, че е много, много повече от това. Точно затова искаше да проведе разговора.

Тя беше си беше задавала въпроса дали прави най-доброто в живота си и преди Бен да загине. А след смъртта му — още повече. Но когато Кара и Трей дойдоха да живеят при нея, Фейт прие, че така трябва да бъде. Приятна и удобна рутина, която въпреки това не беше премахнала напълно въпросите.

— Но това е важно.

— Ясно. — Той вдигна длан. — Дай ми само минутка — Той затвори очи. Истинско чудо, но ерекцията видимо изчезна за секунди. Е, не съвсем. Но въпреки това беше впечатляващо доказателство за самоконтрола му.

— Това как успя да го направиш?

— Лесно. Мислех си за бейзбол.

— Бейзбол?

— Да. Просто си повтарям наум целия състав на „Уайт сокс“ от 1963 година. Татко ми е от Чикаго, затова даже след като се преместихме, тогава бях на шестнайсет, продължих да съм запаляно. Обикновено като стигна до Сами Еспозито, нещата са вече изцяло под контрол.

— Може би трябва да те канят по училищата да преподаваш сексуално образование — предложи тя.

— Поне още се шегуваш. Сигурно това е добър знак, че няма да ми кажеш: „Макар да ми беше приятно да се потъркалям с теб в леглото, втори път няма да има“. Е, поне ще ни остане Портланд.

— Нищо подобно няма да кажа. — Тя дори се учуди на неговата неувереност. — Изобщо не исках да говоря за това. И въпреки трагичните обстоятелства, които ни вкараха в това легло, „беше ми приятно“ е толкова меко казано, че почти няма общо с истината. Но да се върна към темата — винаги съм била щастлива, докато бях омъжена за Бен...

— Даже слепец можеше да види това.

— Влюбих се в него от пръв поглед.

— Това трябва здравата да те е стреснало. Ти трудно приемаш нещата да ти се изплъзнат от контрол.

— Вярно е. — Тя беше изненадана колко добре я познава Джон.
— В момента, в който го видях, всичките ми планове се промениха.

— Все пак си довърши специализацията — припомни ѝ той.

— Да. Но женитбата и раждането на дете определено не ми влизаха в плановете. Е, може би са влизали — поправи се тя. — Но не точно тогава, защото всъщност планирах да използвам знанията си, за да направя света по-добър. Даже бях изпратила молби до „Лекари без граници“ и до „Корпуса на мира“ точно два дни преди уикенда, в който срещнах Бен.

— Правилно казват, че най-важно е да улучиш правилния момент.

— Така е, нали? И никога няма да съжалявам за годините, прекарани с него. Не само защото толкова много обичах съпруга си, но и защото бях благословена първо с чудесна дъщеря. А след това и с внука ми.

— Кара е страхотно момиче — допълни Джон. — Също като майка си. А Трей е огън дете.

— Нали?

Фейт често беше съжалявала за първоначалната си реакция, когато разбра за бременността на Кара, която съвсем не беше радостна. Даже притеснена, че дъщеря ѝ ще провали живота си, ако роди толкова малка, Фейт беше предложила аборт. Кара не само категорично отказа, но и между двете настана отчуждение, което едва бяха започнали да преодоляват през последните шест месеца.

— Та така. Макар че смъртта на Бен беше трагедия, която буквално ме срина.

— Но не го показва. — Той потри тридневната си брада, която беше ожулила като тънка шкурка цялото ѝ тяло. — Предполагам, точно това е била и целта.

— Аз съм лекар. Ако грохна пред очите им, пациентите ми няма да имат доверие в мен. Освен това, когато Кара и Трей дойдоха да живеят при мен, се притеснявах, че ако си позволя да покажа тъгата си, те ще бъдат принудени отново и отново да преживяват собствената си трагедия.

— Трябваше да ми кажеш. Самият аз бях напълно смазан, когато загубих Глори. Щях да те разбера, Фейт. И да ти предлага рамо, на което да поплачеш.

— Ти вече го направи... — промълви тя.
— И кога тръгваш? — попита той съвсем изневиделица.
Тя се огледа притеснено.
— Кога тръгвам от хотела ли?
— Не. Кога напускаш работата си в болницата. И Шелтър Бей. —
Той махна с ръка в посока към крайбрежието. — За да спасяваш света.
— Не съм сигурна, че мога да спася света — призна тя. — Но
със сигурност мога да помогна поне малко срещу глада и болестите.
— Ти доста си мислила за това.
— Казах ти, още като момиче.
— Ясно. — Той потърка врата си замислено. Погледна към
тавана и остана взрян в него, както ѝ се стори, цяла вечност. Но
всъщност не повече от двадесетина секунди. — И така, кога и накъде
тръгваме двамата?

46.

Когато вчера се беше отбил през къщата, за да вземе дрехи за Кара и сина ѝ, тъй като бързаше да прибере Трей от училище и да се върне при нея, Сакс не беше имал време да огледа спалнята ѝ.

Днес обаче, като си каза, че минута-две нямат голямо значение, той си позволи да поразгледа всичко. В контраст със строгия професионален имидж, който Кара показваше на околния свят, стаята ѝ беше кокетна и женствена и миришеше на цветя. От онези стаи, в които един мъж се чувства удобно само ако специално са го поканили.

Джаред го бяха поканили, каза си наум Сакс.

После се зачуди как може да падне толкова ниско, че да ревнува от мъртвия си приятел.

Две дебели бели свещи и нисък съд със сухи листа от роза бяха подредени на скрина между снимки на приятели и роднини.

Разбира се, имаше снимки на Джаред, който изглеждаше като герой от рекламен плакат с бляскавата си синя униформа на морски пехотинец. До нея друга снимка на усмихнатата Кара, прегърнала едва проходилния Трей, докато гордият татко стои зад тях на фона на доста кичозен фототапет, изобразяващ есенна гора.

Имаше и поизбеляла полароидна снимка, на която се виждаше цялата компания — Коул и Кели, Джаред и Кара, самият той с някаква хубава блондинка, чието име даже не можеше да си спомни, и ДжейТи, който като най-малкия винаги успяваше да се натресе на по-големите — всичките засмени около лагерния огън на брега.

Сакс не можеше да си спомни кой е направил снимката. Нито пък си спомняше конкретния ден. Защото те бяха толкова много. И всички до един бяха ненакърнимо идеални преди толкова години, когато героите на снимката бяха млади и наивно оптимистични за всичко, а широкият бял свят само чакаше да го превземат... Когато неочаквани бременности, разбити сърца, войни и даже преждевременната смърт на някой от тях бяха напълно немислими.

— Славни дни — тихо си каза той, замислено прокарвайки показалец по снимката.

След това си припомни, че не е дошъл тук да разсъждава за миналото, и отвори килера, където намери кутията на същото място, което тя му беше обяснила — на горната полица вляво, до купчина кутии за обувки.

Докато изнасяше кутията към колата, в главата му се завъртя нещо, което Кара беше споменала, че Кейти обяснила... Мисълта просто се въртеше в периферията на съзнанието му. Но не можеше да го достигне.

Пътувайки с колата към брега, Сакс се насили да си спомни. Понеже години наред беше работил като съгледвач на снайперист, а после и като снайперист, той се беше научил да вярва на инстинкта си. А в момента всичките инстинкти му казваха, че тази убягваща мисъл е вероятно разковничето, с което ще разплетат смъртта на Бен Бланшар.

47.

Кара от малка мразеше да бездейства. Затова, след като се събуди в празната къща малко преди обед, тя реши, че вече достатъчно се е глезила. Влезе в банята и взе дълъг горещ душ, изми си косата. После облече джинси и тениска, сложи маратонки и слезе в кухнята да направи кафе.

Майка ѝ позвъни по телефона точно когато кафето започваше да капе от машината. След като я увери още веднъж, че наистина, ама наистина нищо ѝ няма, Кара с облекчение научи, че Дани вече е много по-добре и тримата се връщат от Портланд по-късно следобед.

Кара отново предупреди майка си за безпорядъка, който бяха оставили полицаите след себе си, но Фейт делово ѝ каза да не се притеснява и че Сакс е уговорил някаква фирма от Салем, специализирана в почистване на местопроизшествия да изчисти къщата.

— Е, той явно всичко е уредил — малко нацупено отговори Кара.

— Това е чудесно, нали? — Дали ѝ се причу, или майка ѝ наистина чуруликаше като влюбено девойче?

— Как е Джон? — попита Кара.

— Абсолютно невероятен! — Вече нямаше съмнение за чуруликането. Поне никога не беше чувала подобни нотки в гласа на майка си. — Искам да говоря с теб — каза Фейт отново сериозна. — Като се прибера.

— Разбира се. — Кара се досети, че вероятно майка ѝ планира да ѝ обясни как и защо е започнала сериозна връзка с Джон.

Което пък означаваше, че колкото и да не ѝ се искаше на Кара, май наистина ще е най-добре да се обади на Шери и да започне да си търси подходяща къща. Макар в дома на майка ѝ със сигурност да имаше достатъчно място за трима възрастни и едно малко дете, на този етап от връзката си майка ѝ и Джон О'Роарк определено няма да искат „постоянно присъствие“.

След като още веднъж увери майка си, че се чувства много по-добре, тя затвори телефона. После изпи два аналгина от медицинския шкаф на Сакс и се обади в службата.

— Нали днес трябваше да си почиваш — безцеремонно я отрязва Мод.

— Почивам си. Даже в момента съм седнала на верандата на Дюшет и наблюдавам стадо китове.

— Браво. Остани си там.

— Аз съм шерифът все пак.

— Добре че ми напомни. За малко да забравя.

— Виж какво. — Кара издиша събраното напрежение. — Джон е в Портланд с Дани, който явно добре се възстановява.

— Знаем. Джон ми звънна преди около три часа.

Кара се почувства като безотговорна поспалана.

— Освен това ми каза, че одобрява Кайл да участва в интервюто с онази журналистка от телевизията в Юджийн — разкри Мод.

— Нашият Кайл? — „с жълтото около устата“, добави тя наум.

— Че ти друг познаваш ли? — попита Мод. — Все пак ти го назначи на тази служба.

— Като заместник. Не като говорител на пресцентъра.

— Доколкото разбирам, ти не си цъфнала и вързала да се явяваш по телевизията. Джон го няма в града, другият ти заместник Маркълс, който е същият младок като Кайл, си взе отпуск преди малко, защото жена му влязла в болницата да ражда преди има-няма един час. Мен си ме знаеш, че не цепя басма и не знам какви ще ги наговорят за този празноглавец, дето гръмна Даниел Съливън, а това няма да е добър пиар за шерифската служба. Така оставаме с два варианта: Ашли — нашата кукличка „Барби диспечер“, или Кайл. И понеже журналистката е жена, а Кайл е много симпатичен, според мен Джон избра най-добрия кандидат.

— Кажете на журналистката да направи интервю по телефона — реши бързо тя. — С мен.

— Да, но вече е късно — каза Мод. — Тя е в града и се срещна с Кайл. И много държи да го покаже на екрана. Явно, за да спечели женската публика.

— Аз мога да му наредя да не говори с журналисти — каза Кара, разсъждавайки на глас. В крайна сметка тя все още беше шефът, макар

че Мод честичко забравяше този важен факт.

— Би могла. Но тогава тя просто ще иде да говори с щатските ченгета. Те в момента обикалят квартала врата по врата, за да намерят свидетел, който е видял твоя нападател да влиза в къщата на майка ти.

— Още ли работят по случая?

— Наистина не се развълнуваха много от черепа, който ти откри. Но даже и те приемат съвсем сериозно всяко посегателство срещу служител на закона. Разбира се, много обичат и да говорят по телевизията. И може да извъртят историята така, все едно ти не си достатъчно квалифицирана да защитиш собствения си град.

Кара помисли, че всичко казано дотук е съвсем вярно. Местните и щатските полицаи, които са винаги от едната страна на огневата линия, когато от другата страна има престъпници, по традиция не се разбираха особено добре помежду си. И тя много добре знаеше, че щатските често гледат твърде надменно на свои колеги от малките градчета. Като нея самата.

— И даже да ги помолиш да не дават пресконференция, което Джон вече направи между другото, след като първо звънна на шефа им — някакъв, с когото той и Бен често ходели за риба — журналистката няма да има друг избор, освен да тръгне да интервюира хора по улиците, за да ги пита какво мислят за случилото се. А тогава бог знае какво ще излезе.

По дяволите. Диспечерката отново беше права.

— Ще разделим нещата — каза накрая Кара. — Аз ще направя телефонното интервю с нея. А Кайл може да ѝ покаже местопрестъплението. Понеже не искам разговорът ни да излиза извън чисто полицейските въпроси, аз веднага ще му звънна и ще му кажа в никакъв случай да не прави каквито и да било предположения.

— Аз му казах. Защото и без това до този момент не разполагаме с нищо, освен парчетата от куршум, които майка ти извади от черепа на Даниел — обясни ѝ Мод. — А след това да си затвори хубавата устичка. — Последва мълчание. — Но твоят вариант също е добър — призна тя. — Татко ти сигурно щеше да се сети за същото.

Този комплимент при това от жената, която още не беше казала добра дума на Кара за шестте месеца, през които беше седяла на стола на баща си, не трябваше толкова да я разчувства.

Но все пак я разчувства, мислеше Кара, докато набираше номера на Кайл Мърфи.

48.

Банка „Фърст коустъл“ в Шелтър Бей се намираше на най-високата точка на града, в огромна сграда от червени тухли с четири импозантни бели колони на входа. Сакс винаги беше мислил, че зданието изглежда комично наред симпатичните весело боядисани къщи на малкото градче. Банката беше основана от Джошуа Гарднър, прапрадядото на Джералд, който беше дал началото на семейното богатство по време на Голямата депресия, като изкупувал рибарски лодки, семейни фирми, къщи, дърводобивни компании (заедно с декари гори), цехове за дървообработка и много земя по крайбрежието.

Ако зависеше от бъдещите поколения Гарднърови, по цялата брегова ивица щеше да има само небостъргачи със стъклени фасади и скъпи хотели, но за радост местните хора не допуснаха презастрояването, като често се отказваха от лесна печалба, за да защитят едно от най-недокоснатите природни кътчета в страната.

— Старият Джошуа се е опитвал да компенсира нещо — реши Сакс, докато паркираше колата пред бронзовата статуя на основателя на банката, която гледаше към морето. Тя изглеждаше сякаш банкерът се беше обърнал да търси какво може да заграби и от другата страна на океана.

Отвътре банката беше не по-малко помпозна. Мраморните стени бяха покрити с картини в позлатени рамки. Някои от тях бяха местни пейзажи, но повечето представляваха портрети на различни мъже от клана Гарднър — включително този, с когото имаше среща днес. Всички бяха застанали в грандиозни пози.

Сакс не се изненада ни най-малко, че Джералд го остави да чака половин час след уговореното време за срещата. Когато секретарката — почти като близначка на Анджелина Джоли, с напомнимани с колаген устни, от което изглеждаше все едно е нажилена от цяло ято разгневени диви пчели — най-сетне го покани в кабинета на директора, банкерът даже не си направи труда да повдигне очи от документите, които четеше.

Сакс мина по дебелия червен килим и седна на стола от другата страна на широкото черно писалище. Което беше почти празно, така че той се зачуди какво ли работят в тази банка по цял ден.

Тъй като много добре знаеше, че целта е да го унижат, но отказваше да участва в играта, Сакс просто изчака, гледайки през прозореца широката панорамна гледка на града, залива и железния мост, който водеше към крайбрежието.

След още пет минути пълно мълчание, през което дори не предложиха на Сакс поне чаша вода, Джералд Гарднър вдигна поглед.

— Дюшет — каза той.

— Гарднър — отговори Сакс в същия дух, докато домакинът го оглеждаше изпитателно от глава до пети.

Той специално се беше облякъл за срещата с изгладени джинси, синя риза с копчета, която носеше с навити до лактите ръкави, както и с чифт класически черно-бели кецове на краката.

Сакс беше мислил да излъска единствените си черни официални обувки, обаче Коул, който знаеше повече за получаването на заеми покрай риболовния си бизнес, настояваше, че тайната, когато молиш за пари, е да не изглеждаш облечен така, все едно наистина имаш нужда от заем.

Джералд, от друга страна, беше издокаран в скъп костюм и копринена вратовръзка, което го караше да изглежда като бяла врана в градче, където хората носеха предимно джинси, тениски, плътни елечи и дъждобрани.

Последва още една порция мълчание.

Упражнявайки безкрайното си търпение, Сакс изчака. И отвърна на преценяващия поглед, без да отделя очи от събеседника.

Банкерът първи отклони поглед и отново се зачете в документите в кафявата папка.

— С какво мога да ти помогна?

— Всичко е описано там. — И Сакс посочи към папката, която беше оставил още преди два дни след обяда с Трей в Клуба на ветераните.

— Искаш да ремонтираш „Бон тан“.

— Точно така.

— И си готов да ипотекираш къщата на баба ти и дядо ти.

— Къщата и земята на първа линия. Която купих от тях, след като се прибрах у дома. — Естествено, за много по-малко пари, отколкото старците биха получили, ако я бяха продали на някой богат предприемач.

Къщата на скалите едно време била собственост на възрастната вдовица на преуспял търговец на дървен материал, за която баба му беше работила като икономка и готвачка. А дядото на Сакс, по онова време рибар, помагал също като градинар и домашен майстор в голямата къща. Тъй като самата тя нямала деца, работодателката им завещала къщата. Така Дюшетови се бяха сдобили с такъв скъп имот. Дядо му искаше просто да му припише къщата, но Сакс настояваше да я купи.

Джералд отново разгледа документите. Игричката продължаваше и Сакс дори започна да се пита защо си е направил труда изобщо да дойде тук. Просто трябваше да отиде до Юджийн или Корвалис или Салем. Единственият проблем беше поне от предварителните обаждания по банките, че в момента много трудно отпускаха кредити. Той се беше надявал по-голямото доверие в малкия град да му помогне.

Но още докато чакаше пред кабинета, беше осъзнал, че от тази работа няма нищо да излезе.

— Освен това си платил за къщата и магазина на родителите си.

— В Ирак или Афганистан човек няма за какво да си харчи парите. Бях спестил достатъчно, за да се справя с покупките.

— Но след това не са ти останали много средства.

— Къщата и земята под нея са изключително ценни. Даже и при днешната криза. — Бяха му се обаждали поне пет-шест спекуланти с недвижими имоти, които се надяваха да изкупят имота на безценица, а после да продадат с огромна печалба.

— И си готов да рискуваш да я загубиш? Заради една танцова зала?

Изрече думата така, все едно говори за публичен дом. Сакс беше разбрал още от деня на парада и малкия надпис на автомобила, че Гарднър не е простил на Люсиен Дюшет, задето го е държал на резервната скамейка в гимназията. А и сега, след като научи от Трей, че банкерът е канил Кара на среща, а тя му е отказала, явно близостта между Сакс и Кара няма как да не са го ядосали.

Но даже и това сигурно не беше толкова важно, колкото фактът, че независимо дали Сакс иска да се нарича така, или не, всички го смятаха за герой. А Гарднър щеше завинаги да си остане banker. Кое то не беше най-популярното поприще особено в тежки времена.

— Ако смятах, че има риск, нямаше да ипотекирам земята — кротко каза той.

— Не си учил в колеж.

— Всъщност учех музика в Бъркли. Но дойде единайсет септември и заминах да се бия за страната си.

— Музика, значи. — Той даже не се опита да скрие подигравката в гласа си. — А случайно да си минал и курс по икономика?

— Не. Нито един.

Гарднър намести маншетите на ризата си, при което се показаха диамантени ръкавели с платинен обков.

— И въпреки това очакваш банка „Фърст коустъл“ да даде пари на човек като теб, който няма резервен капитал зад гърба си. И няма опит.

— Не съм очаквал никой и нищо да ми дава. — На Сакс му идваше да забие един юмрук в самодоволната физиономия на Гарднър. — Подал съм молба за заем. Който имам намерение да изплатя. Навреме. И с лихвите. Що се отнася до опита, аз съм пораснал в „Бон тан“. Мил съм чиниите там още като шестгодишен — слагаха ми една табуретка, за да достигам чешмата. На дванайсет години сервирах по масите, а от петнайсетгодишен готвя. Научих се да смятам, като помагах на родителите си да правят сметките всяка вечер. Така че може и да нямам диплома по латински от някакъв скъпарски колеж, но определено не ми липсва опит.

— Да работиш в ресторант е много по-различно, отколкото да го управляваш — каза Джералд. — Съжалявам. — Той затвори папката. — „Фърст коустъл“ е на мнение, че рискът е прекалено голям.

Сакс го беше очаквал. Но гордостта и вроденият каджунски инат му помогнаха да излезе от ситуацията.

Той се изправи. Грабна от лъскавата повърхност на писалището папката с бизнес плана, по който беше работил цяла нощ.

— „Фърст коустъл“ — каза той с най-блестящата си усмивка — може да си го начука.

— Браво, Сакси! — извика Ранди в момента, в който той излезе от бронзовата врата на банката. — Само така с тоя дебел тъпанар!

— Какво браво, държах се като шестокласник — измърмори Сакс.

— Обаче си направи кефа, нали? — намеси се Каубоя с провлечения си говор.

— А, сто процента — съгласи се Сакс.

— И сега накъде потегляме? — попита Ранди, докато всички се товареха в камарото.

Сакс вече се беше отказал да моли бившите си бойни другари да го оставят на мира.

И потегли надолу по пътя към „Харбър стрийт“.

— Изведнъж ми се доядоха пастички.

49.

Един час по-късно Сакс се върна в къщата и замръзна от ужас, когато не завари там Кара. Още повече се паникьоса, като видя чантичката ѝ, която тя беше настояла да носи със себе си даже в болницата, оставена върху кухненската маса.

Дяволите да го вземат! Трябваше да се сети да помоли някое от момчетата, които работеха на „Бон тан“, да я държи под око, докато го няма.

— Нещо си се размекнал, моето момче — каза си той, грабна бинокъла и изтича на верандата.

Въздъхна дълбоко от облекчение, когато я видя да върви през дъжда по плажа, увита в едно от неговите якета, което ѝ беше много голямо.

Насили се да пристъпва спокойно по стръмната камениста пътека, макар че му идваше да бяга към нея с всички сили.

— Хубав ден, нали — каза той, като я настигна. Тя уж внимателно разглеждаше една изхвърлена от морето морска звезда.

Кара беше дошла на плажа в отворително настроение. От една страна заради проклетото интервю, което трябваше да дава. От друга, защото се ядоса на себе си, че я дразни дългото отсъствие на Сакс. Макар да си повтаряше, че е толкова нетърпелива само защото иска да се захване с папките, които очакваше, истината беше, че той ѝ липсваше.

— Обичам дъжда — каза тя, без да го погледне.

— Много се радвам. Понеже тук доста често вали. Макар че трябва да призная, сецям се за много по-приятни начини човек да си прекара един дъждовен ден.

Тя много добре чу милата закачка в гласа му.

— Сигурна съм. Но не се учудвам много, защото в главата ти е само секс.

— В главата ми си само ти — поправи я той. Леко дрезгавият мъжки глас, който я караше да си представя как двамата се любят пред

топлия пращящ огън, не помогна нервите ѝ да се успокоят.

Когато той се пресегна да я хване за ръката, за да ѝ помогне да заобиколи огромна купчина изхвърлени от морето дървета, Кара го отблъсна, отдалечи се от него и застана на плажа, загледана в обвитата в мъгла морска шир.

— Намери ли кутията? — попита тя.

— Да. Беше точно където ми каза.

— Е, това поне е добре.

Докато наблюдаваше морските лъвове на скалите отвъд линията на прилива, Кара изпита благодарност, че денят е толкова мрачен. Поне донякъде внасяше равновесие с горещата буря, която Сакс палеше в тялото ѝ. Само с едно докосване. Само с поглед дори.

— Ако искаш да влезем вътре и да разгледаме папките — предложи той.

— Това са стари неразрешени случаи. Няколко минути повече или по-малко нямат никакво значение.

Тя продължи разходката.

Явно без да се смущава от лошото ѝ настроение, Сакс тръгна до нея, като се опитваше да не стъпва по водораслите и блестящите медузи мънички като стъклени топчета, които вълните бяха донесли.

— Случило ли се е нещо, докато ме нямаше?

— Ами например, че явно си решил да командваш живота ми!

— И как точно го правя?

— Обадил си се на някаква фирма да почисти къщата на майка ми.

— Извинявай. Не знаех, че смяташ сама да я почистиш.

Ядосана най-вече задето той беше прав, тя се обърна към него.

— Щях да намеря кой да го свърши.

— Сигурен съм. Но когато тръгнахме с Трей, ти още беше в леглото, което е съвсем разбираемо. И така, понеже познавам един бивш колега, който си направи в Салем фирма за почистване на местопрестъпления, реших, че ще оцениш жеста, ако му се обадя.

— Оценявам го. — И това беше вярно. Обаче, раздражена от цялата ситуация, а и притеснена за интервюто, в което сигурно щеше да прозвучи като жертва вместо като полицай, неговата помощ никак не подобри настроението ѝ. — Така че благодаря — каза тя без капка ентузиазъм в гласа.

— Пак заповядай — отговори той, все едно нищо не е забелязал.

Тя отново тръгна по плажа. Макар че ребрата все още силно я боляха, в миналото физическите упражнения винаги ѝ бяха помагали да си оправи настроението. Явно не и днес.

— Не искаш ли да знаеш откъде научих?

— Предполагам, майка ти ти е казала.

— Точно така. Дайте рибка за награда на големия лош тюлен — изръмжа Кара и внезапно спря на място, защото внезапно се озова на скалите, където пенещата се вода на океана се удряше в краката ѝ. — По дяволите! Май само дотук се стига.

— Лоша работа. Ще трябва да се върнем. Да влезем вкъщи и да се изсушим.

Нервите ѝ вече не издържаха.

— Да не си посмял да се държиш така спокойно, когато аз не съм спокойна!

— Ясно. Разбрах те. Искаш да съм ядосан, а понеже и на мен сутринта не ми мина особено приятно, като нищо мога да го направя. Но защо първо не ми кажеш какво е ядосало теб?

— Майка ми изведнъж се оказа в групата на най-върлите ти почитателки. Тя направо те харесва. Нямам никаква представа защо.

— Леле! Съвсем си права! Това си е за яд. Ако не беше ти, можех да се заблудя и да си помисля, че сигурно тя най-после е разбрала, че макар едно време да ме мислеше за пройдоха и да не можеше да ме понася, аз всъщност съм доста приличен човек.

— Такъв си, по дяволите! — Силният вятър почти отнасяше думите от устата ѝ. — Ти си мил, човечен, грижовен, привлекателен мъж!

— Сигурно обаче съм и глупав. Понеже още не мога да разбера какъв е проблемът.

— И аз не знам. Не съм сигурна... — призна тя. — Просто не бях планирала нещата да се случат така.

— И двамата знаем, че старата поговорка „Животът е, което се случва, докато правиш планове“ си е съвсем вярна.

Никога не беше срещала по-търпелив мъж от него. А това, бог знае защо, я караше още повече да се нервира.

— Не искам да се забърквам с теб.

— Май е малко късно за това.

— И не искам да правя секс с теб. — *Леле, как здраво можеше да лъже!*

— Не е вярно. — Той хвана в длан брадичката ѝ и повдигна гневното лице, така че да я погледне в очите. — Май повече се опитваш сама да се убедиш, че не искаш да правиш секс с мен. И май губиш в спора.

Мътните да го вземат. Съвсем правилно беше разбрал.

— Ако бяхме само двамата...

— Ако това ти е проблемът, няма защо да се притесняваш. Никога не съм си падал по тройки.

— Точно това исках да кажа. Не, не френски тройки. Но все пак става дума за трима души. — Тя изпусна отдавна задържания въздух. — Каквото и да се случи, Трей участва в него. Той те боготвори, Сакс. Само за два дни успя да направиш с него неща, които аз се опитвам от месеци. Ти върна оптимизма в живота му.

— И това защо да е лошо?

Понеже не ѝ беше възможно да мисли трезво, докато усещаше ръцете му върху себе си, Кара пак се отдръпна.

— Нали ти казах. Ако нещата между нас не потръгнат...

— Виж какво — отвърна той, — всякакви отношения между нас двамата задължително включват и Трей. Няма как да го променим. А и да ти кажа, радвам се, защото с твоето хлапе много си допаднахме, Кара.

— Това го виждам. Обаче...

— Никакво „обаче“. Ето как стоят нещата. Отношението ми към сина ти щеше да е същото даже ако ти не му беше майка. Ако ти и аз се съберем и по някаква причина нещата не потръгнат — да речем откриеш, че не ме бива в леглото...

— Имам чувството, че това няма да се окаже проблем.

Той ѝ хвърли чаровната си усмивка.

— Ще направя всичко възможно да не се окаже. — После пак стана сериозен. — Но двамата сме преживели твърде много неща заедно, за да не останем приятели. И аз нямам никакво намерение да престана да съм приятел на сина ти само защото ние двамата не спим заедно.

Тя не отвърна на усмивката му, както Сакс се беше надявал.

— Ето още едно нещо, което трябва да знаеш — каза тя.

— Какво е то?

— Аз не приемам секса с лека ръка. — Прекрасните ѝ кехлибарени очи бяха широко отворени и по-сериозни, отколкото някога ги беше виждал. — Понякога ми се ще да беше така. Но не мога.

— Повярвай ми, Кара, аз не приемам нищо, свързано с теб, с лека ръка. Много мислих за нас двамата от миналата нощ и ми се струва, че най-добрите любовни връзки, онези, които издържат на времето, често се коренят в приятелството. Един ден поглеждаш към другия и сякаш те осенява прозрението. И този човек, който ти е бил просто приятел, изведнъж се превръща в единствения човек на света, с когото можеш да си представиш, че ще живееш.

— Добър опит, Дюшет. Но по една случайност и аз съм гледала този епизод на „Досиетата Х“.

— Разкри ме. — Е, не можа да се възползва от мъдростта на сценаристите. — Но само защото някой е написал тези думи за телевизионен сериал не означава, че не са верни. — Той я придърпа в обятията си и с безкрайна нежност я целуна, прокарвайки език по упорито стиснатите ѝ устни.

Макар че вятърът и дъждът вече бяха наистина студени, устните ѝ се стоплиха от този допир.

Тя вдигна ръце към раменете му и намери в тях опора от замайването на внезапно обхваналото я желание.

Той тихо изруга, когато една вълна удари големия камък, на който се бяха изправили, и ги заля с ледена вода от главата до петите.

— Дали не можем да продължим разговора на по-топличко място? — попита той.

— Например под горещия душ?

Той целуна влажното връхче на носа ѝ.

— Винаги ще си останеш най-голямата умница в Шелтър Бей.

50.

Колкото и да желаше Кара, колкото и да беше сигурен, че и тя го желае, Сакс все пак се притесняваше да не я нарани. Не емоционално. По никакъв начин не би допуснал това. Но физически.

— Може би да го отложим, а? — предложи той, докато двамата закачаха мокрите си дъждобрани до входната врата.

Тя театрално сложи длан на устните си.

— Какво, вече не ме искаш?

— Изобщо не. Обаче последните дни ти се събра много. Вчера едва не те пребиха до смърт.

Вместо да се натъжи, тя ядосано се намръщи при спомена.

— Не се дадох лесно.

— Знам, че е така. Но си насинена...

— Тогава ще се къпем на тъмно. Или пък ще запалим свещ. За да не гледаш синините.

— Изобщо нямах предвид това, дявол да го вземе! Онова, което се опитвам да кажа, но явно не успявам, е, че колкото и да те желая, си мисля дали не е по-добре за момента да практикувам малко въздържание.

— Въздържание. — Тя наклони глава на една страна. Хубаво го огледа.

— Засега. Докато съвсем оздравееш. — Можеше да го направи, сам се уверяваше Сакс. Все някак ще може да изчака още малко. Разбира се, може и да се побърка, но и на това беше готов. Заради нея.

— Недей да ми се сърдиш, Сакс, обаче е малко късничко да ставаш скаут.

Смехът му прозвуча също толкова нервно, колкото и се чувстваше.

— Повярвай ми, сладурче, аз съм може би най-далечното нещо от скаут, което можеш да си представиш.

Тя навлажни леко устните си, чийто вкус той още усещаше по своите. Усмивката ѝ беше едновременно глезена и упорита.

— Повярвай ми, *сладурче*, в момента последното, което ми трябва, е някакъв си недорасъл скаут.

— А какво тогава *искаш*!

Теб, искаше й се да отговори.

— Май спомена нещо за топъл душ?

— Такъв беше планът.

— Сега обаче излиза, че ще влезеш с мен под душа само ако представя бележка от доктора.

— Опитвам се да се държа като джентълмен, Кара.

— Аз и от джентълмен нямам нужда.

Той не си спомняше тя някога да е проявявала такава склонност да измъчва мъжете. Поне не нарочно. Явно обаче през годините беше научила разни номера, понеже сега с физиономия на сърдито момиченце разсеяно гризеше кожичка на нокътя си, като същевременно му хвърли един бавен, определено изпепеляващ поглед от косата чак до съвсем мокрите кецове.

— Нали си чувал, че най-много домашни злополуки стават точно в банята? — попита тя с меден гласец.

— Чувал съм — отвърна той, при което тя се повдигна на пръсти и леко го целуна. После се отдръпна.

— Тоест банята е най-опасното място в къщата.

— И какво значи това?

— Значи, че ако наистина си решил да се грижиш за мен, може би не трябва да ме оставяш да се къпя сама. Ами ако ми прилошее или припадна, или нещо такова? — Това дявол момиче открито му се смееше. С очи. И с уста.

Накрая реши, че да се опитва да разбере какво точно става в главата на една жена е като да се захване да различи всички тайни на Вселената. Затова без повече думи — и като внимаваше да не притиска много ребрата й — той я грабна на ръце и я понесе по коридора.

— И двамата сме много облечени — оплака се тя, когато той посегна към кранчето и пусна водата.

— Ей сега ще се погрижа.

Той остави презерватива, който носеше в джоба на джинсите си за всеки случай върху купчината сгънати хавлии на шкафа. След това се захвана да разкопчава бялата памучна блуза, която беше й донесъл вместо тениска, като си помисли, че нея по-лесно ще облича. И

сигурно беше по-лесна за обличане. Обаче докато се бореше да я откопчае, а пръстите му изведнъж решиха да не го слушат, той реши, че е дяволски трудна за събличане.

Накрая все пак двамата застанаха заедно под потока гореща вода.

— Трябваше да те попитам — каза тя, докато той сапунисваше гладкото ѝ тяло и се опитваше да сдържи надигналия се отново гняв, когато дланите му минаха по огромната синина на бедрото ѝ. — Какво стана с Гарднър?

— Нека да говорим за него по-късно. — Той разстла пяна върху гърдите ѝ, усещайки под пръстите си как сърцето ѝ започва да бие по-бързо.

— По-късно — съгласи се тя и изстена тихо, когато другата му ръка леко се плъзна между краката ѝ. — Много, много по-късно.

Колкото и да я искаше, колкото и болезнено да я желаше, Сакс отново се поколеба. Изглеждаше му толкова наранена. Толкова крехка.

— Каж ми, ако те заболи — нареди той.

— Ти никога не можеш да ми причиниш болка.

Явно решила да вземе нещата в свои ръце, Кара хвана лицето му между дланите си и го придърпа към гърдите си.

Вече неспособен да се съпротивлява, той пое розовото връхче на гърдата ѝ между зъбите си, при което тя сладостно изстена. След като направи същото и с другата гърда, той продължи нататък, покривайки с целувки корема ѝ включително тесните бели ивички, които показваха, че точно тук е носила сина си цели девет месеца.

От безсилния ѝ опит да протестира той разбра, че Кара сигурно се притеснява за стриите, но пък беше сигурен, че никога няма да съжалява как се е сдобила с тях.

За Сакс те бяха, както и всичко друго у нея, абсолютно съвършени.

Той продължи нататък — към вътрешността на бедрата, меката свивка на коленете, глезените, после отново нагоре.

Този път мускулите на корема ѝ се свиха, когато езикът му премина отново върху тях, от което той разбра, че е не по-малко възбудена от него.

— Сакс... — Точно както във вчерашната му фантазия по нея се стичаше вода. И по него. Ръцете ѝ пресегнаха в пространството между двамата, търсейки го... Дъхът му спря от възбуда. — Моля те.

— Още не. — Ако тя го докоснеше, наистина го докоснеше *там*, щеше да свърши на момента.

Тялото ѝ се изви в дъга, когато устата му откри местенцето. Тя стисна раменете му, но преди да успее да се съвземе от първия бърз тласък на оргазма, той плъзна език навътре, при което тя извика от изненада и удоволствие.

Преди съвсем да се отпусне в ръцете му, той успя да я прихване, за да не падне, загубила напълно сили.

— Господи, колко си хубава — тихо каза той.

Грабна пакетчето, отвори го с едно движение и се надяваше тя да не забележи как треперят ръцете му, докато слага презерватива. След това устните му отново намериха нейните и той я целуна дълбоко.

Опитвайки се да държи под контрол бясната възбуда, която го разкъсваше, той я повдигна и влезе в нея — гореща, гладка плът в гореща, гладка плът.

Тя започна да се движи в бесния ритъм, който той наложи, докато въздухът около тях се превръщаше в плътна мъгла, скривайки това перфектно сливане.

Още не.

Едва когато тялото ѝ отново потрепери, едва когато тя се стегна конвулсивно около него, Сакс си позволи да свърши.

51.

Сакс седеше на ръба на леглото и я гледаше как се облича.

Може би трябваше да се чувства неудобно да ходи из стаята гола, докато очите му следяха всяко нейно движение. Но той вече я беше докоснал навсякъде. Беше опитал вкуса ѝ навсякъде. Затова, след като реши, че е малко късно за скромност, тя предпочете да се наслади изцяло на двата почти последователни оргазма под душа.

А след това и третият, когато най-сетне успяха да стигнат до спалнята.

— Казах ти да ми кажеш, ако ти причинявам болка.

Понеже беше обърната с гръб към него, докато вземаше от куфара белите гащички (които наум се закле да смени с нещо по-весело още при първа възможност), Кара не успя да види, че очите му потъмняват като надигнала се морска буря.

— Ами ти не си ми причинил.

— Имаш нови синини.

Тя проследи погледа му към петната по бедрата си. И учудващо след току-що преживяното усети в нея да се надига нова вълна на желание.

— Не съм забелязала — кротко отговори тя. — Май бях прекалено заета да викам от удоволствие. — Тя погледна през прозореца към белите гребени на вълните. — Добре че живееш сам тук. Съседите ти сигурно щяха вече да са позвънили на Мод, за да ѝ кажат, че Дюшет сигурно убива някой.

— Никак не е смешно, по дяволите! Наранил съм те.

— Ти ме накара да се чувствам прекрасно. Фантастично. Не, нито една от тези думи не е достатъчно силна. Прентастично! — Тя кимна, одобрявайки собственото си предложение. — Ето, така е по-добре. Но пак не е достатъчно.

Той се усмихна, а това беше и нейната цел.

— Може би трябва по-често да се караме.

— А аз предлагам да пропускаме караниците. — Тя се върна до леглото, наведе се и го целуна дълго и страстно, чудейки се защо, когато устните му бяха върху нейните, тя даже не усещаше колко са подути. — И направо да преминем към секса за сдобряване.

Той се засмя с глас.

— Винаги съм знаел, че си страхотна умница.

— Интересно нещо, след това маратонско любене не изпитвам никаква болка — каза тя, след като двамата се бяха облекли и слезли долу в кухнята. — Само ако знаехме как да сложим в шишенца тези магически сексуални лечителски сили, които явно владееш, щяхме да сме затрупани с пари.

— Ако наистина не усещаш болка, сигурно е от остатъчните ендорфини.

— Не ми разваляй теориите. — Той беше донесъл малко супа за двамата, този път вкусния специалитет от раци и яйца на „Джейд гардън“. Тя вдигна лъжица към него. — Предпочитам да вярвам в магията. — Хапна още малко супа. — Добре, какво стана при Джералд?

— Категорично ме отряза. И му достави страшно удоволствие.

— О, съжалявам! — Тя се почуди какви последствия ще има това за сватбата на Коул. И понеже не можеше да си представи Сакс да ходи на риболов с брат си, ако не може да ремонтира „Бон тан“ дали ще напусне града?

— Няма значение. — Той постави пред нея на масата чаша с подсладения чай на майка си. — Намерих пари от другаде.

— В Шелтър Бей? — За съжаление, в града имаше само една банка. И макар че тя беше загубила търпение да го чака да се върне, той със сигурност нямаше как да е отишъл до Юджийн или Портланд. — Откъде?

— От „Грабни торта“.

— Моля? — Тя го погледна втренчено. — Какво си направил? Предложи на майсторката услуги на жиголо вместо лихва?

— Не. Но ще приема за комплимент, че според теб някоя жена би ми платила да я... хм, обслужа.

— Повярвай ми, Сакс, ако решиш да се захванеш професионално, ще спечелиш адски много пари, без даже да напускаш Шелтър Бей. Но сериозно...

— Коул ми каза, че собственичката преди се занимавала със счетоводство. И аз помислих дали не би се изкушила от малко допълнителен доход.

— Чух, че била толкова претрупана с работа, че си търсела помощник.

— Така ми каза и на мен. Чудесно за нея. Не толкова добре за мен. Поне отначало. Обаче тя ме свърза с един човек от Салем с пари, когото познава. Някакъв любител на джаза, който едно време идвал чак до крайбрежието заради блус вечерите в „Бон тан“. Той реши, че е добра инвестиция и ще помогне. При много по-добри условия, отколкото можех да получа от Гарднър, даже и ако не беше още толкова сърдит, че баща ми не му даваше да играе, а го държеше на резервната скамейка.

— Винаги е бил злопамятен.

Кара си спомни как Сузи Маркъм, която се обличаше в странни черни дрехи, обаче беше пълна отличничка, отказа да танцува с Джералд на едно тържество за Свети Валентин. И макар че никога не се доказва кой беше написал „Ако искате свирка, обадете се на Сузи Маркъм“ и нейния телефонен номер на всяка стена в мъжките тоалетни на училището, според слуховете това бил Джералд с неговия извратен начин да си отмъсти.

Сузи обаче просто му се присмя, завърши театрално изкуство в университета на Портланд и сега обикаляше цялата страна с много успешна постановка.

— Може би на този град ще му излезе късметът един ден — федералните ще обградят банката и ще я затворят. Той даже не заслужава да се говори с него.

Кара определено беше съгласна.

Докато Сакс подреждаше съдовете в миялната машина, тя започна да преглежда папките с неразрешени случаи, които той беше донесъл. Имаше няколко кражби с взлом, два случая на подпалвачество — ресторант и дърворезница. Макар че основните заподозрени бяха от крайната група екозащитници, наричаща се „Хаос“, окръжният прокурор, който се беше кандидатирил за губернатор, беше отказал да внесе обвинение, за да не загуби делата в съда и да влоши статистиката от работата си. Съдейки по написаните

на ръка бележки, баща ѝ е бил много ядосан от това решение, което според него е било безотговорно.

Имаше също улична кражба на портмоне и — олеле, викайте ФБР! — някой беше откъснал две сребърни солници от „Принцесата на Залива“, туристически круизен кораб, който плаваше от техния град през летните месеци.

Дотук нищо, за което си заслужава баща ѝ да бъде убит.

— Намери ли нещо интересно?

— Не. Освен ако не смяташ за вълна от престъпления шестте случая на кражба на женско бельо от градската пералня през 1994 година.

Тя въздъхна и отвори следващата папка. Оставаха още само няколко непрочетени.

— Сакс?

— Да?

— Спомняш ли си Силия Върнън?

— О, да. Живееше с майка си и пастрока си в парка за каравани на края на града. Излизахме няколко пъти през лятото след десети клас.

Кара си спомняше Силия като едно от по-нестандартните момичета в училище. Като се опита да сподели обзелата я ревност и категорично отказа да се чуди дали Силия в някакъв момент се е оказала на задната седалка на камарото в прегръдките на Сакс, тя продължи да чете бележките, написани в полетата на полицейския доклад.

— А помниш ли какво се случи с нея?

— Говореше, че щяла да избяга с някакъв каубой от Пендълтън, с който се запознала като сервитьорка в „Смахнатия рак“. Когато една вечер не дойде на уговорената среща, а после и на другия ден я нямаше, реших, че сигурно е изпълнила плана си.

— Явно не е. — Тя обърна папката към него. — Майка ѝ я е обявила за издирване.

— Не съм много изненадан. Не че майка ѝ я обявила за издирване, а че е избягала. Не можеше да понесе пастрока си. Казваше, че ѝ налитал. А доколкото си спомням, и майка ѝ не беше стока. Това беше една от причините тя да мисли за бягство.

— Но нещо с времето не се връзва.

— Защо?

— Понеже съобщението, че е изчезнала, е подадено през лятото между десети и единайсети клас. А очевидно според записките на баща ми Силия така и не е стигнала до Пендълтън.

52.

Сакс усети как косъмчетата на врата му настръхват. Това никога не беше добър знак.

— Баща ти подозирал ли е някого конкретно?

Тя прочете набързо доклада и обърна следващата страница.

— Не. Но не е бил уверен, че тя просто сама е решила да замине, понеже оставила много лични вещи.

— Може да е искала да почне отначало.

— Може. — Тя пак се зачете. — Той се е готвел пак да разпита майка й.

Доколкото Сакс си спомняше, майка й беше много неприятна жена. Освен ако не беше станало някакво чудо от онова лято досега, а това би било много малко вероятно, нещата сигурно се бяха влошили.

— И направил ли го е? Да говори пак с нея?

— Тук не пише. Но ще проверя. — Тя извади мобилния си телефон и се обади на „Информация“. Отговориха, че в града няма адрес за Ийв Върнън — нито в Шелтър Бей, нито в околните крайбрежни градчета.

— Предполагам, че ще трябва да я потърся на последния известен адрес — каза Кара.

— Сама в никакъв случай няма да идеш.

— Мисля, вече обсъдихме, че не ми харесва склонността ти да се разпореждаш с живота ми.

— Нямам намерение да се извинявам, че искам да те запазя жива.

— Ако си забравил, шерифската служба на Шелтър Бей има трима заместници, които са на платена длъжност.

— Повярвай ми, хората в караванния парк мразят ченгета. Никой няма да те посрещне с хляб и сол на вратата, при което ти и Джон или онова младоче...

— Кайл Мърфи.

— Ти и Джон или Мърфи може да се окажете застреляни от някакъв наркодилър, който мисли, че сте отишли да го арестувате. А като заговорихме за оръжия, Силия ми беше казала, че баща ѝ правел доста пари от незаконна продажба на оръжия.

— И ти не си го издал?

— Бях на седемнайсет. А той беше пиян, кибритлия, при това с арсенал, който нямаше да се поколебае да използва срещу всеки, който му се изпречи. Какво мислиш сега?

— Радвам се, че не си се замесил.

— Тогава си е тогава. Сега е сега. Най-добре е да дойда с теб, Кара. Особено като се има предвид, че майката на Силия си падаше по мен. — Жената, която според Силия изкарвала пари за наркотици като проституира, даже навремето му беше предложила „безплатен сеанс“, но Сакс реши, че това няма общо с темата.

— Посочи ми една жена в този град, която не си пада. И нека отново ти напомня, че не си полицейски служител.

— И слава богу! Но съм загрижен за теб. И не искам да те видя отново наранена. И нека да ти кажа, че никога няма да си простя, ако се поставиш в положение, при което Трей да остане без нито един родител.

— Това беше удар под кръста.

— Ако знаеше нещо за „тюлените“, щеше да си чула, че ние сме научени да се бием и мръсно, ако трябва. Освен това съм лично заинтересован в случая.

— Защото познаваш Силия?

— Да. Но най-вече, защото ако е вярно, че тя така и не е напуснала нашия град, аз мога да се окажа заподозрян в разследване на убийство.

— Това е смехотворно. Ти никога не би убил човек.

— Сигурна ли си? — Като си спомни какво беше изпитал, когато за първи път я видя в болницата вчера, Сакс никак не беше убеден в това.

— Войната е съвсем различно нещо. — Тъй като разбра погрешно въпроса му, тя просто махна с ръка. — Не си способен да извършиш хладнокръвно убийство. Особено на някакво момиче, с което... — тя замълча, сякаш търсейки подходящата дума — ... си близък.

Макар че със Силия бяха отъркаляли доста ливади в околността през онова лято, той никога не беше изпитвал сериозни чувства към нея. Не само защото тя не беше от момичетата, към които обичайно се изпитват сериозни чувства. Но и защото още от самото начало му беше казала, че той не е единственият, с когото има връзка.

— Аз не бях единственият, с когото тя се виждаше онова лято.

— Така ли? — Кара наостри уши. — А помниш ли с кого друг е излизала?

— Не знам. А може и да не е бил само един. Силия беше дашно момиче.

— Момичетата, които живеят на ръба, много често намират трагичен край в големите градове — разсъждаваше на глас Кара. — Но в малък град би било по-трудно да се разминеш безнаказано, защото всеки познава всеки. И си вре носа в чуждите работи.

— Да, но колко често се случва серийният убиец накрая да се окаже виден общественик от училищното настоятелство или най-образцовият гражданин? — обади се Сакс.

Тя потърка чело.

— Добър аргумент. — Прокара пръст по картонената папка. — Добре, ако майка ѝ още живее там, може да дойдеш с мен. Но — и тя вдигна предупредително пръст — няма и думичка да казваш. Това е мое разследване.

— Обещавам да се държа прилично.

— Точно така. Трябва обаче да призная, че май повече ми харесва да се държа неприлично. Ама много повече.

— Е, старая се.

— Макар че ако добре си спомням, ти наистина много дълго време ме дразнеше до полуда. — Тя се изправи от масата и спусна ръка под ризата му. — Ако ще бъдем партньори, макар и неофициални, мисля ще е честно, ако и аз получа същото.

— Абсолютно си права. Даже веднага ти давам реванш! — Той я грабна за ръка, заведе я горе в спалнята, изтегна се блажено на матрака и разпери ръце встрани в жест на пълно поражение.

— Прави с мен каквото искаш, сладурче. Целият съм твой.

53.

На Сакс не му се наложи дълго да увещава Кара да остане още една нощ в неговата къща на скалистия бряг. По-късно вечерта, след като тя се обади на майка си да не я чака, самата Фейт се появи в дома на Сакс, за всеобща изненада заедно с Кайл Мърфи, който шофираше служебната кола на Кара.

— Реших, че може би ще искаш да разполагаш със собствената си кола утре — обясни тя. — Затова твоят заместник се съгласи да я докара дотук, а после аз ще го върна обратно до шерифството.

— Добра идея.

— Идеята беше на Сакс. — Фейт се усмихна на бившия „тюлен“, когото едно време смяташе за пълен непрокопсаник. Той също ѝ се усмихна в отговор.

Интересна история.

Майка ѝ прокара пръсти по лицето на Кара. Синините по него вече бяха започнали да придобиват всички цветове на дъгата. Един от друг по-ужасни.

— Не е толкова зле, колкото мислех — каза тя, оглеждайки Кара повече като лекар, отколкото като майка. — Донесох ти малко грим да покриеш синините, докато изчезнат. Ела да влезем в спалнята, за да те прегледам. — И тя пак погледна към Сакс. После към Трей и Кайл. — Защо не си намерите някакво занимание момчета?

— Отливът започна — като по команда обяви Сакс. — Да идем да потърсим дали някоя малка акула не е заседнала.

— Идеално! — Пак чуруликацията глас. И Фейт плесна с ръце почти с онзи очарователен маниер на Пола Абдул, когато беше в журито на „Американски идол.“

— Не беше нужно. Нищо ми няма — запротестира Кара, когато Сакс, Трей и нейният заместник послушно се изнизаха от къщата.

— Божичко — възкликна Фейт, — не знаех, че си се сдобила с лекарска диплома през краткото време, докато бяхме в Портланд с Джон!

— А аз не мога да си спомня да си била толкова саркастична.

Фейт се усмихна. Това не беше характерната хладна усмивка, а едно бързо, дръзко показване на идеално подредените ѝ бели зъби.

— Аз съм съвсем нов човек. — И тя посочи към коридора, напътствайки Кара. — Давай да приключваме. Понеже имам новини.

Понеже вече знаеше, че Дани се е върнал с тях и вече е съвсем добре, а и ще остане няколко дни с вуйчо си, Кара реши, че новините няма как да са за него. Но ако се съди по тази непозната досега усмивка и веселия блясък в очите на Фейт, каквито и да са новините, нямаше как да не са добри.

Кара се съблече по бельо, чувствайки се доста неудобно майка ѝ да я преглежда точно в тази стая, където май още се усещаше, че допреди малко се бяха любили. Но ако Фейт наистина забележа миризмата на горещи тела и смачканите чаршафи, тя поне нищо не каза. Вместо това бързо и професионално прегледа дъщеря си от превръзката на слепоочието чак до подутия глезен, който беше ударила в крака на стола, ритайки нападателя.

— Това тук май е ново. — Пръстите на Фейт нежно преминаха по белега на шията на Кара.

Просто невероятно! Нищо друго не може да те върне толкова бързо в юношеските години, колкото майка ти да забележи „смучка“.

— Това е от машата за коса — оправда се тя.

— Странна работа, нали? — Фейт продължи да разглежда синината. — Обикновено машата оставя белег от изгаряне. Но това определено е синина.

Кара се предаде.

— Глупаво е да се опитвам да измамя лекар.

— Глупаво е да се опиташ да измамиш майка си — кротко отвърна Фейт. После лицето ѝ придоби сериозно изражение. — Джон каза, че този, който те е нападнал, може да е имал нещо общо с неразкрит случай, по който е работел баща ти.

— Възможно е. — Джон обикновено не говореше по служебни дела. Но случаят беше различен, защото касаше не само дъщерята на любимата му, но вероятно и покойния съпруг на Фейт Бланшар.

— Каза също, че според теб смъртта на баща ти може да не е била случайна.

— Наистина не знам, мамо. Сигурно ти е казал и за съпругата на приятеля на Сакс. Бившата агентка от ФБР.

— Да.

— В момента проверявам старите случаи. Тя е ангажирала хора, които работят с гилзата. Ако получим съвпадение или аз намеря връзка, обещавам веднага да ти кажа.

Майка ѝ, която никога не губеше самообладание, потръпна.

— Не мога да приема, че някой е искал да убие Бен.

— Не си единствена. Но ако някой го е направил, обещавам, че с Джон ще го намерим.

— Не се съмнявам изобщо. — Сякаш сянка премина през и без това сериозния поглед на Фейт. — А сега се обличай. След това наистина трябва да говорим.

— Ако се отнася до Сакс...

— Не се отнася. Поне не директно — поправи се Фейт. — Облечи се. След това всичко ще обясня.

— Супер. От малка искам да чуя цялата история за Голямата стъпка. И черните дупки. А също и дали Скъли и Мълдър^[1] са успели да разкрият цялата истина.

Атмосферата, която беше доста напрегната, докато говореха за баща ѝ, се разведри. Точно както Кара се надяваше. Майка ѝ пак пусна великолепната си усмивка, която я правеше да изглежда поне десет години по-млада.

— Калпазанка.

— Имам и още един въпрос.

— Питай!

— Коя си ти? И какво си направила с майка ми?

Фейт се засмя.

След което излезе от стаята, оставяйки Кара да се взира с почуда след нея.

[1] Главните герои на хитовия сериал „Досиетата X“. — Б.пр. ↑

54.

— Не мога да повярвам — каза Кара три часа по-късно все още зашеметена.

Майка ѝ вече си беше тръгнала. Трей беше в леглото заедно с Чести, Велкро и едно плюшено мече в болнична пижама и патерици, което Фейт му беше донесла като подарък от болницата.

Двамата със Сакс седяха на верандата и гледаха как луната бавно се мести в невероятно ясното небе, осеяно със звезди.

— Какво не можеш да повярваш? — Ръката му обгръщаше рамото ѝ, а тя беше склонила глава на неговото. Сакс си помисли, че като нищо би могъл да прекара целия си живот точно тук, точно така. Заедно с Кара на верандата, докато Трей спи спокойно вътре.

Макар че кучката беше страхотно другарче на момчето, Сакс знаеше какво богатство са братята. Може би с Кара трябваше да поговорят за това. По-късно. Когато тя свикне с мисълта, че тази връзка ще е завинаги.

— Че майка ти и Джон са влюбени? — попита той. — Или че напускат Шелтър Бей, за да изживеят голямото си приключение?

— И двамата вече не са млади. Ако искат да са заедно, което, ей богу, наистина смятам, че е чудесно и съм много щастлива за тях, защо да не е тук? Може да ги убият някъде, в някаква затънтена военна зона в третия свят.

— Но може и да помогнат с нещо. Има едно момче Шейн Гарет, беше пилот на хеликоптер в армията, с него и Куин бяхме в един екип. Той се ожени за лекарка от хуманитарна организация. Майка ти каза, че точно такава е искала да стане още като млада, но после мечтата станала неизпълнима, защото се влюбила в баща ти и искала семейство.

— Каза също, че никога и за миг не е съжалявала за това решение.

— И ти ѝ вярваш?

— Абсолютно.

— И аз. Обаче сега баща ти го няма, а ти си хванала пътя си. Дали би предпочела тя да остане тук, да изпълнява тази служба, която явно не ѝ по вкуса, и да прекара остатъка от живота си, чудейки се какво би станало, ако...

— Разбира се, че не. Но освен че се притеснявам за нея, мисля и за Джон.

— Защо? Той и майка ти са приятели от години. Пасват си чудесно.

— Знам. И двамата са преживели загубата на любимия човек, с когото са се надявали да доживеят дълбоки старини, затова много се радвам да видя, че си дават втори шанс. А и Джон се съгласи да остане, докато намеря човек, който да го замести. Но макар да се кълне, че не е искал да става шериф, за мен той беше огромна опора. Честно да ти кажа, не знам дали мога да го заместя.

— Той наистина е страхотен човек, вярно е. Но ще намериш някой. А и знаеш ли какво? Както аз виждам нещата, ти самата си си опора. Всичко ще се нареди.

— Ако не мислех, че ще се справя с тази работа, нямаше да я поемам. — Тя въздъхна. — Предполагам, че просто не обичам промените.

— Малцина ги обичат.

— Липсват ли ти? — попита тя.

— Кое да ми липсва? — разсеяно попита той, прокарвайки свободната си ръка по облеченото ѝ в джинси бедро.

— Големите приключения по цялото земно кълбо. Тръпката, както ти го казваш, да „вдигнеш гълъбите“ и за часове да си на другия край на света?

— Да, точно така го наричахме. Отговорът е — не, не ми липсва.

Тя се обърна към него със сериозно изражение.

— Струва ми се след всичко, което си преживял, че танцова зала и ресторант в едно градче с население под хиляда души може да ти се стори малко скучно начинание.

— Едно време ме възбуждаха екстремните неща — призна той. — А сигурно нищо не може да се сравни с прилива на адреналин, когато влизаш в битка. Но не съм от онези мъже, за които военният чин е всичко. И които се отдръпват в себе си, когато са далеч от огъня на боя.

Както май са били нещата с Джаред. Въздишката на Кара му показва, че и тя си мисли същото.

— Когато се върнах тук, още не знаех на кой свят се намирам. Знаех, че с армията съм приключил, но нямах никаква представа с какво да се захвана. Гледах как Коул се занимава с рибарския си бизнес, как с ентузиазъм говори за сватбени торти и ергенски партита, разглежда брошури на туристически агенции за медения си месец и сменя стария си джип с някакъв си хибрид с цвят „киви“. И си мислех, че може би прави грешка. Сега обаче разбирам, че е ударил шестица от тотото. Но ако му кажеш, че това са мои думи, колкото и да те обичам, сладурче, ще отрека веднага.

Сакс усети как тя се стегна в прегръдките му.

— Каза забранената дума.

— Да, май я казах. Просто ми се изплъзна. Какво от това?

— Прекалено е рано.

— Прекалено рано щеше да бъде преди девет години. Пътищата ни вървяха в различни посоки. Освен това, даже и ако ти не беше с Джаред, тогава още не бяхме готови един за друг. Но сега сме. И не се притеснявай, нямам намерение да те притискам или нещо такова. Както ти казах, аз съм търпелив човек. Нямам нищо против да ти дам време да разбереш, че си влюбена в мен до полуда.

— Някои мъже са адски самоуверени — отвърна се тя. Понеже нещата бяха станали малко по-емоционално наситени, отколкото тя беше готова да поеме в момента. — Много си сигурен в себе си, а, Дюшет?

— Не. — Той допря усмихнатите си устни до нейните. — Много съм сигурен в теб! — После я целуна още веднъж. Третия път усети, че устните ѝ се нагаждат към неговите. — В нас.

Искаше да я обладае. Тук и сега. На фона на разбиващите се долу вълни, под светлината на бялата луна и звездите.

Ако не беше синът ѝ, който спеше вътре...

Но без Треј Кара нямаше да е жената, която беше днес.

Тя притисна пръсти в слепоочието си.

— Аз съм виновна.

— За кое?

— Аз ти казах, че не гледам на секса с лека ръка. А сега, когато го направихме...

— Няколко пъти. И дано на теб да ти е било толкова хубаво, колкото и на мен.

— Беше великолепно. Но само защото правим страхотен секс, не означава, че трябва да се чувстваш задължен да ми казваш, че ме обичаш.

Явно шеговитият въпрос дали и на нея ѝ е било толкова хубаво не се оказа много сполучлива идея. Но той все пак искаше да каже точно това. Обаче тя явно беше приела нещата много навътре. Както постъпваше винаги с почти всичко в живота си.

Сакс си помисли, че е крайно време Кара да се отпусне — както го беше направила под душа, а после в леглото — и да се научи да се забавлява.

— Леле — той тръсна глава, — това обвинение наистина ми дойде изневиделица.

— Кейт ми каза, че „тюлените“ не се хвърлят в битката с гърмящи пистолети.

— По принцип ако се стигне до гърмежи, значи не сме си свършили работата — съгласи се той, като се чудеше точно къде и как този разговор се беше изплъзнал толкова встрани от темата.

— За да можете да се впишете в средата.

— И отново вярно. Явно Куин доста е споделял с нея.

— Изглежда е така. Включително ѝ казал, че „тюлените“ са великолепни лъжци.

От това го заболя.

— Това ли си мислиш? — Топлото приятно чувство, което го беше обзело допреди секунди, бързо се стапяше от надигания се гняв. Тази гневливост беше наследил от майка си. Доскоро мислеше, че армията е успяла да я избие от характера му, защото, за разлика от показваното в холивудските военни филми, на война хладнокръвието обикновено помага много повече. — Че ще те излъжа, за да оправдая онова, което направихме?

— Не съм казала, че лъжеш. — Очите ѝ подозрително заблестяха и даже устните ѝ започнаха да треперят, по дяволите! Макар и само мъничко.

Ето, успя да я разстрои. Страшен си бе, Дюшет. Той погледна нагоре и видя фигурите на другарите си. Клатеха глави, абсолютно

отвратени. Достатъчно му беше, че така оплеска нещата. Изобщо не му трябваше и публика.

— Просто се опитвах да обясня, че не трябва да се чувстваш задължен само защото спях с теб.

— Мамка му!

Очите ѝ се разшириха при тези думи. Не защото не ги беше чувала преди — все пак беше полицай. Но не беше ги чувала от него. Може да е бил войник, но откакто баща му за наказание изми устата му с катранен сапун, задето изпсува пред майка си, беше запомнил, че има някои неща и някои думи, които се правят и произнасят само пред мъже.

— Трябва да ти кажа нещо, преди да си решила. — Можеше, разбира се, да я омая. За нула време. Но беше важно тя сама да осмисли всичко. — Познавам много жени. Бил съм с много жени.

— Ето ти теб изненада.

Наистина не беше толкова саркастична едно време в гимназията.

— Носи ми се славата на донжуан. Понеже харесвам жените и ми е приятно да ги карам да се чувстват добре.

— Ето, отново съм шокирана.

Явно тя нямаше намерение да миряса. Може да е малко извратено, но вироглавството ѝ беше едно от нещата, които Сакс наистина обичаше у нея.

— Обаче чуй ме сега! Винаги съм внимавал дори когато, нали разбираш...

— ... си правел страхотен секс — помогна му тя.

— Да. Даже тогава. Никога, нито веднъж не съм казвал на жена, че я обичам. — И понеже не искаше тя да си мисли, че смята да се възползва от това признание, че се опитва да си осигури още малко страхотен секс, той леко я целуна по челото вместо по устните. — Само на теб.

Тя гръсна глава.

— Кейт е права и за друго.

— Какво е то?

— Че „тюлените“ не се свенят да прилагат непозволени хватки.

Той се ухили.

— Нали си чувала какво казват... — Този път я целуна по устата — бавна, дълбока целувка, на която тя отговори с ентузиазъм.

О, да, благодаря ти, господи, тя беше наистина влюбена в него.
— В любовта и войната всичко е позволено.

55.

Проявявайки тактичност, за която Кара даже не знаеше, че Мод е способна, възрастната диспечерка не каза и дума за синините, които все пак се виждаха, въпреки фондъотена и другите гримьорски хитрости, донесени от майка ѝ предишната вечер.

Вместо да коментира, тя просто бутна чаша кафе в ръцете на Кара и сърдито избъбри:

— Радвам се, че се върна.

— И аз се радвам. — Кара огледа кабинета си, виждайки го този път с нови очи. Е, добре, не беше Сан Диего. Нито Оушънсайд. Или даже Салем. Наистина имаше само трима заместници, две диспечерки, едва две килии за задържаните и тясно килерче, обявено за хранилище за веществени доказателства.

Но това беше *нейният* шерифски кабинет. *Нейният* град. И макар отначало да мислеше тази служба за временна — само докато общинарите намерят заместник на баща ѝ — ако я попитаха днес, не би искала да бъде никъде другаде.

Ароматът, който се издигаше от чашата, украсена с красив пейзаж от брега на Шелтър Бей, надминаваше даже най-страхотните досегашни успехи на Мод с кафето. Кара отпи внимателно.

— Ммм, мирише на диви боровинки.

— Реших, че днес трябва да е нещо по-специално — обясни Мод. — Отидох с колата до специализирания магазин в Депо Бей.

— Невероятно е! Благодаря.

— За нищо. Бюрото ти е затрупано с бележки от обаждания по телефона. Повечето са от хора, които ти пожелават бързо оздравяване. Има обаче едно обаждане, на което май трябва да реагираш с приоритет. Беше една жена, която отказа да си каже името, но заяви, че било много важно да говори с теб. По полицейски въпрос.

Кара занесе кафето си в кабинета и затвори вратата, чудейки се дали обаждането е свързано със стрелбата по Дани.

— Може би телевизионното интервю не беше чак толкова лоша идея все пак — каза си тя и седна зад бюрото.

Тъкмо беше хванала слушалката, за да се обади на номера, записан върху най-горната бележка на бюрото ѝ, когато диспечерката откряна вратата.

— Извинявам се, шерифе — каза тя. Кара не помнеше досега диспечерката да се е обръщала към нея по този начин. — Но дойде Даниел Съливън и реших, че сигурно няма да искаш да го караш да чака.

— Не, разбира се, покани го! — Кара се изправи и заобиколи бюрото, докато той влизаше в кабинета. Беше нахлупил бейзболна шапка, за да не се виждат местата, където майка ѝ беше обръснала главата му за операцията, но все пак тя реши, че Дани изглежда в по-добра форма от нея.

— Каква чудна двойка сме, а? — Той се засмя и я прегърна.

— Да, последните два дни бяха доста интересни и за двамата — съгласи се тя.

— Изглеждаш много по-добре, отколкото очаквах, съдейки по описанието на вуйчо Джон за случилото се.

— Сигурно звучи по-лошо, отколкото беше всъщност.

— Да. Предполагах, че това ще кажеш. — Той погледна към стола. — Може ли да седна за момент? Чувствам се много по-добре благодарение на майка ти, но все още ми се вие свят, а като гледам тази стаичка, даже няма къде да падна като хората.

Не беше изненадана, че Дани не е загубил чувството си за хумор. Вместо да седне отново зад бюрото, тя се настани на стола до него и се извърна така, че да могат да се виждат.

— Много ни уплаши, да знаеш — каза тя.

— Да. Глупава история, понеже е малко трудно да впечатлиш дамата на сърцето си, когато си в безсъзнание.

О, моля те, обърна се тя, към който и да е бог или съдба, които слушат в момента, дано само да не е дошъл тук, за да ме кани пак на среща.

— Като стана дума за това — добави той, — макар че повечето неща от парада в чест на Дюшет са пълна мъгла в главата ми, със сигурност си спомням, че те поканих на вечеря.

— Точно така. — Кара отчаяно се опитваше да измисли някакъв мил начин да отклони поканата. Особено пък покана от мъж, който допреди два дни е бил в кома.

— Ами виж... — Изведнъж Кара осъзна, че той се чувства също толкова неудобно, колкото и тя. — Чудех се, понеже ти не подскочи от радост, като те поканих... дали ще имаш нещо против, ако се откажем от плановете за вечеря, така да се каже.

Заля я вълна на облекчение.

— О, не, изобщо!

— Хубаво. — Той също се отпусна. — Понеже срещнах едно момиче и мисля, че тя е точно за мен.

— Срещна момиче? — Кара отвори уста от учудване. — Ама Дани, ти беше в кома!

— Е, не през цялото време. И в интензивното имаше една сестричка, която се грижеше за мен. Понеже нямаше особено какво да правя, освен да лежа по гръб и да чакам поредните изследвания, тя идваше в стаята и си приказвахме, когато вуйчо Джон не беше там. Даже първото лице, което видях, когато излязох от комата, беше нейното. — Появи се усмивката като на Дони Озмънд, с малки весели бръчици край очите. — Отначало реших, че съм умрял и ми се е явил ангел.

— Колко романтично!

— Да. Когато ѝ казах, тя помисли, че нарочно съм го измислил. Обаче я убедих, че говоря сериозно. Така де, както ти казах, много си допаднахме. И двамата ѝ родители са учители, така че и това ни свързва. Има двегодишна дъщеричка от неуспешен брак. Аз винаги съм искал деца, обаче бившата ми жена не искаше.

— Звучи страхотно наистина — каза Кара и се зачуди дали пък някой не беше сложил магическа отвара във водопровода на Шелтър Бей. Първо майка ѝ и Джон. После тя и Сакс. А сега Дани и медицинската сестра.

— И аз така си помислих. Сара — така се казва тя — има доста дълъг отпуск, а понеже училищната година почти свърши, аз също съм свободен чак до есента. Затова решихме тя и момиченцето ѝ Грейс да дойдат за няколко седмици в Шелтър Бей. Ще отседнат в „Китовата песен“. — Това беше местен пансион, който също като дома на Сакс разкриваше невероятна гледка към морето и китовото семейство, което

живееше наблизо. — А после аз ще им погостувам в Портланд. Да видим как ще потръгнат нещата.

— Мисля, че това е чудесно!

— Да. — Когато той пак се усмихна, Кара си помисли какъв късметлия е Дани, че майка ѝ се случи наблизо и успя да спаси живота му. Живот, в който може би вече са се появили съпругата и детето, за които Джон му беше казал, че Дани мечтае. — Кой би си помислил, че от куршум в главата може да произтекат такива хубави неща?

— Доста драматично, наистина — засмя се тя. — Но щом върши работа.

— Гледах интервюто с теб. Предавах го по телевизията в Портланд.

— Надявам се да помогне да открием човека, който стреля по теб — каза Кара.

Той сбърчи чело.

— Още мислиш, че е само злополука, нали?

— Така смятам. — Понеже наистина не можеше да си представи, че някой би искал да нарани този толкова мил човек. Все едно да застреляш сърничката Бамби. — Но обещавам да те държа в течение, ако нещо излезе.

— Чудесно. Ще ти бъда много благодарен.

Тя го изпрати до вратата. Преди да я отвори, той каза:

— Много хора смятаха Дюшет за голям хулиган в гимназията. Но той беше от добрите.

— Знам.

— Да. Сигурно знаеш. Но ако са му нужни допълнителни препоръки, то нека да ти разкажа, че веднъж, още в осми клас, един от големите се беше заял с мене. Сакс не ме познаваше много добре, обаче ни завари, докато оня ме пребиваше от бой в съблекалнята след тренировка по футбол.

— И какво стана?

— Ти как мислиш? — Дани ѝ намигна. — Сакс му размаза физиономията. И онзи бабаит повече никога не се доближи до мен. Така че, както ти казах, Сакс беше от добрите. Знам, че ще прозвучи като цитат от албума на випуска, обаче аз си мисля, че вие двамата сте страхотна двойка.

Кара още се усмихваше на последните думи, докато набираше номера на жената, чието обаждане според Мод трябва да има приоритет.

56.

Включи се гласова поща и записано с ведър глас съобщение, че това е домът на Флечърови, които ще върнат обаждането веднага щом е възможно, затова да остави съобщение след сигнала. Кара затвори и продължи да разглежда другите бележки. Установи, че както обикновено Мод е напълно права — всички останали бяха пожелания за бързо възстановяване. Имаше само едно автоматично съобщение от телефонната компания, в което я питаха дали не иска да си смени доставчика.

Тя тъкмо се канеше да направи проверка дали майката на Силия Върнън още живее на адреса, посочен в полицейския доклад, когато Мод отново отвори вратата.

— Тук имам един адвокат, една разревана жена и някакъв мъж, който изглежда все едно всеки момент ще опъне краката — обяви тя без много церемонии. — Надявах се да ми ги махнеш от главата.

— Абсолютно.

Заради адвоката Кара реши да остане зад бюрото си. Все пак се изправи при влизането на тримата.

— Госпожо шериф. — Среброкосият мъж протегна ръка. Беше облечен с джинси, карирана риза и туристически обувки. Все пак носеше старичко служебно куфарче. — Джеймс Брандфорд, адвокат от „Брандфорд и Янгст“, Нюпорт. Извинявам се за небрежното облекло, но клиентите ми се обадиха, докато бях на поход до водопадите Рейнбоу и нямах време да се преоблека.

— Явно е било важно — каза Кара, здрависвайки се с адвоката.

След това се обърна към мъжа и жената, които така се бяха вкопчили един в друг, все едно очакваха земята под тях да се разтвори всеки момент.

— А вашите клиенти са?

— Харлан Флечър — едва успя да изговори по-младият мъж, — а това е жена ми.

— Джанис — промълви тя и извади поредната салфетка от чантата си.

Кара отново седна.

— Е, господин Брадфорд, господин и госпожа Флечър, какво мога да направя за вас?

— Всъщност какво ние можем да направим за вас, шерифе — намеси се Брадфорд. — Моят клиент — господин Флечър — разполага с информация за стрелбата в парка.

— Не исках да стане така — избърбори Харлан. — Просто от глупост, исках и ние да участваме в празненството за героя.

— Почакай, Харлан — намеси се адвокатът. — Защо не ми позволиш да обясня...

— Изглежда клиентите ви съвсем добре могат да разкажат случилото се — прекъсна го Кара. — Първо обаче, господин Флечър, боя се, че ще трябва официално да ви прочета правата.

— Това съм го гледал по телевизията — каза Харлан. — Слушам, госпожо.

Всички в стаята дори адвокат Джеймс Брадфорд запазиха пълно мълчание, докато тя прочете правата на Флечър, който потвърди, че ги разбира.

— Така. — Кара включи диктофона. В Оушънсайд полицейското управление имаше и видеокамера, но бюджетът на Шелтър Бей не позволяваше такива екстри. Не че през последните шест месеца й беше трябвала камера. Освен днес. — Сега, като уточнихме официалната част, разкажете какво точно се случи?

— Не можехме да идем на парада или на тържеството в парка — обясни Джанис Флечър. После спря, за да си издуха носа. Пак отвори чантичката за салфетка. — Понеже момиченцето ни имаше шарка и не смеехме да я оставим сама.

— На колко години е дъщеря ви? — попита Кара.

Двамата съпрузи изглеждаха малко изненадани от на пръв поглед несвързания с темата въпрос, но съпругата все пак отговори.

— На с-с-седем.

— Моят син е на осем. Как се казва момиченцето?

— Харли. — Жената подсмръкна и погледна към съпруга си. Затвори чантата. — Понеже е четвъртата ни дъщеря...

— И повече няма да имаме — добави Харлан.

— Определено няма повече — съгласи се съпругата. После пак отвори чантичката със звучно изщракване. — И решихме, че понеже явно няма да имаме син, да я кръстим на татко й. И понеже „Харлан“ не става, решихме да е „Харли“, колкото може по-близо.

— Имах една приятелка в Калифорния, която се казваше Харли. Според мен е чудесно име.

След този успокояващ разговор, който я бяха учили, че много помага в началото на разпит, Кара каза:

— Значи сте си били у дома, когато започна зарята?

— Да, виждахме я от къщата, където живеем под наем — каза Джанис. *Щрак с чантичката.* — Изведохме децата на покрива, за да се в-в-вижда по-добре. — По лицето й отново се затъркаляха сълзи. — Толкова беше приятно. Бях направила даже пуканки.

— И тогава аз се увлякох — каза Харлан. *Ох, божичко!* Сега пък и той се разплака. Кара знаеше какво ще чуе след това. Явно беше се случило точно както двамата с Джон подозираха още от самото начало. — И стрелях във въздуха с моя двайсет втори калибър, като почнаха фойерверките. Нали разбирате, за да можем и ние да участваме в пукотевницата.

— Казвала съм ти, че не одобрявам в къща с деца да се държат оръжия — каза жена му, за първи път показвайки малко характер.

— Трябва да мога да си защита собствеността — възпротиви се той.

— Да си защитаваш собствеността и да стреляш пред очите на дечицата ни не е едно и също — скастри го Джанис. *Щрак с чантичката.*

— Тук няма как да не се съглася със съпругата ви — намеси се Кара в семейния спор. — Но по този въпрос ще трябва вие сами да се разберете. Междувременно, казахте, че е двайсет и втори калибър.

— „Смит енд Уесън Америкън прайд“ — отговори той. Въпреки тежките обстоятелства в гласа му прозвуча известна гордост, че притежава такова оръжие. Кара усети, че нивото й на съчувствие към него значително спада.

— Куршумът, с който беше прострелян господин Съливън, е двайсет и втори калибър — каза тя. Вече го беше съобщила при интервюто за телевизията. — Ще ни бъде нужно оръжието ви, господин Флечър, за да направим изследвания.

— При мен е — каза адвокатът. Отвори куфарчето си и го постави на бюрото. — Не се притеснявайте. Не е зареден.

— Никога не вярвам на такива приказки — отвърна Кара и избута пистолета настрани с гумичката на молива, който взе от смешния моливник. Той беше направен от консервна кутия и щипки за пране и Трей ѝ го беше подарил за Деня на майката.

— Така. Вижте сега как ще постъпим, господин Флечър. — Тя постави длани на бюрото и за момент се стресна от липсата на брачната халка, която беше носила толкова години. — Трябва да ви арестувам за безотговорно създаване на опасност за повече от едно лице. Което, както съм сигурна, адвокатът ви вече е обяснил, означава незаконно или безотговорно поведение, създаващо опасност за живота или здравето на други хора.

— Беше злополука — упорито повтори Харлан. Лицето му постепенно възвръщаше нормалния си цвят.

— Вярвам ви. Но макар да не съм завършила право, мога да ви кажа, че за да ви намерят виновен по това обвинение не е необходимо вредата да е била причинена умишлено. Дори не е необходимо да сте знаели дали такова поведение със сигурност може да доведе до такъв резултат. Големият въпрос е дали поведението ви е било безотговорно до степен, която да го направи действително, или много вероятно опасно за правата или безопасността на други хора. — За съжаление ѝ се беше случвало да арестува достатъчно много хора по това обвинение и през годините Кара беше научила определенията наизуст. — Както е било във вашия случай.

Харлан Флечър замълча.

— Господин Бранфорд каза, че извършеното от Харлан може да се квалифицира като дребно хулиганство — с надежда в гласа каза Джанис Флечър.

— Това е вярно. — Тя погледна към адвоката и реши от израза на лицето му, че им е казал и другото. — Може обаче да се квалифицира и като углавно престъпление.

При което отново избликнаха сълзи в изобилие.

— Но това не зависи от мен. Междувременно, господин Флечър, ще трябва да ви оставя в килията засега.

— Ще ме заключите в килията? — Лицето на Харлан отново побеля като платно.

— Вече говорихме за това — напомни му адвокатът. — Шерифът ще сезира окръжния прокурор, който ще вземе решение дали да предяви обвинение.

— В това може да сте почти сигурни — каза Кара. — След това ще ви се даде дата за явяване в съда. Като се има предвид, че в Шелтър Бей е доста спокойно и няма натрупани дела, най-вероятно ще бъде още утре сутрин. На заседанието съдията ще ви изслуша и или ще определи гаранция...

— Колко пари? — попита веднага Джанис. — Загубих си работата преди шест месеца, миех чинии в „Рибената къща“. „Фърст коустъл“ предяви ипотеката и ни взе къщата. Едва плащаме наема в момента, защото строителството се срива и Харлан няма редовна работа и...

— Госпожо Флечър! — Брадфорд се опита да възпре съпругата на клиента си.

— Няма нищо — каза Кара. — Разбирам, че в момента е трудно. От колко време живеете в Шелтър Бей?

— Преместихме се от Тиламук преди девет години — обясни Харлан. — И двамата имахме постоянна работа допреди една година.

— Както казах, не мога да се произнасям вместо съда, но предполагам, че съдията няма да намери риск от укриване и сигурно ще ви пусне с декларация за явяване.

— Значи няма да трябва да плащаме?

Кара се зачуди доколко Брадфорд е успял да обясни на клиентите си каквото и да било.

— Дойдохме направо тук — отговори той на неизречения й въпрос. — Макар че поисках повече време, за да се подготвим за този разговор, Флечърви бяха много разстроени. Така че нямахме време за всички подробности.

— Така, ето как стоят нещата — започна тя, като си мислеше дали да не поиска процент от хонорара на адвоката, след като му вършеше работата. — Определя се някаква сума за гаранция. Ако съдията се съгласи обаче, господин Флечър трябва само да подпише документа, в който обещава да се яви на определената от съда дата за делото.

— Разбира се, че ще се яви — обади се госпожа Флечър.

— Добре. А междувременно господин Брадфорд ще се заеме с попълване на документацията.

Ясно се виждаше, че той никак не е доволен да прекара почивния си ден в попълване на безкрайни формуляри.

Нито пък Харлан беше доволен, че ще прекара нощта зад решетките.

Но Кара си спомни Дани, потънал в локва кръв, с опасна рана на главата. Помисли за децата на Флечърови, които можеха някой ден да се прострелят сами или пък да убият свое приятелче с този пистолет.

Кара беше пораснала на място, където почти всички мъже бяха ловци, и нямаше нищо против правото да се носи оръжие. Но в някакви граници. Като полицай беше видяла обратната страна на ситуацията, в която престъпниците са по-добре въоръжени от силите на реда.

Но докато хлипащата госпожа Флечър си тръгваше от кабинета ѝ заедно с адвоката, Кара реши, че ако един ден ѝ се падне тя да управлява света, щеше да разпореди всички да защитават собствеността си по старомодния начин. С юмруци, тояги и камъни.

57.

Оказа се, че Ийв Върнън все пак се беше изселила от Шелтър Бей. За късмет обаче не беше напуснала Орегон, а живееше в едно градче на около час и половина с кола навътре от крайбрежието, където според местния шериф вече няколко пъти е била арестувана за магистрална проституция.

Макар че не беше в нейния район, след като Кара увери колегата си, че не действа официално, той се съгласи двамата със Сакс да разговарят с майката на Силия.

Шерифът наистина предложи да дойде с тях, но без особен ентузиазъм. Затова те решиха да говорят с нея сами. По същата причина, поради която Сакс беше убедил Кара да я придружи — Ийв и съседите й вероятно не обичат никак ченгета.

Майката на Силия и навремето си беше повлекана. Но през годините, откакто Сакс не я беше виждал, се беше сринала съвсем. Когато почукаха на вратата на ръждясалата каравана, подпряна на тухли, им отвори кльощава жена, облечена в разголен потник и минипола, разкриващи зашеметяващ брой татуировки. В едната ръка държеше бира, а от устата й висеше цигара.

Явно бирата не беше първата за деня. След като разбра, че новодошлите не са „клиенти“, тя се нацупи и обяви, че не иска да говори за дъщеря си, която била егоистична малка кучка и избягала нарочно, за да не сподели получените пари със семейството си.

— Пари?

— Беше надула корема. Най-старият номер, за да изнудиш един мъж! — Жената огледа Кара от главата до петите. — Ама ти това сама си го знаеш.

— Моля? — попита Кара.

— Силия работеше на щанда с козметиката в големия магазин в Нюпорт, от който си купила теста за бременност. Като те видяхме как се омъжи набързо веднага след абитуриентския, двете с нея хубаво се

посмяхме, че примерната отличничка май не е била чак толкова примерна.

Кара усети как Сакс настръхна до нея. И макар че нищо не каза, тя осъзна, че това обвинение вероятно повече ще засегне него, отколкото нея. В крайна сметка се беше наслушала на какво ли не по свой адрес през годините като полицаи.

— Подали сте съобщение за издирване на Силия — Кара невъзмутимо се върна към темата. Нямаше никакво намерение да обсъжда Джаред и Треј с тази отвратителна жена. — Значи сте се притеснили за нея.

— Не можах да я намеря, проклетницата. — Жената запали още една цигара от фасата на последната. — Беше ми казала, че намерила човек с много пари. Та си рекох, ако шерифът я намери, ще мога и аз да получа своя дял. Децата дължат поне това на майките си, нали? Не съм била задължена да я родя, малката шафрантия. Можех да се отърва от нея, като разбрах, че съм бременна.

Оттук нататък разговорът не донесе нищо по-интересно.

— Направо е невероятно — въздъхна Кара, докато потегляха с колата от това отвратително място, което изглеждаше като декор за „Избавление II“. — Значи някои стереотипи наистина съществуват.

— Казах ти, че мястото е неприятно — напомни ѝ той.

— Родителите на Джаред живеят в парк за каравани до Лас Вегас.

— Да, Коул ми спомена нещо такова. — Те бяха напуснали града, след като разпръснаха праха на сина си, както той беше поискал.

Първо, беше му казал Коул, защото искали да се преместят на по-топло и слънчево място. Но най-вече защото им било тежко да живеят в град, в който, накъдето и да се обърнат, всичко им напомня за мъртвия им син.

— Двамата с Треј им гостувахме няколко пъти. Там е много красиво — каза Кара. — Навсякъде цветя, всички са много гостоприемни хора.

— Сигурно са гостоприемни, защото нямат Ийв Върнън и разни като нея, които да живеят в техния парк — предположи той.

Съседите на Ийв изглеждаха така, сякаш като нищо биха застреляли и двамата със Сакс, за да продадат камарото на местната автоморга.

— Май си прав. Можеш ли да си представиш майка да говори по този начин за дъщеря си? Все едно е някаква разменна вещ?

— За съжаление, мога.

— Да. — Тя въздъхна. — И аз. Виждала съм такива неща в Калифорния. Но не мисля, че някога мога да свикна с тази мисъл.

— Не ти и трябва — заключи той.

— Прав си. Жалко, че тя нищо не си спомни за каубоя от Пендълтън.

— Сладурче, на тази жена мозъкът ѝ се е спаружил още преди много години. Тя сигурно не помни какво е яла за закуска.

— Ами, как да не помни — отвърна Кара.

— Бира! — казаха двамата в един глас.

— Силия не беше такава — Сакс се чувстваше задължен да поясни. — Вярно, беше навита и ходеше с много момчета, а и на седемнайсет години нямах намерение да откажа щедростта ѝ, но поне беше човек.

Спомни си как веднъж бяха намерили котенце, изоставено покрай пътя. Силия го беше кръстила Призрачко, защото козината му беше черно-оранжева като цветовете на Хелоуин и го беше занесла вкъщи, където го скрила в стаята си. Всеки път, когато ходеха с колата до скалите или пък в гората, тя носеше и котето.

Един ден се появи без него. Когато той я попита, тя избухна в сълзи и му каза, че пастрокът ѝ го открил в стаята ѝ. Тъй като не искаше да знае подробностите, Сакс не я и попита. Но сега си припомни, че след инцидента с котето тя беше станала още по-безразсъдна.

— Пишеше стихотворения — спомни си той.

— Наистина? — Кара погледна към него, явно изненадана.

— Да. Повечето бяха типични тийнейджърски глупости за автомобилни катастрофи, разбити сърца, самоубийство. Но имаше и доста хубави. Даже написах музика за някои, понеже говореше, че иска да се захване с пеене в някой бар, когато стигне до Пендълтън.

— И аз се сетих за това, когато майка ѝ каза, че намерила човек с пари. Вярно, богатството е относително нещо, но не съм чувала за богат каубой.

— Може да е имал собствено ранчо. Или пък баща му да е имал.

— Вярно. Но тя не ти е споменавала дали каубоят е богат?

— Не, нищо.

— Спомена самоубийство. Може би каубоят или който там е бащата на детето е отказал да се ожени за нея? Дали може да се е самоубила от мъка?

Не за първи път през последните няколко дни Сакс си помисли каква ирония на съдбата е, че се беше върнал вкъщи, за да избяга от насилие и смърт, а те сякаш го преследваха по петите. Като черния облак, който непрекъснато висеше над главата на онзи герой от комиксите, който помнеше от детството си.

— Всичко е възможно — предположи той. — Но ако беше се самоубила, някой щеше да я открие.

— Може би Велкро я откри.

— Може би. Но все пак няма как да се е погребала сама, нали? Та приливът трябваше да е изхвърлил костите ѝ преди много години.

— Вярно... Майка ѝ не ми приличаше на човек, който редовно води детето си на зъболекар — разсъждаваше на глас Кара. — Тоест сигурно няма стоматологичен картон.

— Може да не е ходила редовно, обаче Силия имаше страхотни зъби. Както ти казах, мечтаеше да става певица. Или даже актриса. Затова се грижеше за тях. А веднъж, когато ѝ се счупи зъб...

— Или някой друг ѝ го счупи — предположи Кара.

— Да. Тогава не се сетих за такъв вариант — каза той, докато колата минаваше през остър завой по пътя, приближавайки вече гледката на крайбрежието. — Но ѝ дадох назаем пари, за да сложи коронка.

— Тя върна ли ти заема?

— Не. Но това не е важно. Когато ѝ предложих, не очаквах да ми ги върне.

— Спри за малко — каза тя изведнъж.

Понеже помисли, че Кара сигурно се е сетила нещо важно за случая, Сакс завъртя внезапно волана и спря край пътя.

— Какво?

— Това. — Тя си разкопча предпазния колан, наведе се над лоста за скоростите и го целуна силно по устните.

— С какво го заслужи? — попита той.

— Дани е прав.

— За какво е прав?

— Че *наистина* си от добрите.

— Ама това аз съм ти го казвал вече!

— И знаеш ли какво друго каза Дани, за което също е прав?

— Не, какво?

Тя пак го целуна. Този път дълга проникваща целувка.

— Че сме страхотна двойка — обясни тя, когато и двамата успяха да си поемат дъх. Сакс се засмя на глас. Черният облак май се разнасяше.

— Ама аз и това съм ти го казвал!

58.

През следващите няколко седмици Кара откри, че всъщност харесва промените, макар че в много отношения животът ѝ със Сакс се превърна в приятно ежедневие.

Майка ѝ се беше преместила в къщата на Джон, за да му помогне да я подготви за продажба. Двамата се бяха включили в „Уърлдуайд медикал рилийф“, международна група за хуманитарна помощ. Същата, за която работела съпругата на приятеля на Сакс, пилота на хеликоптер.

Макар че Джон нямаше медицинска диплома, през годините като полицай беше натрупал ценни умения за общуване с най-различни хора. Освен това както много кореняци от Шелтър Бей той беше израснал, работвайки по строителни обекти и имаше сръчни ръце. Щеше да е много полезен при издигането на полеви болници и бежански лагери.

Делото със стрелбата в парка беше приключило, след като фрагментите от куршум, които Фейт извади от главата на Дани, наистина се оказаха изстреляни от пистолета на Харлан Флечър.

След като реши, че няма почти никакъв риск Флечър да се укрие, и съобразявайки се с тежкото положение на семейството, съдията го осъди на шест уикенда в затвора и една година пробация. Освен това, доказвайки за кой ли път много по-човечните отношения в малкия град, съдията беше издействал и на двамата Флечърски работи в консервната фабрика, собственост на братовчед му.

Дните на Кара се върнаха към спокойното ежедневие на шериф в малко градче с проблеми, създадени предимно от туристите, които изпълваха Шелтър Бей всяко лято. Имаха и един случай с липсващо дете в лагера на езерото Рейнбоу, което, слава богу, бяха намерили живо и здраво. Което създаде достатъчно разнообразие, за да не стане работата съвсем скучна.

За нейно разочарование не беше постигнала никакъв напредък с разкриването на човека, който я нападна. Но тъй като не последваха

подобни инциденти в Шелтър Бей или околните селища, тя реши, че ударът е бил насочен лично към нея. Освен това отдели доста време, разглеждайки неразкритите случаи на баща си и особено изчезването на Силия Върнън. За жалост, не можа да намери нито един мъж в града, който да признае, че е ходил с момичето през онова фатално лято. Кое то не беше изненадващо, като се има предвид репутацията на Силия и факта, че повечето от евентуалните заподозрени сега бяха семейни хора с деца.

Благодарение на Сакс все пак успя да открие зъболекарката, която беше поставила коронка на счупения зъб на Силия. Жената се беше пенсионирала още преди пет години, но слава богу пазеше всички стари документи. След един ден ровене из кутиите на тавана тя успя да намери стоматологичния картон, който Кара вече беше изпратила на Кейт Маккейд. Заедно с него изпрати и снимка на Силия от албума на гимназията, като се надяваше при реконструкцията на черепа да се намерят сходства между снимката и резултата от възстановяването.

За жалост, както Кейт ѝ беше обяснила, работата на специалиста нямаше как да се свърши бързо и изискваше търпение.

От друга страна, Кейт се надяваше резултатите от тестовете на гилзите от куршума, с който беше убит баща ѝ, да бъдат готови до една-две седмици.

Сега вече в лятна ваканция Треј прекарваше почти цялото си време в „Бон тан“. Всяка вечер край масата, хапвайки вкусотиите, които най-често готвеше Сакс, той забавляваше Кара с разкази как съвсем сам е боядисал цяла стена, как е работил с шкурката или е помагал на големите да полагат дървения под. Един ден със Сакс отидоха да купуват водопроводни части за кухнята и тоалетните, а момчето се върна толкова въодушевено, все едно са прекарвали деня в „Дисни Уърлд“.

Макар още да не се бяха събрали да живеят заедно официално, всеки държеше свои дрехи в дома на другия, а докато синът ѝ разцъфваше пред очите ѝ, Кара усещаше как самата тя отваря сетивата си към онова, което Сакс наричаше „приятно прекарване“.

На една екскурзия до плажа Линкълн със Сакс и Треј тя сама издуха от стъкло поплавък за риболовна мрежа, който сега стоеше гордо изложен в къщата на скалите. После тримата направиха нощно

пътешествие до морския фар на Шелтър Бей и макар че от изкачването по спиралните стълби близо трийсет метра нагоре й се зави малко свят, Сакс беше до нея, за да я подкрепи, а Треј обяви, че „суперготината“ гледка към светлините на града от толкова високо определено си струва малко световъртеж.

Те ходиха на експедиция за миди по плажа, караха колела, опитаха чудесните местни карамелени бонбони на известната крайморска улица на Сийсайд, излязоха за цял ден в морето с лодката на Коул и посетиха аквариума в Нюпорт, където разходката през тунелите от акрилно стъкло, заобиколени отвсякъде от морска вода, беше като поход в открития океан. Усещането още повече се подсилваше от вълните, които се удряха в стените на тунела.

На Треј много му харесаха близките срещи с акули, криеци се в скалите риби и огромни скатове, които плуваха над главите и под краката му, но все пак „най супер“ му се стори огромният скелет на кит и останките от потънал кораб на дъното на аквариума. Възхитен, той веднага обяви, че като порасне, иска да стане океански изследовател.

Дори когато Сакс не ги водеше на походи из крайбрежни забележителности, всеки ден беше истинско приключение. Кара и Сакс по принуда станаха истински майстори на петминутния секс, което според нея беше може би най-хубавия начин да си „прекараш приятно“.

С всеки изминал ден ставаха все по-близки, а Кара осъзна, че са се превърнали в истинско семейство, когато, понеже не искаше да остави хвърчилото, за да се качи към къщата за вечеря, Треј отговори троснато на Сакс, вместо да се отнася към него като към супергерой, излязъл от някоя приказка.

Една нощ, когато Фейт и Джон бяха завели Треј на гости в хижата на Джон на езерото Рейнбоу за целия уикенд, Сакс най-последно разказа на Кара за последната си мисия — тази, за която беше получил медалите и титлата герой, която той с неохота приемаше.

Двамата бяха седнали на верандата. Сакс имаше чувството, че в гърдите му се е скъсал язовирен бент. Думите се изливаха сами — за засадата, за това как всичките му другари продължили да се бият, макар че някои били тежко ранени, за дните, които беше прекарал сам в планината, самият той ранен, за часовете в несвяст, през които не беше сигурен дали е жив, или вече е мъртъв.

Разказа ѝ за залавянето, за дните като затворник, за това как е бил заключен в стая без прозорци с пръстен под. Как усещал, че бавно губи ума си. Не ѝ разказа в подробности за изтезанията, но белезите, които беше открила по тялото му, докато се любеха, ясно показваха какво е преживял.

Колкото и ужасна да беше историята дотук, на нея ѝ се стори много по-сърцераздирателен разказът му за това как едва излязъл от военната болница, той тръгнал да обиколи семействата на другарите си, разказвайки отново и отново същите събития. За да ги увери, че техният син или съпруг, или годеник е загинал като герой. С чест. Служейки на родината. И че те, загиналите, са истинските герои.

Накрая Сакс призна за изгарящата дълбоко вкоренена вина, която отначало отричаше. Разказа ѝ и за призраците. Които, осъзна той изведнъж, не се бяха вясвали от доста време.

Кара мълчеше и го остави да говори часове наред. Цветът на небето се смени от черно към пурпурно, после сребристо, докато последните звезди угасваха и слънцето се готвеше да изгрее.

Когато той свърши, зората беше обагрила небето в искрящо алено. Сякаш събуден от сън, той се огледа и осъзна, че е говорил цяла нощ.

Тъй като беше планирала почивен ден, надявайки се на романтичен уикенд само за тях двамата, Кара го заведе в леглото. Не за да се любят, а просто за да го успокои. Обви ръце около него, нагласяйки тялото си по мускулестите извивки на неговото.

За първи път ги нямаше кошмарите, които преди го караха да се върти, потънал в пот, да говори насън и даже да крещи.

Когато Кара му каза за това след първата нощ, когато го забеляза, той беше махнал с ръка.

— По дяволите — отсякъл беше той. — Кой не сънува кошмари от време на време?

Понеже разбираше, че за всичко е нужно време, тя остави въпроса, изчаквайки търпеливо той сам да го подхване.

Когато се събудиха, беше вече ранен следобед.

— Извинявай — каза той. — Не исках да те товаря с всичко това.

— А аз се радвам, че го направи. — Тя обхвана лицето му с длани. — Защото те обичам, Сакс. И онова, което наранява теб, наранява и мен. — Кара допря устни в наболата брада на бузата му,

после по челото, устните. — И да се надяваме, че всичко лошо успя да излезе.

Точно така беше станало.

— Знаеш ли какво забележително момиче си? — попита Сакс.

— Обичам те — простичко каза тя, повтаряйки онези невероятни думи, които той беше почти загубил надежда, че някога ще чуе. Никога не беше мислил, че ще я заслужи. — Има ли още нещо, което искаш да изповядаш?

— Нищо важно.

— В такъв случай, моряче, дръж си шапката. Понеже днес ти излезе адски, ама адски голям късмет! — И Кара се претърколи върху него.

Двамата прекараха един пълен с любов и смях следобед, през който тя наистина му показа точно колко забележителна може да бъде. Колко забележителни са те двамата.

59.

Пет дни преди сватбата на Коул и Кели, Сакс неочаквано се появи преди обед в шерифската служба. Изглеждаше неустойимо хубав с избелелите джинси, тениска, износени кожени ботуши и колан с инструменти. Макар че винаги беше намирала мъжете в униформа за много секси, Кара напоследък откриваше и колко привлекателен може да изглежда един хубав мъж с колан с инструменти на кръста.

— Имаше нещо, което не ми даваше мира заради стрелбата срещу баща ти — обяви той без предисловие.

— Е, значи сме двама. — До този момент лабораторията на Кейт още нищо не беше съобщила за отпечатъците от гилзата.

— Не. Искам да кажа, имаше нещо, което ми се въртеше като муха в главата, но не можех да го хвана.

— Но сега успя?

— Да. Снощи сънувах, че пак съм в афганистанските планини с Маккейд.

— Пак кошмар? — Защо не беше забелязала?

— Не. Благодарение на теб вече нямам кошмари — увери я той.

— Ти вече беше готов да направиш стъпката. Аз просто се случих до теб.

— Да, но нямаше да съм *готов* да направя стъпката, ако ти не беше до мен — продължи той. — Но да се върна към това защо съм тук... Беше само сън, все едно гледам филм, но без да изпитвам нищо, нали разбираш?

— И аз съм сънувала такива.

— Така, значи двамата с Маккейд сме облечени с костюмите...

— Чакай! — Тя вдигна ръка. — Опитвам се да си го представя, но не знам какви са тия костюми.

— Маскировъчни костюми, целта е да се слееш с околната среда. Ако си в джунглата, слагаш по тях листа и подобни. С Маккейд ги бяхме направили от някакви дрехи, които намерихме в изоставено

село. От онези бели ризи и потури, дето ги носят местните. За да не се виждаме в снега.

— Вината съм си мислила, че Афганистан е прашно и неплодородно място.

— Така е. Но тези планини са много високи, а и ние минавахме през снежна буря, проправяйки си път към Пакистан.

От самата представа кръвта ѝ се вледени — битката в снежната буря, двамата мъже, останали съвсем сами и изправени срещу многобройни врагове, тръгнаха да ги убият.

Но тя трябваше да попита.

— Това не е ли незаконно?

— Да, технически няма такива правила за влизане в битка. Но ние бяхме преживели катастрофа с хеликоптер и пилотът на екипа, за когото преди ти казах, имаше нужда от медицинска помощ. Дълга история. Всичко вече е минало, така че не се притеснявай. Отдавна не мисля за това. Кое то в нашия случай се оказа лошо. Защото, ако повече си мислех за *тази* мисия, щеше по-рано да ме осени прозрението.

— Какво прозрение?

— Джон така и не намери куршума, който беше убил баща ти, нали?

— Не. Само гилзата.

— Може би, защото не е търсил, където трябва.

— Търсил е на мястото — възпротиви се тя, — където е намерено тялото на баща ми. Къде другаде да бъде? Освен ако стрелецът не го е взел със себе си... — Кое то със сигурност би означавало умишлено убийство. — Според доклада на съдебния лекар куршумът е преминал през тялото и е излязъл — замислено каза Кара. Именно заради това беше толкова неприятно, че не можеха да намерят куршума.

— Добре, виж сега как става. Макар че съм обучаван за снайперист, когато в екипа Маккейд действаше като снайперист, аз бях съгледвач. Съгледвачът прави точно това, което показва и думата — открива, наблюдава, определя мишени, а след това следи какъв е резултатът от изстрела.

— Проверява дали лошият е убит.

— Точно така. Освен това има и специален телескоп на съгледвача, с който се следи вятъра. Има най-различни формули, но

като цяло правиш изчисления за дистанция, траектория...

— Пак не те разбрах.

— Това е ъгълът, под който пада куршумът. Трябва да се вземат предвид атмосферните условия — вятър, температура даже миражи, които се създават от издигания се топъл въздух. След това изчисляваш промяната на разстоянието за движеща се мишена.

Отначало тя се чудеше защо Сакс обяснява толкова подробно, колкото и да беше интересно. След това изведнъж осъзна защо го прави.

— Искаш да кажеш, че ако някой знае къде отива куршумът или къде е отишъл, то това е съгледвачът на снайпериста.

Той победоносно вдигна длан.

— Точно така.

— Тоест, като следваме тази логика, ако знаеш какво е било времето в този ден и къде е бил застанал стрелецът — което между другото мислим, че знаем, защото имаше един отъпкан участък — и къде са намерили тялото на баща ми...

— Има шанс да открия къде точно се е озовал куршумът.

— Майчице! Нямам думи колко съм впечатлена от знанията ти.

— Изчакай първо да се опитаме — предложи той.

Тя вече беше станала от стола.

— Донесъл ли си цялото оборудване?

— Абсолютно.

— В такъв случай да вървим! — Тя взе пистолета си от чекмеджето на бюрото, реши, че на път към мястото в гората ще потърси в интернет от мобилния си телефон архиви за метеорологичните условия в онзи трагичен ден, когато беше загинал баща ѝ.

— Тръгваме.

Кара, естествено, знаеше, че Сакс е много интелигентен. Но не знаеше точно колко, докато не го видя как работи с инфрачервената светлина на мерника, отбелязвайки различни места, мерейки разстояния, прехвърляйки страниците на специалния журнал с данни за различни условия, който бил единственото нещо, което е запазил от дните си като „тюлен“.

Журналът, обясни ѝ Сакс, съдържа страници с параметри за първия куршум (преди дулото да се е нагорещило), за обхвата на

различните оръжия, данни за неподвижни и движещи се мишени, за марки оръжия, за промяна на параметрите при различна надморска височина, таблици с корекции за вятъра, други таблици за движението на куршума при различни метеорологични условия, както и записани практически данни от почти всеки негов изстрел по време на мисии и при учения.

— И снайперистите в полицията си водят журналы — каза му тя. — Но никога не съм виждала толкова подробен. — Явно Сакс беше истински корифей.

— Полицейските снайперисти обикновено не се притесняват дали мишената няма да ги застреля, ако не улучат — каза ѝ той, докато записваше още цифри на празните страници, а след това пак погледна през мерника — Ако примерно стрелях аз и исках да съм съвсем сигурен, че съм улучил човек с пушка за едър дивеч, каквато предполагам е използвал стрелецът, тъй като не е искал да изглежда подозрителен с друго оръжие, ако случайно го забележат, щях да избира четиринайсетграмов куршум, понеже ще нанесе повече щети, ще разкъса повече вътрешни органи и ще проникне в обекта по-дълбоко и по-навътре.

Кара не можа да сдържи възклицанието си.

Той вдигна очи от мерника. Погледна я притеснено.

— Божичко, извинявай, Кара, дотолкова се увлякох в логистиката, че забравих за момент, че говорим за баща ти!

Тя пое дълбоко въздух. Опита се да прочисти главата си и да спре надигащото се гадене.

— Добре съм. Наистина — каза тя, когато той я огледа разтревожено. — Просто ми помогни да хванем проклетия стрелец.

— Пребледняла си. Както когато се качвахме на морския фар. Сигурна ли си, че не искаш да ме изчакаш в колата?

— В никакъв случай.

— Добре тогава. Така, лошото, когато използваш четиринайсетграмов куршум при калибър седем цяло и шест, е много бързата промяна на траекторията. Тоест, при триста метра, каквото явно е било разстоянието от стрелеца до баща ти — което между другото показва, че не става дума за професионалист — краят на параболата ще е близо осемнайсет сантиметра по-ниско от началната точка.

Направи още малко изчисления. Пак се изкачи триста метра нагоре по склона. Погледна през мерника. После най-сетне кимна, явно доволен.

Кара го наблюдаваше с нарастващо нетърпение. Той отново слезе от хълма вече за кой ли път към мястото, където бяха намерили тялото на баща ѝ.

Изглеждаше абсолютно уверен. Сложи си ръкавици, доближи се до един висок бор, който беше поне на двеста-триста години, свали ножа от колана си и под любопитния ѝ поглед започна да рови в кората.

— Ето го.

Той се върна при нея с куршум от уинчестър със сребрист връх, който блестеше в ръкавицата му.

— Майко мила! Знам, че не обичаш да го чуваш, Сакс, но няма как да не го кажа.

— Моля те, недей — театрално отговори той.

— Съжалявам! — Тя сложи ръце над сърцето си и каза със същия женствен, изпълнен с възхищение гласец, с който Лоис Лейн говори на Супермен: — Ти си моят герой!

60.

Кипяха последни приготовления за предсватбената вечеря на Коул и Кели. Мъжете от Клуба на ветераните, с които Кара вече се познаваше добре, тъкмо слагаха последната маса на място. За да се отблагодарят за помощта им при ремонта на „Бон тан“, бъдещите младоженци бяха поканили и тях на вечерята.

Когато дадоха на Трей да закачи на стената и последната маска от Марди Гра, Кара си помисли, че никога не е виждала сина си толкова развълнуван. И толкова горд.

— Благодаря ти — каза тя на Сакс, докато мъжете шумно се поздравяваха за добре свършената работа.

— Не, аз ти благодаря — отвърна той. После я целуна пред всички, при което Трей драматично закри очи, а ветераните избухнаха в смях и закачки.

На Кара ѝ се струваше странно, че е израснала в този град, била е шериф тук седем месеца, а за първи път се чувстваше наистина като част от него.

Чувствата тази вечер бяха смесени. Току-що беше назначила пенсиониран разследващ полицай от Корвалис, който трябваше да замести Джон. Не че това изобщо ѝ се струваше възможно. Така че може би тази вечер за последен път за доста дълго време щеше да бъде едновременно със Сакс, Трей и майка си.

— Ще ми липсваш — каза тя на майка си, докато двете седяха в китното вътрешно дворче под неоновия надпис „Бон тан“, изпълнен в зелено и пурпурно.

— И ти на мен. — Фейт прегърна Кара през кръста и я притегли към себе си. Двете се загледаха в светлините на моста. — Доста време ни трябваше, но мисля, че двете с теб успяхме.

— Сега сме като майка и дъщеря в сапунен сериал. Само че е много по-хубаво.

— Хилядократно по-хубаво — съгласи се Фейт. — Всъщност животът ми в момента е много по-чудесен от онзи във фантазията.

— Двамата с Джон много си пасвате.

— Така е. — Фейт замълча. — Нали не мислиш, че е твърде скоро? След смъртта на баща ти?

— Кой може да ти каже кое е скоро и кое — не? — Кара се сети за разговора си със Сакс относно плановете майка ѝ и Джон да заминат на своето далечно приключение. — Ти беше чудесна съпруга. Била си късметлийка да имаш мъж като татко, а и той е имал огромен късмет с теб. Но животът продължава и аз от сърце се радвам за теб. Макар наистина да ми се иска да бяхте намерили приключение по-близо до дома.

Двамата се готвеха да заминават за Мали, Африка, на мисия за борба с маларията.

— Често ще се връщаме — увери я Фейт. — В никакъв случай нямам намерение да пропусна как расте внукът ми. Или твоята сватба.

— Не съм казвала, че ще се женя.

— Всички виждат колко се обичате със Сакс. Женитбата е следващата логична стъпка. — Пак пауза. — Двамата с Джон се каним да направим сватба по Коледа или Нова година. Вече ще сме се върнали, всички ще сме заедно и ще я отпразнуваме край елхата.

— Чудесно сте го измислили.

— Мислех си дали... не бихме могли да направим двойна сватба.

Със Сакс не бяха говорили за женитба. Но Кара, естествено, тайничко беше мислила по въпроса.

— Освен, разбира се, ако не искаш денят да си е само твой — добави майка ѝ, след като тя не отговори веднага.

— Не, не, звучи чудесно. — Майка ѝ така и не беше я видяла като булка първия път. Мисълта да сподели празника с нея при втория и за двете опит ѝ се стори изненадващо привлекателна. — Но може би е малко рано.

— Доста ти се събра напоследък — с разбиране каза майка ѝ. — Права си да не бързаш. Освен това сега, когато Сакс стегна „Бон тан“, няма защо да се притесняваш къде ще е сватбата.

— Е, да.

— Искях да ти кажа нещо — започна Фейт. Обърна се към Кара с много сериозно изражение на лицето. Даже по-сериозно, отколкото при разговора за това дали е възможно баща ѝ да е бил убит. — Няма да отричам, че присъствието на Сакс в твоя живот и в живота на Треј

доста улесни решението ми да замина. Но — тя вдигна длан, сякаш за да не позволи Кара да ѝ възрази — това е така само защото знам, че той те прави щастлива. Освен това знам, че си напълно способна да се грижиш за себе си и за внука ми. Защото — и това го казвам съвсем честно — ти си най-силната жена, която познавам.

Майчице. Това вече ѝ дойде в повече. Кара усети как очите ѝ се замъгляват от сълзи.

— Благодаря ти. Това значи много за мен особено когато го казва най-силната жена, която аз познавам.

— Хубаво тогава. — Майка ѝ се усмихна. — След като приключихме с размяната на комплименти, предлагам да влезем вътре и да си намерим мъжете.

После двете се прегърнаха. И за първи път в съзнателния живот на Кара тази прегръдка не ѝ се стори непохватна.

— Да вървим — каза тя и се усмихна.

61.

— Трябва ли да нося вратовръзка? — почти проплака Трей.

— Ако аз трябва да се душа с тази проклетия и ти ще се примириш с нея за няколко часа — каза му Сакс без никаква милост. — Ела в банята и ще ти покажа как се връзва.

— Не знам защо трябва да се уча. Единственият, който носи вратовръзка в този град, е тъпият господин Гарднър. — Който, естествено, не беше поканен на сватбата.

— Извън Шелтър Бей има голям и пъстър свят — каза Сакс. — На някои места хората много държат на вратовръзките. А ако станеш морски пехотинец като татко си, определено ще трябва да можеш да връзваш квадратен възел.

— Добре, де! — И синът на Кара изпусна дълга измъчена въздишка.

Сакс настани Трей пред огледалото, застана зад него и метна през вратлето му вратовръзката с китчета, която Трей лично беше избрал в магазина вчера.

— Този път ще направим обикновен единичен възел. Понеже е най-лесен. — Сакс сложи ръцете си върху тези на Трей, за да връзват заедно. — Започваме с широката част, ето тук. Където е големият кит. — И той я кръстоса с по-тясната част на вратовръзката. — Сега прехвърляме отдолу.

Трей беше прехапал съсредоточено устнички.

— Ето така?

— Идеално. — Сакс се усмихна към Кара. — Това дете е толкова сръчно с вратовръзките, колкото и с чука... Сега изваждаме големия кит пак отпред.

След малко синът й застана изтупан в истински шити панталони и кожени обувки, които вчера изобщо не беше искал да купуват, със зализано русо бретонче, а в лицето му, което толкова приличаше на бащиното, Кара видя един пораснал малък мъж.

— Толкова си хубав — каза тя и подсмръкна. — Толкова голям!

— Абе, мамо! — Трей погледна тревожно към Сакс. — Тя ще се разреве.

— Всички жени много се вълнуват на сватба.

— Ама това не е нейната сватба.

— Няма значение. Такива са си.

— Радвам се, че съм момче.

Сакс разроши косичката, която Кара толкова старателно беше сресала само преди минути.

— И аз така.

Като че ли майката природа беше благосклонна към младоженците, защото в деня на сватбата на Коул и Кели слънцето грейна весело още от сутринта.

Церемонията, на която присъстваха само роднини и близки приятели, се проведе в старата къщичка до морския фар на Шелтър Бей, сега превърната в нещо като музей с антични мебели и предмети още от края на деветнайсети век.

Коул представи на всички един чернокос мъж с пронизващи стоманеносиви очи — Гейбриъл Сейнт Джеймс, бивш военен фотограф на пехотинците и близък приятел. Кара забеляза, че той едва ли изрече повече от пет-шест думи през целия ден. И определено не беше в настроение за празнуване.

Булката беше красива като всички булки. Храната, с изключение на пастичките, които бяха специално подредени и се оказаха невероятно вкусни, беше приготвена изцяло от майката на младоженеца и беше най-вкусната, която Кара някога беше опитвала. А музиката, изпълнявана от семейството на Коул, достави удоволствие на всички.

Докато гледаше как любимият ѝ вече без сако и с разхлабена вратовръзка свиреше на червената си електрическа китара, мислите на Кара се върнаха към нощта на абитуриентския бал, когато момичета бяха омаяни от него, момчетата умираха от ревност, а самата тя тайничко си беше помислила, макар и само за секунда, той е мой.

И ето — сега наистина беше неин.

Сякаш прочел мислите ѝ, Сакс погледна право към нея, намигна ѝ и точно както беше направил на бала преди толкова години, подаде китарата си на друг от бандата, за да може да танцува с нея.

— Казах ли ти колко си секси с тази рокля? — попита той, докато танцуваха бавната балада. Устните му докоснаха слепоочието ѝ, което беше оздравяло напълно даже без да остане белег. Топлият му дъх разроши косата ѝ.

— Около десет пъти. — Тя беше облечена в копринена рокля без ръкав на мотиви с цветя, с изрязан гръб и късичка женствена пола, която разкриваше страхотните ѝ крака. Освен това беше обула невероятно високи сандали с цвят на праскова. Кара се облегна на силното му рамо и вдиша онзи омайващ мъжки аромат, който нямаше нищо общо с афтършейв или одеколон, а беше само негов. — Но нямам нищо против пак да го чуя.

— А мога ли да го кажа ето така? — Той я притисна към себе си и тя усети ерекцията му, която той дори не се опитваше да скрие. — Колкото и да ми харесва да танцувам с теб, всъщност най-много искам да се приберем у дома и да сваля роклята.

Тя усети истинска възбуда, както толкова често ѝ се случваше, когато е до него.

— Аз ще ти помогна — обеща тя.

А след това, понеже отстрани изглеждаха, сякаш се любят прави, тя леко го отстрани от себе си.

— Беше страхотна изненада, като видях Трей да свири на китара на сцената.

— Това е една стара „Мартин“, която влачех със себе си навсякъде, понеже е по-малка от обикновените — отговори той. — Реших, че ще му пасне като размер. Той тайно се упражнява вече от седмици. За да те изненада.

— Е, наистина ме изненада — Кара посегна и проследи устните му с изящно лакирания си нокът със същия цвят като новите сандали. — Нямам думи да ти кажа...

Тя видя как разнеженият поглед в очите на Сакс изведнъж стана сериозен точно в секундата, когато някой се изкашля смутено зад нея. Обърна се и видя Кайл, който се готвеше да ѝ каже нещо с най-сериозна физиономия. Изглеждаше, помисли си тя, като истински полицай.

— Извинявам се, че прекъсвам, шерифе — каза той с делови и професионален тон. — Но получихме обаждане в службата, което наистина изисква внимание.

Тя изключи мобилния си телефон, преди да тръгнат за сватбата, и беше предупредила всички, че не е на разположение. За да дойде Кайл чак дотук, явно ставаше дума за нещо сериозно.

— Връщам се веднага — каза тя на Сакс.

— Аз идвам с теб.

Тримата си запроправяха път през празнуващото множество към външната *gallerie*, което, както Трей й беше казал, е каджунската дума за „веранда“.

Кейт Маккейд вдигна още при първото позвъняване.

— Имаме съответствие — каза тя без всякакво предисловие. — Благодарение на куршума, който Сакс откри, мога най-после да ти кажа кой е убил баща ти.

62.

— Джералд Гарднър е застрелял Бен? — попита Фейт, зашеметена от новината. — Трябва да има някаква грешка. Той определено е неприятен човек. Но убиец?

Тъй като не искаха да прекъсват сватбеното тържество, след като помоли родителите си да гледат Трей, Сакс отиде при Фейт, Джон, Кайл и Кара в малкия офис на „Бон тан“.

— Да, и на мен ми е трудно да повярвам — каза Кара. — Но Кейт Маккейд твърди, че отпечатъците на куршума, който Сакс намери в дървото, отговарят на тези на Гарднър, намерени в ИАСДИ.

— Това е Интегрираната автоматизирана система за дактилоскопска идентификация на ФБР, за която твърдят, че била най-големият масив биометрични данни в света — обясни Джон на Фейт.

— Имали сме късмет, понеже по закон всички, които се занимават с банково дело, трябва да са дали пръстови отпечатъци — добави Кара.

— Късмет казваш. — В гласа на Фейт прозвуча болезнен сарказъм. Съпругът ѝ определено не беше имал късмет.

— Не можем да върнем Бен. — Джон я хвана за ръката и сплете пръсти с нейните, а след това притисна дланта ѝ към гърдите си точно до сърцето. — Но ти обещавам, Фейт, че ще хвърлим зад решетките копелето, което го е убило.

— До живот — съгласи се Кара. Макар че полицейският ѝ инстинкт се беше задействал още в началото, когато Сакс предположи, че смъртта на баща ѝ може да е убийство, тя през цялото време все пак смяташе, че е ставало дума за злополука. Същата като тази с Харлан Флечър и Дани.

— Но защо? — попита Фейт. — Какъв мотив може да има? Единствената връзка, за която мога да сетя с Джералд Гарднър, е, когато Бен купи служебна кола от представителството на „Дженерал моторс“ в Нюпорт, вместо от неговата автокъща. Но все пак кой би убил клиент само защото е излязъл от магазина му, без да купи нищо?

— Това е само предположение, но татко се е занимавал с няколко неразрешени случая, а единият от тях, по който бележките бяха добавени най-късно, беше свързан с изчезването на Силия Върнън.

— Силия Върнън — повтори Фейт. — Това да не е онова момиче, с което учехте заедно в гимназията? Което Бен няколко пъти беше арестувал за употреба на алкохол?

— Същата. — Силия наистина имаше дебело полицейско досие, но предимно младежки простъпки — алкохол, марихуана, неспазване на вечерен час. Докато папките с досиетата на майка ѝ и пастрока ѝ бяха по една педя дебели.

Кара ѝ обясни какво ѝ беше разказал Сакс. И за посещението при госпожа Върнън.

— Горкото момиче — тъжно каза Фейт.

— Не е имала късмет, това е сигурно — съгласи се Кара. Контрастът между собствения ѝ живот и този на Силия я накара да се чувства виновна, че изобщо се е оплаквала от майка си.

— „Място под слънцето“ — сякаш на себе си каза Фейт.

— Какво?

— Това е стар филм от петдесетте, направен по „Американска трагедия“ на Теодор Драйзер. Монтгомъри Клифт прави бебе на едно момиче, Шели Уинтърс, която работи във фабриката на чичо му. Но в същото време има връзка с Елизабет Тейлър, която е богата наследница и светска хубавица, олицетворение на богатия охолен живот, към който се стреми героят на Клифт. Затова той убива Уинтърс, като я хвърля през борда на лодката, докато двамата са на разходка по езерото. Накрая го осъждат за убийство.

— Ако Джералд е баща на детето на Силия Върнън, понеже тя не е от момичетата, които семейството му би одобрило за снаха, това би било мотив да я убие. А после да убие и баща ти, ако е разкрил, че Бен се занимава със случая.

— Ако Силия е била наистина бременна — добави Кара. Ийв Върнън не беше най-надеждния свидетел. — Но аз още от самото начало се усъмних във версията, че неизвестният каубой е баща на детето.

— Това означава, че нападението срещу теб го е извършил също Джералд — каза Джон. — Докато се е опитвал да вземе кутията с папките.

— И аз така мисля — отговори Кара.

— Не бих се учудил наистина да е бил той — съгласи се Сакс.

Само допреди минути тя се наслаждаваше на идеалния празничен ден. А сега, макар, разбира се, да беше благодарна за помощта на Кейт, тези разкрития накараха Кара да се чувства стресната и ядосана.

— Моля те да заведеш Треј вкъщи след тържеството — каза тя на майка си. — Но не му споменавай нищо за случващото се.

— Разбира се, че няма — каза Фейт. Тя хвана ръката на Кара. — А ти бъди внимателна.

— Разбира се. — Кара се обърна към Кайл. — Искам да мина през вкъщи, за да си сложа униформата. После тримата с теб и Джон ще идем на гости при Джералд.

— И аз идвам — каза Сакс.

Кара осъзна, че го е очаквала. Тя скръсти ръце върху хубавата си рокля на цветя.

— Много ти благодаря за помощта при разследването на Силия, както и че намери куршума, който беше последното парченце от пъзела около смъртта на баща ми, но ти наистина си цивилно лице.

— Имаме право граждани да присъстват — посочи Джон.

Страхотно. Сега всички се бяха наговорили срещу нея.

— Не и при арест.

— Виж какво, ако трябва, ще отида с моята кола — каза Сакс. — Но няма как да ми попречиш да дойда.

Боецът в него явно се пробуди. И още как. Кара знаеше, че той е прав. Сакс уважаваше способността ѝ да върши работата си, но явно нямаше как да го спре да участва тази вечер.

— Не е защото не вярвам, че можеш да се справиш — каза той, като още веднъж показа, че може да чете мислите ѝ. — Но много неща ме свързват с този случай. Силия беше моя приятелка. Джералд не само е убил бащата на любимата ми, но вероятно точно той е и човекът, който те преби. Нещата за мен са изключително лични.

— Точно това ме притеснява. — Тя добре знаеше, че всички с интерес слушат размяната на реплики. — Приемаш всичко много лично, ще тръгнеш да ме пазиш и ще попречиш да извърша ареста. Ако Джералд е човекът, който ме нападна, за което засега нямаме доказателства, аз искам той да е зад решетките. Завинаги.

— Няма да ти преча. — Той въздъхна тежко, хвана я за ръката и я дръпна настрана от любопитната публика. Сниши гласа си: — Виж, Кара, разбирам, че арестът трябва да е по устав. Но трябва да разбереш как се чувствам. Моля те да ми имаш доверие. Обаче ако не ми позволиш да дойда с теб, аз въпреки това ще дойда. Едно от нещата, за което съм водил толкова кървави битки, е свободна страна, в която да живея. Което означава, че няма как да попречиш на цивилен гражданин да мине с колата си по улицата.

— Не е честно да ми вадиш картата с военния герой — запротестира тя.

— Притеснявам се за теб. Притеснявам се и за сина ти, който можеше да загуби майка си онзи ден в къщата, ако ти не беше толкова силно момиче. Не съм безразличен и към съдбата на Силия и даже харесвах и баща ти, макар да съм сигурен, че той беше вдигнал ръце от мен. Прекарал съм достатъчно време в спецчастите, за да знам как се работи в екип. Трябва да призная, че ме сърбят ръцете да премажа главата на гадното копеле. Но въпреки проблемите с посттравматичния синдром, аз мога напълно да се контролирам. И няма да ти преча — повтори той.

Те просто губеха време в спорове. А и Кара наистина му имаше пълно доверие.

Затова кимна. И се обърна към другите.

— Потегляме.

63.

За съжаление, както толкова често се случва в полицейската работа, арестът не мина по план.

Когато пристигнаха в дома на Гарднър, съпругата му ги информира, че мъжът ѝ не си е вкъщи.

— Останал е да работи до късно в банката ли, госпожо? — попита Кара с най-овладяния професионален тон, на който беше способна в момента, докато в гърдите ѝ бушуваше истинска буря.

— Така ми каза. — Кара като че ли усети дъх на алкохол от госпожа Гарднър. — Той винаги така казва.

— Но всъщност? — попита Кара, макар че се досещаше за отговора.

— При онази кучка е, разбира се.

— Съжалявам. Но дали случайно не знаете с кого точно се вижда съпругът ви?

— „Вижда се“?! — Смехът на жената прозвуча доста истерично. Да, определено беше пила. — Не е ли чудесен този евфемизъм? Жената, с която се чука, е онази развратница с недвижимите имоти.

— Шери Арчър? — Кара размени бърз поглед със Сакс, който стоеше до нея, без да продума, както ѝ беше обещал, но не ѝ се стори никак изненадан от тази информация.

— Че познавате ли друга агентка на недвижими имоти в Шелтър Бей?

Кара не смяташе да захапва въдицата.

— Благодаря ви, госпожо. Ще ви помоля настоятелно да не се опитвате да се свържете със съпруга си.

— Да не го арестувате за нещо?

— Бихме искали да говорим с него — каза Джон.

— Ах! — Госпожа Гарднър кимна. — Значи е станал търсена личност.

Това изречение убеди Кара, че Една Лоутън не е единственият човек в града, който прекалява с криминалните сериали.

— Просто трябва да му зададем няколко въпроса — поясни Кара.

— Е, направете ми тогава една услуга.

— Каква услуга?

— Ако Джералд ви даде и най-малкия повод да стреляте по него, целете се право между краката!

Естествено, помпозната къща в стила на Тюдорите, притежавана от Шери Арчър, беше в същия богаташки квартал. От високото разположение се откриваше прекрасна гледка към града, залива и океана. За съжаление обаче това позволи на Джералд Гарднър, който — тук отново нямаха късмет — току-що беше напуснал къщата, да види двете патрулни коли, които пътуваха нагоре.

Ако имаше поне грам здрав разум или ако беше гледал „Ченгета“, Гарднър щеше много добре да знае, че шансовете цивилно лице да избяга от преследване с полицейски автомобили са почти пълна нула. Явно обаче нито беше гледал това риалити, нито имаше здрав разум, понеже той се метна в своя линкълн, паркиран пред дома на Шери, двигателят изрева страхотно и колата се стрелна покрай полицейските автомобили, спускайки се по надолнището.

За да се запазят колкото може повече от девствените гори наоколо, пътят се движеше през квартала на зигзаг.

Благодарейки наум за доброто обучение по екстремно шофиране в академията, Кара мина на по-ниска скорост, докато навлизаха в поредния завой, след което, макар че обратният завой с джипа при скорост поне сто километра не беше за всеки, натисна газта до долу.

Въпреки че Джералд имаше предимство, а и на тях им се наложи да правят обратен завой, тя скоро го настигна. Джон беше съвсем близо зад нея с пусната сирена и сини светлини.

— Понеже няма кой да хвърли шипове пред колата му, ще трябва да се опитам да го спра — реши тя. — Ако се измъкне от града, става опасно.

— Този е пълен идиот — каза Сакс. — Няма как да не е разбрал, че не може да се измъкне.

— Престъпниците са паникьосват — обясни тя. — И преди се е случвало така да се опитват да ми избягат. Няма никакъв смисъл, но ако мислеха като нас, те нямаше да са престъпници, нали?

— Вярно е.

Припомняйки си какво я бяха учили, Кара забави достатъчно скоростта, за да удари калника на линкълна. Веднъж. Втори път. Трети.

В този момент банкерът трябваше да разбере, че няма шанс, и да спре.

Но той явно беше лишен не само от сърце, но и от мозък, защото вместо това засили скоростта, колата му зави опасно и влезе в следващия завой на две колела.

— Хайде, приключихме — каза Сакс.

Точно както беше предположил, колелата се отлепиха от асфалта, изхвърляйки назад чакъл, след което автомобилът се заби в плитката канавка отстрани на пътя.

Кара наби спирачки до линкълна, изскочи от колата и измъкна банкера изпод вече спадащата въздушна възглавница, която се беше задействала. Сакс беше зад нея.

— Джералд Гарднър, вие сте арестуван. За умишлено убийство. — Вероятно повече от едно, ако онова със Силия Върнън се окаже истина. — И съпротива при арест.

На Кара ѝ достави злорадо удоволствие, че въздушната възглавница му беше счупила носа. Тя много добре знаеше колко боли.

— Както и за шофиране с несъобразена скорост. — Удоволствие беше и да щракне металните белезници на ръцете му. — Сигурна съм, че докато стигнем до шерифството, ще съм измислила и още няколко обвинения.

— Искам адвокат — каза той, прекъсвайки четенето на правата му. Истинско чудо, че въпреки стичащата се по лицето му и по предницата на ризата кръв и огромната цицина, която се появяваше на челото му, той все пак успяваше да се държи високомерно.

— Няма проблем — дрезгаво проговори Джон. — Можете да му се обадите, като стигнем в управлението. — После се обърна към Кара: — На теб се падна удоволствието от преследването. Бен беше мой приятел. Нека аз да го вкарам в килията и това да е последното нещо, което съм свършил като полицай.

— Заповядай.

Кара остана да наблюдава, докато двамата ѝ заместници го настаняваха на задната седалка на служебната кола. Тя забеляза, че нито единият от тях не предупреди Гарднър да си наведе главата на

влизане. И той доста лошо се удари в тавана. Още един знак, че не беше гледал „Ченгета“.

Когато патрулната кола се отдалечи към града, Сакс прегърна Кара.

— Цялата трепериш.

Червените задни светлини изчезнаха зад хълма. Кара се притисна към него. Силно.

— И ти.

Заваля дъжд. Но застанали един до друг, черпейки сила и успокоение от другия, те не забелязаха.

64.

Два месеца по-късно

Лятото вървеше към края си. Туристите се бяха върнали по градовете и във въздуха се усещаше първият полъх на есента.

След годините, прекарани в Южна Калифорния, Кара преоткриваше красотата на четирите годишни сезона. И макар че есента винаги ѝ е била любима, тази година тя беше още по-прекрасна — заради присъствието на Сакс в нейния живот и в живота на Треј.

Въпреки вече напредналата си бременност, Кейт Маккейд дойде отново в Шелтър Бей — този път заедно със съпруга си, който бдеше над нея като огромна квачка — за да даде показания в процеса срещу Джералд Гарднър. Претъпканата съдебна зала избухна в аплодисменти, когато съдебните заседатели го обявиха за виновен в непредумишлено убийство на Силия Върнън, умишлено убийство на Бен Бланшар и нападение със средна телесна повреда и опит за убийство срещу Кара.

Същият адвокат, който се беше явил с Флечърови преди време, успя да постигне споразумение с прокуратурата, поради което първото убийство беше класифицирано като непредумишлено. Според твърденията си Гарднър случайно причинил смъртта на Силия при скандал между двамата в пещерата на плажа, след като ѝ казал, че няма намерение да се жени за нея.

Според неговата версия, в която Кара изобщо не вярваше, бременното момиче посегнало да го удари в яда си. Той избегнал нападението, тя залитнала, паднала и ударила главата си в скалата. Паникьосан, осемнайсетгодишният Гарднър погребал тялото ѝ в пясъка и натрупал отгоре изхвърлени от морето дървета и камъни.

Кара не беше доволна от това споразумение, понеже беше дълбоко убедена, че всичко е лъжа. Беше ѝ много неприятно, че Гарднър толкова години е живял безнаказано след престъплението. Въпреки това чувството на доволство от добре свършена работа беше налице, когато гледаше как бронираната кола го откарва към щатския затвор в Салем.

— Вие двамата ще се жените ли? — попита Трей един ден, след като се бяха прибрали от пазаруване за предстоящата учебна година.

— Ами аз мислех да говоря с теб — отговори Сакс. — Да видя дали ще можеш да ме посъветваш нещо, понеже хич не е лесно да задам на мама такъв важен въпрос.

— Тя обича цветя — отговори веднага момчето. — И ще трябва да й вземеш пръстен. Обаче не обича диаманти.

— Тя по една случайност е в стаята — възпротиви се Кара. — Освен това, от мен да знаеш, че няма жена, която да не обича диаманти. Просто не мисля, че ще ми отиват.

— Ами това?

Кара пое дъх от изненада, когато Сакс извади малка черна кадифена кутийка от джоба си и ѝ я подаде.

Пръстенът беше поставен в подложка от бял сатен. Представляваше три камъка в обков от плетено бяло злато.

— Направи го келтският бижутер в Канън Бийч — обясни той. — Откъдето купихме тези обеци.

Той докосна обеците, които тя носеше.

— Много красиви неща прави това момиче. Казах ѝ, че искам три камъка, които да представляват всеки от нас, и тя предложи това.

— Тигровото око е зората, сребърният хематит — здрача, а този обсидиан — и той посочи сърцевидният камък в средата — е нощта. Това са всички часове на денонощието, през които те обичам.

Тя извади пръстена от кутийката и го постави на пръста си.

— Чудесен е! — Още по-чудесен беше замисълът, който току-що чу.

— Казаха, че се наричали небесни камъни — внимателно обясни той, явно все още несигурен дали е направил най-добрият избор. — Друидите ги използвали при богослужение и за да предричат бъдещето.

Тя вдигна ръката с пръстена, наслаждавайки се как той топло грее в светлината на рубинения залез, която влизаше през прозореца.

— И мисля, че вече действа.

— Наистина ли, мамо? — попита Трей.

— О, да. Защото виждам в него дълго и чудесно бъдеще за нас.

Тя вдигна усмихнатото си лице към Сакс и го дари с дълга любяща целувка.

— Значи бъдеще на лигави работи — измърмори Трей.

— Свиквай с това, синко — каза Сакс. — Понеже няма как да се отървеш от нас поне близките петдесет години.

Трей се ухили до ушите при тези думи, но на Кара ѝ се стори, че усети и малко тъга в очите му.

По-късно същата вечер, когато двамата със Сакс приключиха сагата с Капитан Гащи, тя се вмъкна в стаята на сина си и седна на края на леглото.

— Нали нямаш нищо против със Сакс да се оженим?

— О, не. Аз на това се надявах още от началото. Е, почти от началото — призна той. — Не исках да го харесвам. Заради татко.

— Знам.

— Мислиш ли, че татко ще има нещо против?

— Абсолютно съм сигурна, че няма — Тя прокара ръка през косата му. Той я беше подстригал къса като на Сакс и макар да разбираше желанието му да прилича на своя пример за подражание, на нея ѝ липсваха русите къдрици. Освен това прическата го караше да изглежда по-голям от своите почти девет години, които и без това се бяха изнизали толкова бързо.

— Знаеш ли за какво ми е много мъчно?

— За какво?

— Така и не можах да му кажа довиждане. Нито, че го обичам и че съжалявам, дето му бях сърдит, че са го застреляли.

— Той разбира всичко това.

— И Сакс така каза. Когато си говорихме.

Отначало Кара не беше искала връзката със Сакс да става сериозна точно заради Трей. По-късно с изненада установи, че макар да обичаше да е с него, че обичаше да го обича, вече се страхува да се обрече на някой завинаги. Защото беше загубила мъжа, когото обича, и не искаше отново да рискува сърцето си.

— Онзи ден ми хрумна една идея — внимателно каза тя, — докато пускахме хвърчила на плажа.

— Каква?

— Вече е време за лягане. Хайде да поговорим утре, нали?

— Добре. — Той се обърна на другата страна и силно прегърна булдога Чести. — Много съм щастлив — каза той във възглавницата.

— Аз също — промълви Кара.

После излезе тихичко от стаята и отиде на верандата, за да обсъди плана си със Сакс.

65.

— Денят е просто идеален — каза Сакс, докато вървяха по плажа под къщата. Яркосиньото небе изглеждаше безкрайно, бризът духаше от океана — по-добри условия за пускане на хвърчило нямаше как да искат.

Сакс носеше пъстрото хвърчило с форма на дракон, което беше купил на Сакс в началото на лятото. Трей беше облечен с нова фланелка, която беше помолил Сакс да му купи, на която пишеше „МАМА Е ШЕРИФ И МОЯТА ГЕРОИНЯ“. Момчето здраво стискаше бележката до баща си, написана същата сутрин върху парченце картон, който бяха купили за подвързване на тетрадките.

Когато Сакс се събуди посред нощ и установи, че Кара не е в леглото, веднага се досети, че тя е в кухнята и пише собствената си бележка до Джаред.

Сакс знаеше, че с част от сърцето си Кара винаги ще обича Джаред. Вече бяха говорили за това и той я беше уверил, че напълно го приема. Защото всичко, което е изпитвала към Джаред, техният живот заедно, синът ѝ, който беше и негов — всичко това я правеше жената, в която се беше превърнала. Жената, която той обичаше.

Затова той не се притесняваше от факта, че Джаред Конуей е първият съпруг на Кара. Защото Сакс щеше да бъде последният.

След като вдигнаха хвърчилото във въздуха, Сакс показа на Трей как да направи резка в картоната, да го свие и да го застопори във връвта.

— Леле! — възкликна момчето. — Много високо се е качило.

— Не съм виждал хвърчило да се качва по-високо — каза Сакс.

Беше ред на Кара. Докато сгъваше бележката, Сакс забеляза, че тя беше вързала нещо в хартията — двете половини на халката, която не беше слагала от деня, когато я бяха срязали в болницата. Макар че беше махнала снимките от скрина, Сакс знаеше, че тя държи халката в чекмеджето на нощното си шкафче. Когато я видя сега, той вече беше сигурен, че Кара е готова за новия им живот заедно.

Бележката се издигна по връвта малко по-бавно от тази на Трей, заради допълнителната тежест. Майката и синът държаха здраво връвта.

— Кажи ми, когато си готов — каза тя на Трей.

Той погледна хвърчилото за последно. В очите му блестяха сълзи.

И не само в неговите.

— Удари джакпота, Сакси — прозвуча познат глас, докато Кара и Трей пуснаха връвта и хвърчилото се издигна свободно.

Момчетата не се бяха появявали вече няколко месеца. Сакс се доближи до тях.

— Вярно — кратко отвърна той.

— И крайно време ти беше. Мястото е готино — каза Каубоя с провлечения си акцент. — Обаче сега, след като вече си добре, време е да продължим нататък.

Смисълът на казаното най-сетне стигна до съзнанието му.

— Значи това е била мисията, а? Да преодолее вината и да намеря Кара?

— Тя е само бонус — каза Ранди. — Нея сам си я извоюва. Иначе — да, ние, „тюлените“, не оставяме свой в беда. Затова, докато беше закъсал в афганистанските планини и отказваше да помръднеш, нямаше как да те зарежем.

— Но сега вече можете? — Хвърчилото се издигаше все по-високо и по-високо, докато се превърна в ярка точка в безоблачното небе.

— Три пъти ура! — извикаха те в един глас точно както едно време на военните обучения. И на толкова много мисии, на които бяха ходили заедно.

— Ура — тихо повтори Сакс. Тримата му мъртви другари се стопиха в пространството. В същия момент хвърчилото на Трей заедно с бележките към още един мъртъв баща и съпруг изчезна отвъд хоризонта. Кара се обърна и тръгна към него заедно със сина си — с пълни със сълзи очи, но и с усмивка на красивото си лице.

— Готов ли си? — попита тя.

— Готов — отговори той.

После Сакс я хвана с лявата си ръка и подаде дясната на Трей.

И тримата заедно тръгнаха обратно към стъпалата в скалата.

Към дома.

Издание:

Автор: Джоан Рос

Заглавие: Завръщането

Преводач: Валентина Рашева-Джейкъбс

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Санома Блясък

Година на издаване: 2013

Редактор: Мая Жилиева

ISBN: 978-954-041-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1946>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.